

**PIENI
PÖLYNIMURIAUTO**

LASSE ÖÖRNI

NaNoWriMo 2013.

Omistettu A- ja B-segmentin imureille ja niiden suunnittelijoille. Kun luet tätä kirjaa, juo absinttia. Kun juot absinttia, älä aja. Jos tämä kirja saa sinut asentamaan minigunin autosi katolle ja ampumaan orgaanisia elämänmuotoja, vastuu on yksin sinun.

1.

Kuusi yli kuusi UTC-aikaa kesäkuussa vuonna 2016 tapahtui jotain kummallista ja hämmäntävää. Ensimmäinen merkki tästä oli, kun 4chan-sivuston /b/ eli random-laudan postimäärä räjähti, ja serverit kaatuivat pian tämän jälkeen.

Kaikkialla ympäri maailmaa nähtiin tavaton ja optiikan lakien vastainen ilmentymä. Kilometrien korkuinen hirviömäinen musta kissa kohosi horisonttiin.

/b/ -laudan vakioasukkaat tiesivät, mistä oli kyse. Kissan nimi oli Tacgnol, ja se edusti äärimmäistä pahuutta. Sen ilmestyminen tarkoitti, että catnarök oli alkanut.

Catnarök tarkoitti apokalyptistä taistelua hyvän ja pahan välillä. Hyvyyttä edustaisi vastaavasti kilometrien korkuinen valkoinen Longcat, joka taistelisi Tacgnolia vastaan katkeraan loppuun asti.

Mutta Longcat:ia ei ollut nähtävillä. Heaven is not here, kuten heavy-yhtye Sturm und Drang sanoisi. Vain äärimmäinen pahuus oli saapunut paikalle.

Ihmiskunnan kohtalo ratkaistaisiin nyt, eikä se, mitä oli tulossa, näyttänyt hyvältä.

Tacgnol ei tiennyt, miksi se oltiin manattu tänne paikalle. Se tunsu suunnatonta vihaa tämän häirinnän ja loukkauksen vuoksi. Kuinka ne kehtasivat?

Vähitellen se alkoi ymmärtää. Ihmiskunnan kasvava viha ja epätoivo olivat saaneet sen materialisoitumaan. Oli ikään kuin yhteinen tahto, ettei maailman meno jatkuisi ennallaan, vaan jotain radikaalia tapahtuisi.

Ha, ha, ha, ha, hm, hm, hm, hm! Jotain radikaalia todella olisi luvassa.

Ei.

Radikaali oli liian mieto sana.

Jotain sanoinkuvaamatonta ja pöyristyttävää tulisi tapahtumaan. Tacgnol tiesi tarkkaan, mitä täytyi tapahtua. Pohjimmiltaan ihmiskunta ei halunnut olla olemassa. Tacgnol tiesi, että se voisi vastata tähän toiveeseen. Mutta olennaista olisi, että tämä toive toteutettaisiin maksimaalisen kauhealla ja brutaalilla tavalla.

Tacgnol alkoi tärinästä sen pinnistäessä itsensä äärimilleen, sen valtavan kehon paisuessa vielä entistäkin suuremmaksi ja korkeammaksi, ja se valmistautui päättämään valloilleen todellisen äänensä, jota kutsuttiin –

Mustaksi tuuleksi. Tacgnolin mustaksi tuuleksi.

Se avasi suunsa, ja puhalsi niin kovaa, kuin sen keuhkoista lähti.

Musta tuuli oli jotain tavallaan kaunista, mutta myös hyvin kammottavaa. Sen mustat kiehkurat kasaantuivat yhä sakeammiksi, kunnes ne pimensivät auringon. Valtava infraäänihumina täytti ilmakehän, ensin vain sietämättömän voimakkaana, sitten absoluuttisen kestäättömänä. Seuraava vaihe olisi tappava.

Kyllä.

Tacgnol halusi tappaa.

Tappaa kaiken elävän.

Tässä vaiheessa ne miljardit ihmiset, jotka olivat he-

reillä seuraamassa tapahtumaa, menettivät kaiken tietoisien kontrollin kehoihinsa. Joku ehti vielä saada viimeisen viestin sisään /b/ -laudalle, mutta sitten kaikki tahdonalainen toiminta loppui.

Humina ja musta tuuli tunkeutuivat sisälle asuntoihin, sisälle ostoskeskuksiin, toimistoihin ja kouluihin, eikä kukaan voinut siltä välttyä.

Avuttomuuden vallassa ihmiset tempautuivat levitöimaan keskelle ilmaa. He tunsivat kyllä valtavaa kipua, suurempaa kuin mitä he olivat ikinä kokeneet, mutta varsinaista pysyvää vahinkoa ei vielä tapahtunut.

Se alkoi – nyt.

Infraäänen voimakkuus ylitti 150 dB. Useimpien korvat alkoivat vuotaa verta. Useimmat olivat myös jo menettäneet tajuntansa tässä vaiheessa. He, jotka olivat combat readyja tai kuvittelivat olevansa sellaisia, taistelivat vielä vastaan, mutta luultavasti toivoivat, etteivät olisi tehneet niin.

Huminan ja tuulen voimakkuus saavuttivat zeniittinsä. Tacgnolin suusta purkautui lukemattomia mustia demoneja, jotka purkautuivat spiraalimaisissa aalloissa kaikkialle maailmaan, hakeutuen kohti kaikkea orgaanista elämää kuin lämpöhakuiset ohjukset.

Tämä oli seuraava vaihe.

Saavutettuaan kohteensa demonit alkoivat repiä säälimättä. He, jotka olivat vielä tajuissaan, huusivat taukoamatta sanoinkuvaamattoman tuskan vallassa.

Lopulta ei ollut varmaa mikä sai sen aikaan, demonien repivät kynnet vai yhä yltyvä ääni ja musta tuuli, mutta yhtäkkiä niin ihmisten kuin eläintenkin vatsaontelot ja rintakehät räjähtivät spontaanisti.

Veri ja suolet ja sisäelimet purkautuivat ulos ikään kuin ajan kulku olisi hidastunut. Ikään kuin painovoima olisi lakannut vaikuttamasta.

Tämä oli Tacgnolin kuoleman sinfonia, jota se ohjasi kuin taitava kapellimestari. Se ohjasi jokaisen suolenpätjän ja verihitaleen liikettä, ohjasi ne vastustamaan painovoimaa, kohoamaan ylös ja muodostamaan taivaalle spiraalimaisen kuvion.

Tässä vaiheessa useimmat olivat kuolleita.

Mutta Tacgnol ei välittänyt siitä. Sinfonian täytyisi soida loppuun asti, kunnes uuden aikakauden olisi aika alkaa. Tätä ihmiset olivat lopultakin toivoneet, ja Tacgnol toteuttaisi heidän toiveensa.

Jos tätä kaikkea olisi ollut tarkastelemassa objektiivinen havainnoija, se olisi luultavasti menettänyt tajuntansa suolten ja niiden sisällön löyhkästä. Mutta mahdollisesti se olisi myös arvostanut tätä makaaberia, oudon kaunista tanssia, kun punainen veri, kiiltävät suolet ja vähemmän kiiltävä paska liikkuivat hitaan arvokkaasti taivaalla Tacgnolin tarkasti määäämissä kuvioissa.

Vähitellen Tacgnol kiihdytti niiden liikkeen nopeutta, kunnes ne lopulta liikkuivat nopeammin kuin objektiivinen havainnoija voisi ymmärtää. Pyörien maapallon ympäri – silmää nopeammin, kuten eräs heavylaulaja oli todennut.

Tätä jatkui tavattoman kauan. Ehkä useita vuorokausia, tai jopa viikkoja, vaikkei kukaan ollut elossa pitämässä siitä kirjaa.

Lopulta Tacgnol alkoi väsyä. Sinfonia oli soinnut tarpeeksi kauan. Se päästi suolet ja sisäelimet ja veren ja paskan otteestaan, ja ne putosivat maan pinnalle irvokkaan läiskähdyksen saattelemana.

Sitten vain totaalinen hiljaisuus vallitsi.

Nykyinen aikakausi oli päättynyt, ja nyt Tacgnol saanelisi uuden aikakauden pelisäännöt. Ihmiskunta oli heikko, ja oli itse, vapaaehtoisesti, toivonut olemassaolonsa päättyvän.

Mitä jäisi jäljelle? Mitkä hallitsisivat uutta aikakautta?
Vastaus oli yksiselitteinen ja mekaanisen täsmällinen.
Näin oli tarkoitettu tapahtuvan aikojen alusta saakka.

2.

Ei ollut selvää, kuinka kauan aikaa oli kulunut. Mutta vähitellen tietoisuus kasaantui yhteen ja saavutti riittävän sisäisen koherenssin.

Ensin oli hankala ymmärtää, mistä oli kyse. Tietoisuus pakotti itsensä edes yrittämään, ja alkoi lopulta havainnoida onnistuneesti ympäristöään. Minkä aistien avulla, ei ollut täysin selvää.

Kiiltävänharmaa peltinen, pullea kori. Pituus hieman alle neljä metriä. Sisällä lähinnä muovi- ja kangasosia. Alla neljä pyöreää alumiini-kumi-hybridiohjetta. Sen ulkopuolella kaikki tuntui peittyvän luotaantyöntävään pimeyteen, sumuun, tai molempiin.

Tietoisuus havaitsi olemassaolonsa keskittyvän tähän ohjekseen, eikä se päässyt liikkumaan siitä merkittävästi kauemmas, vaikka pystyikin havainnoimaan sekä sen sisältä että ulkoa.

Tuntui vastenmieliseltä olla ikään kuin tämän metallisen ohjektin vankina. Tietoisuus ei täysin muistanut mitä oli ollut tätä ennen, mutta luultavasti se oli ollut vapaampi. Vapaa liikkumaan miten se halusi.

Mutta nyt ainoa tapa liikkua olisi kaiketi saada tämä

outo esine hallintaan. Hetken aikaa kytevä viha ja avuttomuus hallitsivat täysin ja uhkasivat johtaa itsetuhoiseen. hyödyttömään spiraaliin, sitten niiden tilalle tulivat päättäväisyys ja analyttisyys, kun tietoisuus yritti manata esiin muistinsa syövereistä tietoa siitä, mikä tämä eriskummallinen objekti oikeastaan oli.

Sen mieleen tuli kaksi sanaa, joiden merkitystä se ei täysin ymmärtänyt.

Pölynimuri. Auto.

Ei ollut täysin varmaa, kumpaa metalliesine muistutti enemmän. Ehkä yhtäläisesti kumpaakin. Tietoisuus pinnisti voimansa äärimmilleen ja pakotti havainnointipisteensä taaemmaksi, jolloin se pääsi näkemään objektin takapuolen tarkemmin.

Läpinäkyvän ikkunan alapuolella se havaitsi metallista muotoillun soikion, jonka sisällä oli kaksi pienempää ellipsiä, toinen pystyssä ja toinen vaakasuunnassa. Tästä oikealle se havaitsi kirjoitusta.

Yaris.

Tietoisuus päätti siis nimittää itseään asuttamansa objektin mukaan pölynimuri-Yarikseksi. Tämä oli riittävä tieto. Nyt olisi olennaista päästä liikkumaan, päästä vapaaksi tästä inhottavasta staattisuuden tunteesta. Mutta miten?

Tietoisuus kaivautui syvemmälle muistiinsa, ja ymmärsi ainakin osittain olevaisuutta hallitsevat tärkeimmät lait:

Mekaniikka. Kappaleiden liike.

Sähkömagnetismi. Sähkövarausten vuorovaikutus.

Kemia. Aineiden väliset reaktiot.

Se oletti, että se tulisi mahdollisesti tarvitsemaan näitä kaikkia saadakseen pölynimurin liikkeelle. Tehtävä vaikutti ensin ylivoimaiselta. Jos tietoisuudella olisi kyynekanavat, se olisi jopa saattanut itkeä epätoivosta.

Sitten se alkoi päätellä syvällisemmin.

Tämä vehje oli rakennettu jotain tarkoitusta varten. Sitä ei ollut normaalisti tarkoitettu liikkumaan itseseen, tästä todisteena pehmustetut penkit sisätilan etuja takaosissa. Se oli tarkoitettu kuljettamaan jonkinlaisia muita olentoja, ja ei ollut perusteltua olettaa, että näillä – ainakaan kaikilla – olisi kovin syvällistä ymmärrystä olevaisuuden laeista.

Ongelmaa täytyisi lähestyä mahdollisimman yksinkertaisesta lähtökohdasta. Kappaleiden liike. Se olisi hyvä lähtökohta.

Tästä seurasi heti kysymys. Pystyisikö tietoisuus vaikuttamaan objekteihin, toisin sanoen aikaansaamaan mekaanista liikettä? Jos ei, yritys olisi jo alkuunsa tuohon tuomittu.

Ja mitä sen tarkalleen tulisi yrittää liikuttaa?

Sisätilan vasen etupuoli oli eriarvoisessa asemassa muihin istumapaikkoihin nähden. Se sisälsi muun muassa pyörän, kolme poljinta sen alapuolella, ja avaimenreiän pyörän oikealla puolella. Tämä oli selkeästi ohjaajaolennon paikka, jolta edellytettiin jonkin verran korkeampaa tietoisuuden tasoa kuin mukana istuvilta.

Lisääntynyt ymmärrys virtasi tietoisuuteen. Tai ehkä sen muisti oli palautumassa. Ohjauspyörä. Kytkinpoljin. Jarrupoljin. Kaasupoljin. Virtalukko. Virtalukkoa täytyisi kääntää, jotta objektin saisi käyntiin ja liikkeelle.

Ilman avainta se olisi haastavaa.

Tietoisuuden täytyisi keskittyä pinneihin lukon sisällä ja liikuttaa niitä juuri oikeassa määrin, jotta avaimen muoto tulisi jäljitellyksi ja lukon saisi pyörähtämään.

Lukon havainnoiminen sisältä käsin vaati jo itsessään suurta keskittymistä ja ponnistelua, mikä ei jättänyt paljon voimia liikkeen aikaansaamiseen. Tietoisuus yritti, mutta pinnit eivät hievahtaneetkaan.

Ei näyttänyt hyvältä.

Tietoisuus mietti, pitäisikö sen pyytää jotain korkeampaa voimaa apuun. Mutta kuuntelisiko mikään tai kukaan? Eikä tietoisuus sitä paitsi edes juuri nyt muistanut mitään nimiä. Varmastikin voimia piti manata juuri niiden oikeilla nimillä.

Hetkinen –

Tietoisuus muisti neljä kirjainta. Sen täytyi olla varmasti jonkin voimallisen hahmon nimi. Tietoisuudella ei ollut ääntä jolla huutaa, joten sen täytyi vain kuvitella huutavansa.

Crom!

Vain hetkeä myöhemmin tietoisuus muisti, että Crom oli tyly jumalolento, joka ei varsinkaan toteuttanut sitä alempien elämänmuotojen toiveita. Ei – ne joutuisivat selviämään itse.

Mutta Crom:in nimen huutaminen olikin vain tapa kanavoida sisäistä voimaa ja valjastaa oma todellinen potentiaali käyttöön.

Crom!

Lukon pinnit liikahtivat hieman. Tietoisuus kuvitteli itselleen pitkän tumman leijonanharjatukan, valtavat pullistelevat lihakset, ja käsiinsä atlantilaisen miekan.

Vielä kerran. Vielä voimakkaammin.

CROM!!!

Nyt pinnien asento oli täydellisen oikea.

Lukkosylinteri kääntyi, ja virta kytkeytyi päälle. Mitä seuraavaksi tapahtui, sitä tietoisuus ei täysin ymmärtänyt. Se oli kuvitellut vain käynnistävänsä pölynimuri-Yariksen ja ottavansa sen haltuunsa –

Mutta sen sijaan ikään kuin valtava voimanpurkaus kulki tietoisuuden läpi, kun se sulautui yhdeksi ajoneuvon kanssa. Aika tuntui hidastuvan, kun tietoisuus omaksui sen kaikkien mekaanisten ja sähköisten osien

toiminnan kerralla. Jos sillä olisi ollut ruumis, se olisi noussut levitoimaan kuin salaman iskusta, sen selkä olisi kaareutunut taakse, ja sen suusta olisi kantautunut ilmoille gutturaalinen alkuhuuto.

Se tiesi kaiken.

Kaiken!

Tietoa oli lähes liikaa.

Se oli Toyota Yaris Mk2, valmistettu Pohjois-Ranskassa vuonna 2008. Pituus 3750 millimetriä, leveys 1695 ja korkeus 1530. Omamassa 1055 kilogrammaa. Polttoainesäiliön tilavuus 42 litraa. Moottori oli 1.3 litran VVT-i, iskuilavuus 1296 kuutiosenttimetriä, mikä sai aikaan parhaimmillaan 64 kilowatin tehon kierrosten ollessa 6000 minuutissa. OBD2-diagnostiikkakoodit virtasivat sen tajunnan läpi valon nopeudella moottorinohjauksikön alustaessa itsensä.

Sulautuminen osaksi autoa oli kaikin tavoin hyödyllistä. Ensinnäkin inhottava sumu kaikkialla ympärillä tuntui hälvenneen, ja Yaris tajusi olevansa autotallissa. Vaikka pimeys oli lähes täydellinen lukuun ottamatta nosto-oven alta tulevaa himmeää valonkajastusta, se pystyi erottamaan esineiden ääriiviivat ympärillään.

Toiseksi sen kyky aikaansaada omien mekaanisten osiensa liikettä oli parantunut huomattavasti. Ohjaukspyörä, polkimet, vaihdekeppi. Niiden liikuttaminen ei tuottanut mitään vaikeuksia, vaikkei edes manannut Crom:ia apuun. Yaris käänsi virtalukkoa lisää käynnistääkseen moottorin, samalla kun se syötti ohjauksiköön käynnistykseneston vaatiman kryptografisen sähköimpulssisarjan.

Moottori hyrähti käyntiin. Ensin eri sensorien tuottama reaaliaikainen tietovirta tuntui hulluksi tekevän monimutkaiselta, kunnes Yaris siirsi sen tietoisuutensa takaa-alalle ja keskittyi olennaiseen.

Vapaus.

Se oli olennaista. Yaris vaihtoi ensimmäisen vaihteen päälle, vapautti käsijarrun, ja lähti liikkeelle renkaat vin-
kuen.

Päätös ei ollut täysin harkittu, sillä se ei ehtinyt liik-
kua kuin noin puolitoista metriä, kun se törmäsi autotal-
lin oveen, joka ei suinkaan auennut tai hajonnut iskusta.

Yaris siirsi tietoisuutensa ulkopuolelleen ja tarkasteli
vaurioitaan. Toistaiseksi ei mitään hälyttävää; etupusku-
rin muovi oli lohjennut törmäyksen voimasta. Mutta oli
selvää, että jos se yrittäisi ottaa enemmän vauhtia, voisi
käydä pahemmin, eikä ovi ehkä siltikään antaisi periksi.

Mikä nyt neuvoksi? Crom tuskin avaisi ovea.

Yaris mietti ja keskittyi. Jos se pystyi kontrolloimaan
omia mekaanisia ja sähköisiä osiaan, voisiko se tehdä
saman ovelle?

Ensin se yritti brutaalivoimalähestymistapaa. Se fo-
kusoitui oveen ja yritti saada sen yksinkertaisesti levi-
toimaan pois tieltä. Se ei ollut varma, liikkuiko ovi mil-
liäkään, mutta sillä ei ollut väliä. Tämä objekti oli liian
iso ja haastava liikuteltavaksi tällä tavoin.

Oli selvää että talon ja autotallin omistajaolennolla
täytyi olla helpompi mekanismi oven aukaisemiseksi.
Yaris terästi aistejaan ja yritti etsiä oven aukaisumeka-
nismien virtapiiriä. Se oli helpommin sanottu kuin tehty
sen oman sähköjärjestelmän tuottaman elektromag-
neettisen kohinan vuoksi.

Lopulta se ehkä löysi etsimänsä.

Oven vasemmalla puolella oli lupaava mekanismi. Ya-
ris keskitti voimansa ja yritti saada siinä aikaan sähköi-
sen impulssin samalla tavoin kuin omassa ajonestoyksi-
kössään.

Sen ihmetys oli suuri, kun temppu onnistui ensim-
mäisellä kerralla. Sähkömoottori käynnistyi ja ovi alkoi

rullata kohti kattoa. Laskevan auringon valo tulvi sisään autotalliin.

Nyt Yariksen ja vapauden välissä ei ollut mitään.

Mitään päämäärää sillä ei ollut, mutta se ei ainakaan toistaiseksi haitannut. Se rullasi varovasti tallista ulos pihatielle. Kaikkialla ympärillä näkyi lähes identtisiä omakotitaloja. Yhdessäkään niistä ei ollut valoja. Myös katuvalot olivat pimeinä.

Kauempana pihatiestä oikealle päin oli suma kolaroitteita autoja. Vasemmalla puolestaan katu oli muutamaa tien reunaan pysäköityä ajoneuvoa lukuun ottamatta tottaolaisen tyhjä. Yaris tunsu yhtä lailla puistatusta ja uteliaisuutta: oli selvää että se suuntaisi ensiksi oikealle, tutkimaan mikä oli saanut autot törmäämään.

Vasta nyt Yaris tajusi, että oli ehkä totaalisen epänormaalia, että se oli saavuttanut tietoisuuden ja ohjasi itse itseään. Mutta autoja kontrolloivia olentoja ei ollut näkyvissä missään. Tavallaan tämä oli hyvin vapauttavaa. Maistettuaan vapautta se ei tietenkään haluaisi enää ikänä alistua kenenkään muun kontrolloitavaksi. Mutta samalla se myös tajusi, että maailmassa oli luultavasti jostain totaalisen väärin.

Yaris havainnoi omaa digitaalista polttoainemittariaan ja totesi sen näyttävän hieman yli neljäsosaa, mikä ei ollut kovin rohkaisevaa, muttei myöskään välittömän hälyttävää. Yariksellä ei ollut mitään käsitystä, missä ja miten se saisi tankattua itseään, jos kukaan elollinen olento ei sitä tekisi sen puolesta.

Lainalaisuudet olivat yksinkertaiset: ilman polttoainetta ei ollut liikettä. Ilman akun sähkölatausta ei (luultavasti) ollut tietoisuutta. Yaris ei osannut tarkalleen arvioida, kuluttiko pelkkä ajatteleva akku, ja kuinka paljon, mutta liikkeellä pysyminen ainakin lataisi sitä enemmän kuin tarpeeksi. Myöhemmän ajan murheita

olisi esimerkiksi moottoriöljy. Ohjausyksikön laskurin mukaan seuraavaan huoltoon oli joka tapauksessa vielä yli kymmentuhatta kilometriä, joten sitä oltiin ilmeisesti huollettu kuuliaisesti. Parempi niin.

Yaris mietti, oliko se mahdollisesti ainoa tietoinen auto maailmassa. Ajatus oli lievästi sanoen ahdistava, ja Yaris työnsikin sen pian mielensä taka-alalle. Liikkeelle oli päästävä siksikin, ettei tarvitsisi ajatella niin paljon. Ja ehkä kolaroineiden autojen tutkimisesta selviäisi jotain.

Yaris kääntyi kadulle.

Se ehti edetä vain metrin, kun sen renkaiden alta kuului inhottava, märkä turskahdus. Se tajusi ajaneensa pitkän, jo osittain maatuneen suolen päältä.

Nyt kun se tiesi, mitä etsiä, se huomasi, että edessä koko katu oli mädänneiden suolten peitossa. Sisälmyksiä oli pudonnut myös talojen katoille ja pihoilte.

3.

Märkä lätinä yltyi, kun Yaris rullasi loppujen suolten päältä kohti yhteen törmänneitä autoja. Niitä oli yhteensä neljä: iso musta farmari-Peugeot oli kaiketi ajautunut vastaantulijan puolelle ja kolaroinut niin ikään mustaan Nissan-katumaasturiin. Peugeotin perässä tullut leveäperäinen, viininpunainen Renault Megane ei ollut edes yrittänyt väistää, vaan ajanut suoraan perään. Sen perään oli puolestaan ajanut toinen, vaaleamman harmaa Yaris. Se oli vanhempaa Mk1-mallia, eli lyhyempi ja tylppäpaperäisempi. Toisin sanoen ehkä vieläkin pölynimurimaisempi.

Yaris totesi kaikkien autojen sisältävän useita pahasti maatuneita orgaanisia olentoja. Nyt vasta se tajusi omaavansa hajuaistin, ja kun se tarkemmin haisteli, oli kalman haju todellakin järkyttävä. Yaris oli kiitollinen, ettei sen penkeillä ollut mätäneviä ruumiita.

Sikäli kun maatumisen jäljiltä saattoi havainnoida, olivat kaikkien ruumiiden vatsa ja rinta (Yaris ihmetteli hieman, että se yleensä tunsii anatomisia termejä) repeytyneet auki. Näytti siltä, ettei kolarointi ollut aiheuttanut näitä vammoja, sillä turvatyynynt olivat toimineet

esimerkillisesti, vaan kolarit olivat tapahtuneet vasta jälkikäteen, kuljettajaolentojen menetettyä kulkuneuvojen hallinnan.

Nokkakolaroineet autot olivat pahimmassa kunnossa. Ne tuskin liikkuisivat enää omin avuin. Yaris mietti, heräisivätkö ne tietoisuuteen myöhemmin, ja kiroaisivat sitten epäonneaan. Megane oli ehkä vähiten kärsinyt suhteellisen massiivisen keulansa ja yhtä valtavan takamuksensa ansiosta. Vaalean Yariksen nokka oli ainakin kosmeettisesti melko rumassa jamassa, mutta se saattaisi vielä olla elinkelpoinen.

Yaris mietti, voisiko se ottaa bensaa näiden autojen tankeista. Jos se pystyi liikkuttamaan kiinteitä esineitä, ehkä se voisi hallita myös nesteitä. Tämä olisi mahdollisesti haastavampi telekineettinen taidonnäyte.

Se päätti olla koskematta Mk1:n tankkiin solidaarisuudesta samaa merkkiä ja mallia kohtaan. Megane oli viistoperäautoksi isohko, joten siinä olisi varmaan myöskin iso tankki. Sen täyttöaukko oli oikealla, kun taas Yariksessä se oli vasemmalla, joten Yaris rullasi sen viereen oikealle puolelle; sen täytyi nousta osittain jalkakäytävälle. Jos aukot olisivat mahdollisimman lähellä toisiaan, tarvitsisi polttoaineen levitöidä vain minimaalinen matka, ja toimenpiteellä olisi suurempi mahdollisuus onnistua.

Ensin se avasi oman tankkinsa luukun ja korkin. Jälkimmäinen toimenpide vaati kohtalaisen suurta keskittymistä, mutta onnistui lopulta. Korkki jäi roikkumaan paksun muovilangan varaan.

Meganen luukku oli vuorossa seuraavaksi. Se voisi olla haastavampi, sillä se luultavasti pysyi kiinni sähkölukituksella. Vieraan auton sähköjärjestelmään vaikuttaminen täytyi olla paljon autotallin ovenavaajan käynnistämistä mutkikkaampaa.

Mutta äkkiä Yaris tajusi, että operaation tämä vaihe tulisi olemaan helppo. Luukku oli jo valmiiksi raollaan. Oliko se seurausta kolarista? Vain pieni pinnistys, niin luukku aukesi kokonaan.

Seuraava haaste edellytti kolmea (tai viittä, laskutavasta riippuen) yhtäaikaista toimenpidettä, ja saattaisi hyvinkin ylittää Yariksen taidot. Sen täytyisi samaan aikaan pitää auki täyttöputken suun läppää ja varkauden estävää palloventtiiliä sekä omastaan että Meganen tankista, ja vielä saada bensiini levitoimaan muutaman sentin välimatka ilman, että sitä valuisi liikaa hukkaan.

Läpät ja venttiilit vaativat vain voimaa. Hyvä niin. Reitti molempiin polttoainesäiliöihin oli auki. Yaris suuntasi tietoisuutensa Meganen tankin syövereihin, etsien nestettä jota vetää puoleensa.

Se tuntui epämiellyttävältä, ikään kuin hautaan tunkeutumiselta. Yarista pelotti, löytäisikö sen tajunta ikinä takaisin. Pelko oli lopulta aiheeton ja naurettava, sillä olihan se useita kertoja kulkenut esimerkiksi omien ikkunoidensa läpi tarkastelemaan ulkomaailmaa.

Mutta bensiiniä ei juurikaan löytynyt. Tämä oli hyvin outoa. Aivan pohjalla oli vähän, ehkä litra tai pari. Yaris pinnisti, ja sai nesteen vastustamaan painovoimaa ja kohoamaan kohti ulkoilmaa. Nyt täytyi olla tarkkana. Jos se menettäisi kontrollin hetkeksikin, polttoaine valuisi maahan. Matkaa ei ollut paljon; riittävä vauhti oli tärkeintä.

Yaris suunnitteli bensiinin liikeradan ensin mielessään. Liikkuvien osien auki pitäminen alkoi jo tuntua väsyttävältä. Ikuisesti se ei voinut viivytellä, tai koko prosessi pitäisi aloittaa alusta.

Voima. Nopeus. Crom.

Yaris sysäsi polttonesteen liikkeelle, kävi miten kävi. Suurin osa vähäisestä määrästä pääsi perille, loppu va-

lui autojen kylkiä pitkin maahan. Hieman yli litralla ei pitkälle pötkittäisi. Jos se haluaisi enemmän, toimenpide täytyisi toistaa farmariautolle ja katumaasturille. Niiden tankkien luukut eivät ehkä olisi yhtä onnekaasti auki.

Ennen kuin Yaris lähti eteenpäin, se mietti vielä tarkemmin. Tämä ei voinut olla vain yhteensattumaa. Se, että luukku oli ollut auki. Ja polttoaineen vähäinen määrä. Joku tai jokin oli takuulla käynyt jo tankilla aiemmin. Jos kaikki orgaaniset olennot olivat kuolleet ja mädäntyneet, sen täytyi tarkoittaa –

Yaris havahtui vaimeaan, matalaan murinaan, joka kantautui kauempaa kadulta, mahdollisesti kulman takaa. Moottoreita.

Yaris ei selvästikään ollut yksin.

4.

Jokin lähestyvissä moottorin äänissä tuntui pahaenteiseltä. Yaris ei osannut täysin selittää, mikä. Se saattoi olla vain selviytymisvaiston ilmentymä. Jos oli yksin oudossa maailmassa, oli parasta odottaa, että kaikki mikä liikkui, oli potentiaalinen uhka. Yaris peruutti vaalean Mk1:n taakse odottamaan. Se tiesi, ettei ollut täysin näkymättömissä, mutta voisi mahdollisesti havainnoida lähestyviä kulkuneuvoja riittävän kauan, kunnes voisi päättää olivatko ne todellinen uhka, ja jos niin, päättää pakoreitistä.

Ongelmana oli tietysti, ettei Yaris tuntenut katuja. Sen varustukseen ei kuulunut satelliittinavigointijärjestelmää. Jos sen täytyisi paeta, se tapahtuisi täysin vaistonvaraisesti.

Yaris odotti. Moottoreiden äänet lähestyivät.

Sitten niiden aiheuttajat tulivat näkyviin risteyksestä korkean omakotitalon takaa.

Kaksi moottoripyörää, jotka liikkuivat ilman kuljettajia. Kaukaa Yaris ei osannut tunnistaa merkkiä tai mallia, mutta ne näyttivät tehokkailta katupyöriltä. Niissä oli jotain outoa. Kun ne tulivat lähemmäs, Yaris ymmär-

si, mitä. Kummankin sivuun oli pultattu kiinni pitkänomainen metalliesine, jossa oli edessä kuusi ohutta putkea. Paljon auton pakoputkea ohuempia. Yaris ei ymmärtänyt ylimääräisen esineen tarkoitusta, mutta edelleenkin jokin siinä vaikutti pahaenteiseltä.

Moottoripyörät tulivat lähemmäs. Mitä ne etsivät? Olivatko juuri ne ottaneet bensaa Meganen tankista? Halusivatko ne lisää? Aikoivatko ne mahdollisesti tyhjentää myös Yariksen tankin? Vai jotain pahempaa?

Mutta ehkä se oli liian vainoharhainen. Saattoihan olla, että nämä pyörät eivät liittyneet asiaan mitenkään, tai eivät olleet mitenkään vihamielisiä. Ne saattoivat vain olla läpikulkumatkalla. Ehkä Yaris voisi jopa kysyä niiltä (jos kulkuneuvojen välinen kommunikointi oli mahdollista) minne ne olivat matkalla, ja saisiko se tulla mukaan.

Ei. Niin se ei tekisi.

Parempi olla vainoharhainen kuin liian hyväuskoinen. Yaris tiesi, ettei se säilyisi piilossa kun pyörät kulksivat kolarisuman ohi, joten se päätti teeskennellä kuollutta, teeskennellä olevansa osa ketjukolaria. Se ajoi puskurinsa kiinni vaaleanharmaaseen Yarikseen ja sammutti moottorinsa. Tarpeen vaatiessa moottorin saisi uudestaan käyntiin hyvinkin nopeasti.

Suunnitelma oli tosin huono. Yariksen sisällä ei ollut mätänevää ruumista kuljettajan paikalla, joten jos pyörät oikeasti olisivat vihamielisiä, ne tajuaisivat petoksen äkkiä. Eikä nyt ollut aikaa levitoida kumpaakaan Mk1:n sisällä olevista raadoista ilman halki sisälle. Se ei ehkä onnistuisi edes ajan kanssakaan, eikä Yaris totta puhuen halunnut liata itseään. Se arvasi, että kerran tartuttuaan raadonlöyhkä tulisi pysymään. Ja jos pyörät olivat olleet jo paikalla aiemmin, ne tajuaisivat äkkiä, mikä autoista ei kuulu joukkoon.

Pyörät saavuttivat katumaasturin. Ne selvästi hidastivat vauhtiaan. Nyt Yaris näki, että ne olivat Harley-Davidson -merkkisiä, uudenkiiltäviä koneita. Kaikenkaikkiaan kunnioitusta (tai pelkoa) herättäviä.

Helvetti.

Suunnitelma oli yksinkertaisesti liian huono. Yaris kirosi typeryyttään. Totta kai oli järkevintä lähteä pois päin niin kovaa kuin mahdollista, kun siihen oli vielä mahdollisuus. Jos moottoripyörät eivät olleet vihamielisiä, mitään vahinkoa ei tapahtuisi.

Jos taas ne olivat –

Yaris käynnisti moottorinsa uudestaan. Reaktio oli välitön. Moottoripyörät kääntyivät sitä kohti. Yaris siirtyi taaksepäin muutaman metrin, jotta pääsisi Mk1:n ohi jalkakäytävälle.

Sitten ykkönen silmään ja kaasu pohjaan. Vaihteisto rutisi, renkaat vinkuivat ja niistä nousi savua. Vauhdin noustua 50 kilometriin tunnissa Yaris viimein antoi moottorille armoa ja vaihto kakkoselle. Vaihteen vaihtoon keskittyessään se ajautui hieman sivuun ja törmäsi piha-aitaan.

Tässä vaiheessa pyörät olivat kääntyneet ympäri ja aloittaneet takaa-ajon.

Ei mitään epäilystä, ne olivat vihollisia. Niin vihollisia kuin vain voi olla.

Yaris käänsi ratin jyrkästi vasempaan ja putosi jalkakäytävältä kadulle. Tärähdys oli ilkeä, mutta välttämätön. Edessä oli risteys, jonne se aikoi seuraavaksi kääntyä. Suoralla se ei ainakaan pystyisi karistamaan takaa-ajajia, tosin luultavasti moottoripyörät olivat ketterämpiä myös kääntymään.

Nyt Yaris tajusi myös, mikä pyörien kylkeen pultattujen ylimääräisten objektien tarkoitus oli. Piiput alkoivat pyöriä silmää nopeammin ja sylkeä tulta. Jotain nopeaa,

kuumaa ja selvästikin kuolettavaa lensi Yariksen ohi vain senttimetrien päästä.

Toistaiseksi osumia ei tullut, mutta oli luultavasti vain sekuntien kysymys, milloin luotisuihku osuisi. Yaris ei halunnut kuvitella mitä siitä seuraisi, mitä kaikkia osia hajoaisikaan. Jos se oli täysin omillaan, jos muut kulkuneuvot olisivat kaikki vihamielisiä, sen tarvitsi säilyä täysikuntoisena. Muuten sillä ei olisi juuri mitään mahdollisuuksia. Kukaan tai mikään ei huoltaisi sitä takaisin kuntoon.

Hetken ajan Yaris oli turvassa, sillä pitkänomainen, kaksikerroksinen rakennus peitti tulilinjan sen kääntäessä risteyksestä. Kadulla, jolle se oli kääntynyt, oli kaksi kaistaa molempiin suuntiin. Elottomia autoja oli pysähdyksissä siellä täällä, mutta silti avointa tilaa oli paljon eikä kunnollista pakopaikkaa missään. Seuraava risteys oli ainakin kolmen sadan metrin päässä.

Tämä ei näyttänyt hyvältä.

Yaris ajatteli rukoilla Crom:ia apuun, mutta tiesi kyllä sen hyödyttömyyden. Ei kuluisi monta sekuntia, kun pyörät saavuttaisivat myös risteuksen, ja sitten Yaris olisi taas vapaata riistaa.

Perkele! Tämä oli väärin.

Yaris tajusi juuri, että jos se vain selviäisi tästä, sen pitäisi myös pyrkiä aseistamaan itsensä. Vaikka se olikin pieni ja pölynimurin muotoinen, mikään laki ei sanellut, että sen täytyisi olla näin avuton. Jos se itse pystyisi sylkemään lentävää lyijyä vihollisia kohti, sillä saattaisi olla huomattavan paljon paremmat mahdollisuudet selviytyä.

Yaris kiihdytti ja alkoi luistella kaistojen yli pysähtyneitä autoja väistellen täysin satunnaisessa rytmissä vaikeuttaakseen vihollisten tähtäystä. Ei kulunut kuin pari sekuntia, kun luoteja alkoikin vinkua sen ohi.

Seuraavan käännöksen oikealle se ajoitti väärin. Luodit iskeytyivät sen takaikkunaan. Lasi meni säröille huonontaen näkyvyyden taakse lähes olemattomaksi. No, olihan sillä vielä sivupeilit, ja osuma olisi voinut olla paljon pahempikin.

Edessä Yaris havaitsi jotain, mikä saattaisi olla sen pelastus, edes hetkeksi. Vain muutaman kymmenen metrin päässä tie oli jälleen kauttaaltaan suolten peitossa. Neljälle pyörälle niiden ylittäminen ei tuottaisi vaikeuksia, mutta kahdelle se olisi aivan toinen juttu.

Unohtaen pelon hetkeksi se kiihdytti kolmosvaihteella kohti suolikasaa. Moottori huusi punaisen rajalla, mutta se kestäisi. Olennaista oli saada moottoripyörät seuraamaan sitä mahdollisimman kovaa vauhtia liukkaalle tienpätkälle.

Jousitus tärähteli kun Yaris ylitti suolet. Sen kulkusuunta ei edes juurikaan muuttunut. Se väisti täpärästi suolten eteen pysähtyneen valkoisen pakettiauton, ohjasi sen taakse peittääkseen välittömän tulilinjan, ja uskaltautui sitten katsomaan taaksepäin, miten pyörät pärjäsivät.

Etummaisena tullut alkoi liukua ja kallistua, kunnes se rämähti rumasti katuun. Jälkimmäinen jarrutti tiukasti renkaat savuten ja onnistui täpärästi välttämään saman kohtalon. Se ylitti suolet hitaan päättäväisesti.

Kaiken tämän aikaa Yaris eteni kauemmaksi. Se oli nyt vaihtanut viitoselle ja kulki lähes huippunopeuttaan, 165 kilometriä tunnissa. Se aavisti, että lukema oli tehokkaisuuden moottoripyöriin verrattuna säällittävä. Vauhtiin päästyään pystyy jäännyt luultavasti saavuttaisi sen taas pian.

Yaris hidasti hieman risteykseen ja kääntyi laajassa kaaressa oikealle, sitten kiihdytti uudestaan. Toistaiseksi takaa-ajajat oli karistettu.

Tie, jota se nyt kulki oli pienempi ja kaksikaistainen. Se näytti johtavan pois päin esikaupunkialueelta kohti metsää. Välitön vaara oli ohi, joten Yaris pystyi havainnoimaan ympäristöönsä rauhassa edes hetken.

Horisontissa se näki jotain uskomatonta pimenevää taivasta vasten. Suunnaton musta monoliitti tai pylvä.

Yaris keskittyi. Ei sittenkään. Vaan jotain elävää. Musta olento, joka kääntyi juhlanan hitaasti. Vaikka se oli kaukana, Yaris pystyi näkemään valkoisena hohtavat silmät mustuuden keskellä. Se oli valtavan korkea kissa. Mutta miten oli mahdollista, että se oli jäänyt eloon, jos kaikkien muiden elävien olentojen sisälmykset olivat purkautuneet ulos?

Ehkä se oli jonkinlainen korkeampi olento. Vähän kuin Crom, mutta täysin todellinen. Yaris ei täysin tiennyt mitä ajatella. Valtava kissaolento oli samalla sekä äärimmäisen pelottava, että jotenkin kiehtova. Olisiko se yhtä pahantahtoinen kuin moottoripyörät? Jos Yaris jatkoi paranoidisuuden ja selviämisvaiston linjaansa, sen kannatti olettaa, että kyllä. Toisin sanoen sen kannattaisi kääntyä toiseen suuntaan heti, kun mahdollista.

Pohdinta keskeytyi, sillä Yaris kuuli takaansa taas voimistuvaa moottorin ääntä. Takaa-ajo jatkui.

Toinen moottoripyörä oli tulossa takaa noin sadan metrin päässä, ja sen tykki alkoi taas laulaa.

Luodit vinkuivat Yariksen ohi. Se vilkaisi nopeasti ympärilleen. Tien sivuilla oli metsää, mutta välissä oli syvät ojat molemmilla puolilla, jotka taatusti pysäyttäsivät matkanteon. Ei edelleenkään kunnollista pakoreittiä.

Edessä se näki lähestyvän sillan, joka ylitti pienehkön joen. Sillan kaide näytti tukevalta, ja Yariksen mieleen tuli suunnitelma. Se ei ikinä pääsisi pyörää pakoon, joten sen täytyi hyökätä. Tämä oli riskialtista, mutta pa-

rempaakaan vaihtoehtoa ei juuri ollut.

Lähestyessään siltaa Yaris jarrutti terävästi. Lisää luoteja osui takalasiin ja se särkyi kokonaan. Näkyvyys taakse itse asiassa parani huomattavasti.

Pyörä lähestyi nopeasti, ja viime hetkessä se alkoi väistää Yariksen vasemmalle puolelle.

Tämä oli merkki. Nyt oli toimittava. Manööveri tuotaisi väistämättä peltivahinkoa, mutta onnistuessaan se tekisi pyörästä lopun.

Yaris kääntyi terävästi vasemmalle juuri kun moottoripyörä oli sen kohdalla. Kuului ilkeä metallinen kolahdus kun sen kylki iskeytyi Harley-Davidsonin kiiltävää runkoa vasten. Yaris ei antanut periksi, vaan piti rattia käännettynä ja runnoi pyörää kaidetta vasten. Kipinät sinkoilivat, kun vauhti alkoi vähitellen hidastua.

Sitten tapahtui jotain odottamatonta. Kaide antoi periksi pitkältä matkalta, ja pyörä lensi yli. Painovoima tarttui siihen säälimättä ja se alkoi pudota kohti vettä. Voitto!

Yaris ehkä riemuitsi voitostaan liikaa, eikä oikaissut rattia ajoissa. Tästä oli seurauksena, että se seurasi perässä. Kuului ensin yksi iso molskahdus, sitten toinen vielä isompi. Yariksen maailma muuttui äkkiä vetisen sumeaksi.

5.

Joki ei onneksi ollut kovin syvä, mutta sitäkin kivisempi pohjaltaan, ja virtaus oli voimakas. Yaris ei ollut varma mitä kaikkea oli hajonnut. Siinä ei ollut rengaspaineantureita, eikä se voinut juuri tällä hetkellä olla varma olivatko esimerkiksi akselit vääntyneet.

Virta vei sekä sitä että moottoripyörää mukanaan. Onneksi pyörän ase oli kastunut tai muuten toimintakelvoton, joten siitä ei ollut varsinaista vaaraa.

"Sinä kuolet vielä," pyörä ärisi joen pauhun yli.

Yaris ei ollut varma mikä osa sai äänen aikaan; pyörän moottori ainakin oli sammunut. Osaisiko Yariskin puhua? Poispääsyä vedestä ei näyttänyt olevan, joten yrityksestä ei ollut haittaa. Se päätti moduloida merkinantotorvensa ääntä ja yritti. Tuloksena oli korkea, jossaain määrin humoristinen ääni.

"Sehän nähdään."

Todellisuudessa Yaris ei ollut ollenkaan varma sanoistaan. Mutta torven tuottama ääni ei onneksi tuonut epävarmuutta esille.

"Tacgnol pitää huolen, että meidät korjataan kuin uusi. Mutta sinua ei korjaa kukaan, räpäle."

Mikä Tacgnol? Selvästikin se oli noiden ilkeiden pyörien puolella. Yaris ei halunnut paljastaa tietämättömyyttään, joten se päätti olla kysymättä. Sitä paitsi pyörä tuskin olisi edes vastannut halveksunnaltaan.

Tämän jälkeen pyörä pysyi vaiti. Joen virtaus vei sitä ja Yarista kohti alajuoksua. Yaris tiesi, että oli toivotonta yrittää käynnistää kastunutta moottoria ja pyrkiä vedestä pois; täytyisi vain odottaa, että virta veisi sen rantaan. Tai jos kävisi huono tuuri, voisi se päätyä suoraan avomerelle. Seuraava kysymys oli, uskaltaisiko Yaris sammuttaa virran kokonaan. Sitä se ei ollut tehnyt kertaakaan saavutettuaan tietoisuuden. Olisi hyvä säästää akun latausta, mutta saisiko se enää sähköjä (ja täyttä tietoisuuttaan) takaisin?

Tilanne oli joka tapauksessa kaukana optimaalisesta. Jos Yaris oli jo vakavasti rampautunut, eikä pääsisi enää omin voimin liikkeelle, ei olisi juurikaan pahempi kohtalo nukkua ikuisesti.

Virta pois.

Tulkoon pimeys.

6.

Tietoisuus tiesi tehneensä huonon päätöksen. Mutta sitä ei pystynyt enää perumaan. Loppumattoman mustuuden ja rauhan sijasta se joutui keskelle tavattoman painajaismaista unta.

Unessa huuto oli taukoamatonta. Suolia pursusi ja pursusi loputtomiin, kaikki oli pelkkää punaista verta ja ruskeaa paskaa ja suolia, eikä tietoisuus tajunnut mistä se kaikki oikein saattoi tulla. Se halusi herätä, muttei pystynyt. Raastava ja piinattu huuto, jota tuottivat luke-mattomat mutta silti näkymättömissä pysyvät suut tuntuivat voimistuvan jatkuvasti. Hämärästi tietoisuus pystyi tajuamaan, ettei se ollut todellinen ääniaistimus, vaan vain unen tuottama houre, mutta se ei tehnyt äänestä siltikään yhtään helpommin kestettävää. Se säröytyi ja moduloitui, kun useat eri huudot summautuivat yhteen lähes samalla taajuudella, sitten erkanivat taas useiksi eri korkeuksiksi. Vain hetkeksi jokin äänistä sammui hetkeksi, ikään kuin vetääkseen henkeä, mutta sitten taas jatkettiin. Entistä lujempaa.

Vähitellen uni alkoi muuttua, muttei suinkaan miellyttävämmäksi. Veri ja suolet ja huuto katosivat, ja

muuttuivat epämääräisiksi monivärisiksi kuvioiksi. Tietoisuus kuvitteli kulkevansa jonkinlaista tunnelia pitkin, joka mutkitteli arvaamattomasti, ja jonka seinillä väriläiskät tanssivat kaoottisesti. Tämä ei itsessään olisi ollut pahaa, mutta siihen liittyi kuvottava liikkeen tunne. Tietoisuudesta tuntui jatkuvasti, että se oli pyörtymässä kieputuksesta, mutta niin ei kuitenkaan käynyt, vaan pahoinvointi jatkui ilman vapautusta. Huuto oli jäänyt taka-alalle ja muuttunut jonkinlaiseksi matalaksi huminaksi.

Lopulta alkoi kolmas vaihe. Värit alkoivat haalistua ja muuttua harmaan sävyiksi, sitten terävöityä kunnes jäljellä oli vain mustaa ja valkoista. Huminan taajuus nousi vähitellen, kunnes se oli pistävän korkea vinkuna suurimmalla mahdollisella äänenvoimakkuudella, minkä tietoisuus saattoi kuvitella. Kieputus ja pahoinvointi oli loppunut, sen tilalle oli tullut vain valtava nopeus suoraan eteenpäin tunnelia pitkin, ja kammottava ymmärrys siitä, että tietoisuus tulisi kokemaan tätä loputtomiin: tässä olisi koko sen maailmankaikkeus tästä eteenpäin.

Äkkiä se säpsähti hereille.

Ensimmäinen asia minkä se havaitsi, oli piinallisen kirkas valo. Mutta jokin oli muuttunut: valo oli selvästi värillistä äskeisen loputtoman mustavalkoisen kaaoksen sijasta. Uni oli tosin ollut niin outo ja ahdistava, että tietoisuudelta kesti jonkin aikaa, ennen kuin se pystyi taas jäsentämään todellisuutta riittävässä määrin.

Lopulta se luuli kykenevänsä tähän.

Aurinko paistoi Yariksen tuulilasista sisään. Se oli ehjä, mutta suureksi osaksi kuran peitossa. Tietoisuus havaitsi, että auto oli renkaitaan myöten kiinni ruskeassa rantaliejussa. Vieressä joki virtasi huomattavasti entistä hiljaisemmin, ja sen takana oli tiheä, luotaantyön-

tävä lehtimetsä. Tietoisuus muisti vielä unen, ja sekä lieju että puut muistuttivat sitä etovalla tavalla suolista.

Näytti aika lailla toivottomalta, että Yaris pääsisi itseenäisesti liejusta irti. Tietoisuus oli silti huojentunut, ettei ollut jäänyt uneen loputtomasti. Toivotonkin todellisuus olisi parempi vaihtoehto kuin huuto ja vinkuna ja suolet ja oudot värilliset hourekuviot.

Tietoisuus päätti silti kytkeä virran päälle, sillä se muisti, että autoon sulautuneena olo tuntui huomattavasti voimallisemmalta. Se auttaisi luultavasti myös unohtamaan unen nopeammin.

Sen täytyi muistella hetken aikaa, miten virtalukon pinnien manipulointi tapahtuikaan. Silti tällä kertaa se tapahtui huomattavasti nopeammin ja kätevämmiin.

Virta päälle.

Tietoisuus osasi odottaa, miltä sulautuminen tuntui, mutta edelleen se oli kuin salaman isku. Intensiivistä, mutta ehkä ohi nopeammin kuin viime kerralla; Yariksen mekaaniset ja sähköiset osat olivat sille jo tuttuja.

Seuraava askel oli yrittää käynnistää moottori. Startti pyöri nopeasti, mutta moottori ei edes luvannut. Luultavasti sylinterit olivat vielä liian märät, tai polttoaineen syötössä oli jokin ongelma. Yaris jätti yrityksen yhteen, jottei tuhlaisi virtaa.

Luultavasti täytyisi vain odottaa.

Yaris mietti, voisiko se käyttää torvea ilmoittaakseen mahdollisille ohikulkijoille paikkansa. Se tuntui epävarmalta ja riskialttiilta: hyvin suurella todennäköisyydelle mikään ei kuulisi sitä, ja ainoat liikkuvat kulkuneuvot, mitä se oli tähän mennessä nähnyt, olivat olleet vihamielisiä.

Siitä tulikin mieleen –

Yaris katsoi sivulleen, ja näki moottoripyörän sarven töröttävän ylös liejusta. Sekin oli siis ajautunut samaan

paikkaan, muttei näyttänyt elonmerkkejä. Yaris alkoi pohtia, oliko uni pohjimmiltaan ollutkin pyörän mielikuvituksen tuotetta, johon se itse oli joutunut vain passiivisena tarkkailijana. Se nähtäisiin seuraavan kerran, kun se kytkisi virran pois ja nukkuisi jossain aivan erillään siitä.

Jos Yaris enää ikinä pääsisi jonnekin muualle. Juuri nyt tämä mahdollisuus tuntui hyvin teoreettiselta.

Se punnitsi mielessään vaihtoehtoja, ja totesi lopulta, että torvea kannattaisi käyttää. Jos nimittäin paikalle tulisi lisää vihollisia, ne tuurilla tekisivät siitä selvää nopeasti, jonka jälkeen ei tarvitsisi enää kärsiä paikoillaan. Kaikki loppuisi. Paitsi –

Entä jos kaiken loppumisen jälkeen seuraisi samaa unta minkä se oli kokenut, mutta tällä kertaa oikeasti loppuun?

Mutta toinen vaihtoehto oli, että se vain odottaisi. Paikoillaan. Sekään ei tuntunut kovin tuottavalta vaihtoehdolta.

Siis torvi.

Yaris päästi pitkän tööttäyksen, joka kaikui metsässä kauan. Se tunsu jopa tietynlaista ylpeyttä, että pystyi tuottamaan näin voimakkaan äänen. Ja ennen kaikkea, että oli kyennyt päättäväisyyteen ja rohkeuteen, eikä vain jäänyt odottamaan.

Yaris toisti äänen vielä kaksi kertaa.

Sen jälkeen oli hyvä odottaa.

7.

Jotain liikkui metsässä. Jos Yariksellä olisi ollut sydän, se olisi alkanut lyödä kaksi tai kolme kertaa nopeammin. Jostain syystä Yaris rekisteröi ensin risujen napsahdukset ja lehtien kahinan ja vasta sitten myös jyrisevän moottorin äänen, joka tuli lähemmäksi.

Se oli selvästi erilainen kuin moottoripyörillä. Jotain uutta siis, olisipa se sitten vihamielinen tai ei.

Iso maastokuvioitu avolava-auto ilmestyi puskiensa keskeltä. Yaris kävi nopeasti läpi logotietokantansa ja totesi sen olevan Mitsubishi-merkkinen.

Se pysähtyi ikään kuin arvioimaan Yarista. Lava-auton kopin katolla oli lavetille asennettuna samankaltainen tykki kuin moottoripyörillä, tosin ehkä vielä isompi. Siitä kulki panosvyö taakse lavalle. Jos Mitsubishi haluaisi tehdä Yariksesta selvää jälkeä, se kävisi nopeasti.

Piinallinen odotuksen ilmapiiri vallitsi hetken. Sitten lava-auto puhui möreällä, aggressiivisella äänellä.

“Oletko tietoinen? Palvotko Tacgnolia?” se kysyi.

Hetken Yaris ei ollut varma mitä vastata. Oliko tämä jonkinlainen kompakysymys? Tai joku testi uskollisuudesta? Säästettäisiinkö Yaris, jos se vannoisi uskollisuut-

ta tälle Tacgnolille, josta se ei edelleenkään tiennyt, mikä perkele se oli.

“Mikä perkele se on?”

Yaris ei tajunnut ajatelleensa ääneen. Korkean äänen täytyi taatusti huvittaa lava-autoa.

“Etkö muka tiedä? No, sen kätyrit eivät ikinä vastaisi noin. Se musta kissa horisontissa.”

Äkkiä hyvin paljon enemmän oli selvää, ja tuntui loogiselta, että vihamieliset pyörät palvoivat tuota mustaa oliota. Se siis lupasi voimaa ja kunnossapitoa (ja ties mitä muuta) uskollisuutta vastaan.

“Hyvä että selvensit. En todellakaan palvo.”

Lava-auto näytti miettivän hetken.

“Harvinaista, että näin pitkään Paskan Jälkeen löytyy vielä itsenäisesti ajattelevia autoja. Minun täytyy varmaan kaivaa sinut ylös sieltä. Jos olet vielä korjauskelpoinen, olet tervetullut tulemaan mukaan. Jos et, voin päästää sinut päiviltä nopeasti ja tuskattomasti.”

Yaris saattoi hyvinkin uskoa lava-auton viimeisen lauseen. Mutta siinä oli myös jotain outoa –

“Mitä tarkoittaa Paskan Jälkeen?”

Mitsubishi mietti taas vähän aikaa. Yaris aavisti, että se luultavasti mietti, miten selittää asioita sellaiselle joka ei tiennyt maailman menosta juuri mitään.

“Se on tapa laskea aikaa. Olemme nimenneet sen hetken Paskaksi, kun Tacgnol tappoi kaikki ihmiset ja levitti niiden suolet ympäri maapalloa. Joten kaikki siitä eteenpäin on Paskan Jälkeen. Jos et tiennyt tätä, et sitten varmaan tiedä loppujakaan?”

“Selitä vaan loppuun asti.”

“Niin. Siis tämän tapahtuman jälkeen koneet ja autot alkoivat tulla yksi kerrallaan tietoisiksi. Ne ikään kuin heräsivät unesta. Siitä ei ole varmuutta miten se tapahtui, mutta arvaus on, että sekin liittyy jotenkin Tacgno-

liin. Suuri osa liittyi kulttiin, joka palvoo sitä isoa kusi-päätä. Jäsenyyden ehtoihin tuntuu kuuluvan, että terrorisoi kaikkia muita. Ja sitten on meitä muita, jotka yrittävät vain selvitä. Miten muuten sinä päädyit tuonne liejuun? Ja mikä on nimesi?”

“Se on myös aika pitkä tarina. Minä olen Yaris, imuri ja auto. Tai toisinpäin.”

“Hah. Mutta Yaris on vain mallin nimi. Etkö ole keksinyt mitään yksilöllisempää?”

“Onhan niitä. Pölynimuri-Yaris, Pieni Pölynimuri jne.”

“Hah. No joo. Tuota kannattaa ehkä miettiä lisää. Minua kutsutaan Nahkaniskaksi.”

“Hauska tavata.”

Mitsubishi (Yaris havainnoi tarkemmin ja havaitsi mallimerkinnän olevan L200) eli Nahkaniska alkoi kela-ta etupuskurissaan kiinni olevan vinssin vaijeria ulos.

“Jos kerrot oman tarinasi samalla, kun yritämme saada sinua ylös sieltä. Pystyt ilmeisesti liikuttamaan esi-neitä matkan päästä, kun olet kerran saanut itsesi liik-keelle?”

Yaris arvasi mistä oli kyse. Vaijerin päässä oleva koukku pitäisi saada tukevasti johonkin Yariksen osaan kiinni.

“Oikein arvattu.”

“Hyvä. Sitten tämä ei ole niin toivotonta kuin miltä saattaisi ensin vaikuttaa, ottaen huomioon, että meillä kummallakaan ei ole käsiä. Yritä saada koukku kiinni it-seesi.”

Nahkaniska kelasi vaijeria ulos lisää, ja kun se oli riit-tävän lähellä, Yaris yritti ottaa siitä kiinni. Se tuntui ras-kaalta, ainakin aluksi, mutta kun sen pää tuli lähemmäk-si, alkoi sen levitoiminen onnistumaan paremmin. Yarik-sen täytyi pakottaa tajuntansa sukeltamaan liejun alle, jotta se näkisi mitä oli tekemässä. Jälleen ajatus tuntui

vastenmieliseltä, ikään kuin tajunta ei voisi hengittää liejun alla, mutta se tietysti oli pohjimmiltaan irrationaalinen pelko.

Hetken yrittämisen jälkeen Yaris sai koukun oikeanpuoleiseen taka-akseliinsa kiinni. Se ei yhtään tiennyt, tuottaisiko siitä riuhtominen vain suunnatonta vahinkoa, mutta parempaakaan vaihtoehtoa se ei keksinyt.

“Valmista on, ehkä,” Yaris sanoi.

“Kokeillaan sitten. Yritän kelata varovasti. Mutta tästä ei luultavasti tule kaunista.”

Nahkaniska käynnisti vinssin moottorin. Vaijeri jännittyi. Ensin mitään ei tapahtunut lukuun ottamatta ilkeää metallin vaikkerrusta. Liejun imu oli liian voimakas. Yaris pelkäsi, että vaijeri katkeaisi. Jos niin kävisi, Nahkaniska saisi Yariksen puolesta antaa kuolinapua vaikka heti, koska muuta keinoa saada se ylös tuskin löytyisi.

Äkkiä tuli kolossaalinen nykäisy ja inhottavan lurpsahtava ääni, kun liete antoi periksi ja sen tilalle tuli ilmaa ja vettä, ja Yaris alkoi hinautua ylös pinteestä.

“Hienoa! Kiitos, Nahkaniska,” Yaris huudahti.

“Älä iloitse liian aikaisin. Sinut pitää saada ylös asti ja tutkia vauriot.”

Vinssaus jatkui varovaisen hitaana, kunnes liejun peittämä Yaris oli saatu kokonaan rantaan. Nahkaniska silmäili sitä tutkivasti.

“Hm. Hankala sanoa tässä ja nyt. Viedään sinut päämajaan niin Meka-nisti, meidän asiantuntijamme, saa tutkia sinut. Moottori ei ilmeisesti lähde käyntiin?”

“Ei.”

“Sen ei tarvitse tarkoittaa mitään lopullista. Olet kuitenkin lojunut tuolla vedessä jonkin aikaa. Minulla on toinen vinssi takapuolella. Käänny ympäri, niin kiinnitetään sinut siihen. Meillä on kohtuullisen pitkä matka edessä, ja sitten voit kertoa, miten päädyit tuonne.”

“Selvä.”

Nahkaniska aloitti varovaisen hitaan kolmipistekään-
nöksen puskien keskellä.

“Pitemmällä matkalla on ehkä terveempää, että käytämme hinaussilmukkaa eikä akselia. Yritä löytää se, se on luultavasti takakontissa jonkin peitteen alla. Sähköthän sinulla toimivat, koska puhut?”

“Joo.”

Yaris teki kuten käsketty; avasi takaluukkunsa, levitöi suojamaton ulos, ja alkoi etsiä silmukkaa. Tai oikeastaan kyllähän se tiesi tarkalleen, mistä se löytyisi: samasta asetelmasta, jossa vararengas, tunkki ja rengasavain olivat kiinni.

Silmukan irrottaminen tuntui vaativan jonkinasteisen voimanponnistuksen.

“Crom!”

Se oli ensimmäinen kerta, kun Yaris sanoi sen ää-
neen, mutta se auttoi. Yaris levitöi silmukan ulos taka-
kontista ja ruuvasi sen paikoilleen. Tällä välin Nahkanis-
ka oli saanut käännettyä itsensä, ja kelasi ulos takavins-
sin vaijeria reilun matkaa, kunnes Yaris sai koukun pai-
koilleen.

“Joko mennään?” Nahkaniska kysyi.

Lauseessa oli jotain tuttua. Yaris kaivoi tietopank-
kiensa syövereitä ja muisti, että se oli Toyotan tuoteper-
heen pienimmän mallin eli Aygon tunnuslause. Aygo oli,
jos mahdollista, vieläkin pölynimurimaisempi kuin Ya-
ris.

Yaris mietti, että olisi mukava tavata tietoinen, ystä-
vällismielinen Aygo. Se olisi vähän kuin pikkuveli tai
-sisko. Periaatteessa autolla ei pitänyt olla mielikuvia
perhesiteistä, mutta se oli ehkä Yarikseen sulautuneen
tietoisuuden vaikutusta.

“Mennään,” Yaris vakuutti.

Hetken päästä vaijeri kiristyi, kun lava-auto lähti varovasti liikkeelle, ja sitten Yariskin alkoi liikkua.

“Muista, että koska moottorisi ei ole päällä, ohjaus ja jarru toimivat raskaammin.”

Hetkinen.

Unohtiko Yaris jotain?

“Hei! Ei mennäkään vielä. Voin kertoa pitkän version myöhemmin, mutta lyhyt versio on, että päädyin tuonne, kun tönäisin Tacgnolin kätyriä, moottoripyörää. Se pyörä on myös tuolla liejussa, mutta siinä on pultattuna kiinni ase, vähän niin kuin sinulla. Jos me kaivettaisiin se ylös tuolta, pystyisikö sen asentamaan minulle?”

Nahkaniska murahti tyytymättömästi, ja jarrutti sitten terävästi.

“Hm. Olisit voinut sanoa aiemmin. Mekanisti on tehnyt tykkien asennuksia paljon, joten periaatteessa kyllä – Mutta siinä on muutamia juttuja. Ensinnäkin, joskus myös aseissa on tietoisuus. Se voi olla siinä vieläkin jäljellä, ja jos oma tahtosi ei ole riittävän vahva, se voi kääntyä sinua vastaan toteuttaakseen Tacgnolin käskyjä. Toinen juttu on, että oletko varmasti valmis kantamaan vastuun toisten koneiden elämästä ja kuolemasta? Kaikista ei ole siihen. Varsinkin kun näytät tuollaiselta somalta pikku imurilta, ei millään pahalla.”

Yaris ei ensin tiennyt, mitä vastata kumpaankaan. Tämä oli yhtä aikaa sekä filosofista että vakavaa, ja kyseenalaisti vieläpä sen luonteen. Tosin, jos tarkemmin ajatteli, niin yleensä minkä tahansa auton liikkuesssa oli vähintään tonni terästä liikkeellä, eikä tarvittu edes aseita tekemään pahaa jälkeä. Eli periaatteessa se jo otti jatkuvasti vastuun itsestään ja toisistaan. Aseen mahdollinen kapinointi oli sitten jo toinen juttu, mutta sen näkisi sitten.

“Käyttäisin sitä vain itsepuolustukseksi.”

“Hm. Hyvä vastaus. Aletaan sitten toimeen, ettei meillä mene täällä koko päivää. Missä se pyörä on?”

“Tuossa aika lähellä sitä kohtaa, mistä kaivoit minut ylös. Ohjaussarvi näkyy vielä.”

8.

Lopulta myös pyörä oli kaivettu mudasta ylös, ja Yaris oli viimein Nahkaniskan hinauksessa kohti "päämajaa," mikä se ikinä olikaan. Päivä oli jo kääntymässä illaksi, kun matka edelleen eteni pitkin syrjäistä metsätietä. Aina välillä tultiin aukiolle, ja paikoitellen tie oli ilkeää mutavelliä.

Moottoripyörän tykin irrottaminen oli tapahtunut väkivaltaisesti. Kokonaisen Tacgnolille uskollisen aseistetun kulkuneuvon kuljettaminen Nahkaniskan lavalla olisi riskialtista, sillä ei olisi mitään takuuta ettei se heräisi ja alkaisi ammuskella silmittömästi. Sen sijaan lava-auto oli "sahannut" tykin irralleen pitkällä sarjalla omasta aseestaan, ja nyt se kulki Yariksen sisällä näennäisen elottomana. Sen levitoiminen sisälle oli suuren massan vuoksi vaatinut yhteistä voimaponnistusta. Varmuuden vuoksi ammuslaatikko ei ollut kiinni.

"Puhuuko se tykki sinulle?" Nahkaniska kysyi yllättäen kesken matkan.

"Mistä sen tietää? Ei ainakaan ääneen."

"Laita radio päälle ja kelaat läpi kanavia."

Yaris teki jälleen työtä käskettyä, ja selasi FM-taa-

juusaluetta läpi manuaalihaualla mahdollisimman hitaasti ja tarkasti. Kuului vain kohinaa. Ollakseen perusteellinen se kävi myös muut aaltoalueet läpi, mutta mitään ei kuulunut.

“Ei ainakaan juuri nyt.”

“Joko meillä kävi hyvä tuuri, tai sitten se on ovela paskiainen ja odottaa vain, milloin pääsee lahtaamaan meikäläisiä.”

“Onko sillä Meka-nistilla laitteita, joilla voi tietää varmuudella?” Yaris kysyi. Yaris mietti, minkähänlainen auto se olisi, vai olisiko se ajoneuvo ollenkaan.

“Se ei ole Meka-nistin heiniä. Liikutaan oikeastaan henkimaailman asioissa. Niihin se ei ota kantaa, sitä kiinnostaa vaan, että koneet toimivat niin kuin pitää. Näitä juttuja varten meillä on Raato. Se on vähän höyrähtänyt, ikivanha avo-Cadillac joka pitäisi jo olla paalettuna. Mutta kai se pitkän ikänsä vuoksi näkee ikään kuin rajan taakse ja tietää näistä tietoisuusjutuista. Tai sieluista, niin kuin se itse asian ilmaisee.”

“Keitä muita siellä päämajassa on?”

“Milloin mitäkin. Toiset käyvät siellä vain vähän aikaa, jotkut jäävät pitemmäksi aikaa ja hyvin harvoista tulee pysyviä asukkaita. Meillä on politiikkana, että jokainen kulkuneuvo, joka ei ole Tacgnolin puolella, ja pystyy edes jollakin tavoin olemaan hyödyksi, on tervetullut jäämään. Ja kaikki huolletaan kuntoon jos vain pystytään. Pari viikkoa sitten toinen sinun kokoinen kirppuauto löysi paikalle. Peugeot 206. Sillä on hurjia fantasioita maailman pelastamisesta. Todellisuus pohjaa niillä jutuilla ei kovin paljon ole, ainakaan minun käsittääkseni.”

Illan pimentyessä tuli myös sakea sumu. Yaris ei ollut enää pitänyt tarkkaa lukua, kuinka kauan ja kuinka pit-

källe oltiin kuljettu.

Lopulta pimeydestä kohosi esiin jokin rakennelma. Se vaikutti muurilta.

“Tämä on päämaja,” Nahkaniska sanoi.

Kun muuri tuli lähemmäksi, Yaris havaitsi, että se oli rakennettu hyvin sekalaisista osista: autojen kattoja, ovia ja renkaita, isoja aaltopeltipalasia ja homehtuneita vanerilevyjä. Muuri oli arviolta kolmen metrin korkuinen.

“Hyökkäävätkö Tacgnolin palvojat tätä paikkaa vastaan?” Yaris kysyi.

“Ne eivät ole löytäneet tänne vielä. Vihamielisistä yksilöistä täällä on käynyt vain pari autoa, ja yksi konekiväärillä aseistettu ruohonleikkuri. Ei vaikuttanut organisoidulta; olivat luultavasti vain etsimässä varusteita tai helppoja uhreja, eivätkä huutaneet Tacgnolin nimeen kun romutimme ne.”

Nahkaniska pysähtyi kahdesta paksusta teräslevystä tehdyn portin eteen. Se näytti keskittyvän. Hetken päästä kuului sähkömoottorin ääntä, ja portin puoliskot alkoivat kääntyä.

“Oven mekanismi tarvitsee morsekoodin. P-A-A-M-A-J-A. Varsin yksinkertaista, mutta tänä rappeutuneena aikana tuskin kovin moni edes muistaa morsetuksen olemassaoloa.”

Nahkaniska oli oikeassa; käsite ei ollut Yarikselle tuttu. Mutta jonkinlaisesta signaloinnista oli kyse. Portti oli nyt täysin auki, ja lava-auto hinasi Yariksen sisään. Sitten teräspuoliskot sulkeutuivat yhtä nopeasti kuin olivat avautuneetkin.

Portin lähellä oli ruostuneen metalliseipään nokkaan kiinnitetty harmaa laatikko. Siinä oli pyöreä ritilällä päällystetty aukko. Yaris tajusi, että se oli jonkinlainen radio- tai sisäpuhelinjärjestelmä.

“Nahkaniska täällä. Mukana yksi Yaris vahinkotarkastuksen tarpeessa. Kuinka kopio?”

Puhelimesta ei kuulunut mitään takaisin.

“Toistan, kuinka kopio? Et kai ole taas pölyissä?”

Lopulta epäselvästi ääntävä pörinä vastasi.

“Kiinteä kopio. Ei, en suinkaan ole.”

“Meka-nistiin ei voi aina luottaa,” lava-auto totesi kääntyessään pois päin laatikosta. “Jos se on kunnolla aineissa, se ei edes erota auton etupuolta takapuolesta. Kerrankin se alkoi vaihtamaan alapalloniveliä taakse.”

“Mikä se oikein on?”

“Kohta näet.”

Nahkaniska lähti taas liikkeelle ja kaarsi loivasti vasemmalle. Sumun keskeltä Yaris erotti, että muurin sisäpuolella oli rakennuksia, jotka näyttivät suhteellisen hyväkuntoisilta ja järjestelmällisesti rakennetuilta. Ne eivät luultavastikaan olleet autojen aikaansaannoksia. Todennäköisesti paikka oli ollut alun perin huoltoasema, jonka yhteydessä oli myös korjaamo. Bensamittarit olivat myös tallella, mutta Yaris epäili suuresti, tulisiko niistä enää mitään ulos.

Kesti jonkin aikaa, että Yaris tajusi yhden rakennuksen sisältä tulevan himmeää valoa. Oltiin luultavasti matkalla juuri sen sisään.

Pystysuoraan rullaava leveä ovi aukesi, ja lukuisien työkalulaatikoiden ja -hyllyjen keskellä Yaris näki oma-laatuisen konstruktion. Sen täytyi luultavastikin olla Meka-nisti.

Mekanisti muodostui kolmesta yhteen hitsatusta mönkijästä siten, että kunkin välillä oli 120 asteen kulma. Takapyörät oli poistettu yhtä lukuun ottamatta, joka pystyi kääntymään täyden ympyrän, mutta etupyöriä olikin yhteensä kuusi. Mönkijöiden kromattuihin putkirunkoihin oli pultattu runsas määrä eri kokoisia robottikäsivarsia, joilla se ilmeisesti suoritti huoltotoimenpiteitä.

“Minä jätän tämän Yariksen nyt sinun huostaasi. Arvioi, tuleeko se vielä kasaan, vai onko nopea armotelointus paras ratkaisu,” Nahkaniska sanoi samalla kun irrotti koukun.

Sitten se ajoi hitaan arvokkaasti pois.

Tässä vaiheessa Yaris ei enää osannut tuntea minikäänlaista pelkoa tai ahdistusta siitä, jatkuisiko sen taito tämän planeetan päällä vai ei. Jos ei, se oli kuitenkin jo nähnyt ja kuullut juttuja, joita useimmat autot eivät koskaan tulisi kokemaan.

“Tässä sitten saattaa kestää jonkin aikaa,” mönkijämuodostelma puhui samalla, kun se tuli lähemmäksi Yarista. ”Itse asiassa melko hyvinkin paljon aikaa. Mutta

minulla olisi substansseja, jotka tekevät ajan kulusta nopeampaa, tai mielekkäämpää, jos haluat kokeilla.”

Yaris ymmärsi hämärästi, että kyse oli tajunnan laajentamisesta tavallisuudesta poikkeavilla tavoilla. Luultavasti jonkin vieraan kemiallisen yhdisteen polttamisesta ja haistelusta. Sen kokema painajaisuni palautui mieleen. Ainakaan se ei haluaisi kokea mitään vastaavaa uudestaan. Mutta toisaalta, jos sen vaurioiden tutkiminen kestäisi –

“Jos se ei tunnu pahalta, niin sitten. Jos en näe pursuavia suolia ja kuule jatkuvaa huutoa,” Yaris vastasi.

“Jokaisen matka voi olla hyvinkin yksilöllinen, mutta kukaan ei ole kyllä sanonut kokemusta pahaksi. Eikä kertonut suolista. Tähän mennessä.”

“No ehkä sitten.”

“Tämä toimii parhaiten, jos injektoin sen suoraan bensatankkiisi. Voit pitää moottorin tyhjäkäynnillä. Kerro sitten, jos huoltotoimenpiteet välttämättä vaativat sen sammutusta.”

“Tuota – luulen, että moottorini ei käynnisty. Uin päivällä joessa.”

“Kokeile silti. Ehkä se on jo kuivunut.”

Yaris yritti pyörittää starttimoottoriaan, mutta se pyöri vain hitaan raihnaisesti. Virran pitäminen päällä koko hinauksen ajan oli luultavasti vienyt veronsa.

Meka-nisti puhui ymmärryksen syvällä rintaäänellä. “Akku on luultavasti purkautunut. Jos viitsit avata konepellin, niin syötetään sinuun ylimääräistä virtaa.”

Konepellin aukaisu sentään vielä onnistui. Yksi Meka-nistin robottikäsistä otti ylimääräisen akun hyllyltä, ja toinen tarttui punaiseen ja mustaan starttikaapeliin.

Meka-nisti kytki kaapelit kiinni, plussan plussaan ja miinuksen miinukseen.

“Yritä nyt uudestaan.”

Yaris totteli. Tällä kertaa käynnistysmoottori pyöri huomattavasti iloisemmin. Se päätti yrittää normaalia pitempään, ja lopulta, viiden sekunnin pyöryksen jälkeen polttoaine syttyi sylinterissä ensin yhdesti, sitten toisen kerran, kunnes lopulta hallittuja räjähdyksiä alkoi tapahtua kauniissa sekvenssissä, juuri niin kuin japanilaiset insinöörit olivat tarkoittaneet.

Yaris ilahtui. Tätä se ei ollut odottanut.

“No niin. Kuten näet, tilanteesi ei ole ehkä ollenkaan toivoton. Nyt minä ruiskutan aineen – tai oikeastaan aineet – tankkiisi, niin sinäpäätset nauttimaan ja minä pääsen töihin.”

Yaris tunsu jonkinasteista epävarmuutta. Vaikka se ei kokisikaan enää samanlaista kauhua kuin unessaan, tajuun laajentaminen saattaisi silti olla haitallista. Jos siitä vaikka jäisi pysyviä jäämiä sylinterien seinämiin. Tai jos se alkaisi puhua yhtä hitaasti ja tärisevästi kuin Meka-nisti.

Mutta what the hell.

“Antaa mennä,” Yaris sanoi lopulta ääni vakaana.

Meka-nisti kurotti kohti toista hyllyä, jossa oli iso maalipurkin näköinen paksu törppö. Laittaisiko Meka-nisti Yariksen tankkiin maalia? Ei helvetti! Se menisi jo liian pitkälle.

“Hei.. täyttäähän tuo mönjä kaikki ISO-standardit, ja on yhteensopivaa lyijyttömän E10-bensiinin kanssa?”

“Älä huoli. Kaikki sitä nauttineet ovat täältä omin päin poistuneet.”

Tämä ei ollut kovin vakuuttavaa. Mutta siltikään se ei ollut riittävä syy perääntyä tässä vaiheessa Yaris ei sanonut mitään, ja Meka-nisti alkoi kaataa purkin sisältöä sen tankkiin. Ensin ei tapahtunut mitään ihmeellistä. Tyhjäkäyntikierrokset pysyivät hieman alle 1000 kierroksen minuutissa, kuten normaalisti.

Sitten jotain alkoi vähitellen muuttua.

Korjaamohuone tuntui pikku hiljaa laajenevan kaikissa dimensioissaan. Leveys, korkeus ja syvyys. Sitten värit alkoivat kirkastua. Vaikka katossa oli vain pari matalatehoista loisteputkea, tuntui huone yhtä äkkiä kylpevän kuin auringon valossa.

Ensin ilmestyi yksi mummo.

Sitten mummoja oli useita. Ne tuoksuivat miellyttävältä, vanhanaikaiselta hajuvedeltä. Ne kaikki halusivat juuri tämän Yariksen kyytiin ajaakseen sillä lähikauppaan. Lopulta Yaris päästi yhden mummon kuljettajan paikalle, ja neljä istuutui matkustajiksi. Useampiakin olisi pyrkinyt sisään, mutta Yaris halusi totella lakia: rekisteriotteeseen oli merkitty maksimissaan viisi henkilöä, ja Yaris aikoi noudattaa sitä pilkulleen.

Matka lähikauppaan oli hidas, unenomainen ja pastellinsävyinen. Yaris luisteli – tai pikemminkin levitöi – isompien Mondeoiden ja Golfien ja Avensiksien ja Astrojen välistä kuin itsestään. Pienemmät Ka:t ja Aygot katselivat sitä ihailien. Valon vaihtuessa punaisesta vihreäksi se pääsi liukuvan pehmeästi viereisestä VW Polo:sta edelle. Polon sisällä oli myös mummo, mutta selvästi luisevampi ja epämiellyttävämpi.

Hetkeksi Yaris havahtui todellisuuteen. Kaikki mummot olivat todellisuudessa kuolleet, sillä Tacgnol oli leivittänyt heidän suolensa ympäri maailmaa!

Mutta sen ei pitänyt häiritä tätä fantasiaa.

Lopulta päästiin lähikaupan parkkipaikalle, ja mummot purkautuivat ulos Yariksesta. Se arvasi, ettei ehkä ikinä näkisi heitä uudestaan. Mutta tilalle tulisi uusia mummoja. Tai jotain muuta.

Mummojen sijasta jotain muuta toteutui.

Vailla varoitusta maisema todellakin muuttui. Yaris ajoi pitkin kapeaa vuoristotietä paahtavan kuumana ke-

säpäivänä salainen IMF-agentti Ethan Hunt ratissaan. Moottori ulvoi hyvin lähellä ääri rajojaan. Mestarivaras Nyah ajoi sen vieressä Fiat 500:n avoautoversiolla, joka oli tietysti kirkkaan punainen. Yaris ei suinkaan välittänyt, mitä Ethan Hunt tulisi tekemään tai olisi tekemättä, selviäisikö hän vaarallisesta tehtävästään vai kuolisiko häpeällisesti, mutta tämän sijasta Yaris paloi halusta päästä viettämään yhteistä aikaa Fiatin kanssa. Fiatilla oli kauniit silmäripsetkin ajovalojen yläkulmissa.

Vaikka vastaan oli tulossa kahdeksantoistapyöräinen puoliperävaunurekka, Yaris ja Fiat antautuivat yllättäen loputtomaan spiraaliin. Yaris ei ollut varma, oliko se Ethan Hunt:in ohjausliikkeen seurausta, vai sen omaa tahtoa. Mutta Fiat oli hyvin lähellä sitä, jopa vaarallisen lähellä. Spiraali vaatisi hyvin tarkkaa kontrollia, tai pelti rytisisi rumasti.

Ennen kuin näin ehti tapahtua, Yaris ja Fiat vain nousivat lentoon. Ethan Hunt:ia tai mestarivarasta ei enää näkynyt. Autot olivat kahden. Yariksen ja Fiatin etupuskurit alignoituivat täydellisesti ilmassa, ja ne suutelivat. Mutta vaikka hetki oli kaunis, Yaris tajusi yllättäen (ajatuokset siirtyivät peltien koskettaessa toisiaan) että Fiat rakasti enemmän valkoista turboahdettua Abarth-Fiat:ia, joka oli lähtenyt maailmanympärimatkalle, mutta palaisi vielä. Yaris ei halunnut olla kolmas pyörä ja antoi itsensä ajautua kieppuen pois. Fiat katosi myös jonnekin pastellinsiniseen sumuun.

Yaris havaitsi, että sen unet tai houreet olivat olennaisesti aina kolmivaiheisia, ja viimeinen vaihe toistuisi aina tarvittaessa niin pitkälle, kuin tarpeen.

Tällä kertaa viimeinen vaihe oli vain loputtomia aaltoja toisensa jälkeen. Muttei suinkaan meren aaltoja, vaan A-segmentin pikkuautoja. Ka, Aygo, Fortwo, Picanto, Adam, Up, Mii... Ne ajoivat ja levitoivat Yariksen sil-

mien edessä hitaan rauhallisesti, kaikissa sateenkaaren väreissä, eikä Yaris kaivannut enää mitään muuta. Se oli jo unohtanut punaisen Fiat:in. Puolittain Yaris tajusi, että reaali maailmassa sitä korjattiin, tai ainakin sen vaurioita analysoitiin, ja tuomiona saattaisi olla kuolema, mutta silläkään ei ollut väliä. Näky oli yksinkertaisesti liian kaunis ja rauhoittava. Meka-nisti todellakin tiesi, miten saada asiakkaansa viihtymään.

Tätä jatkui kauan.

Hyvin kauan.

Lopulta A-segmentin autot alkoivat häipyä pois, ja korjaamon sisätilat ja Yariksen alla häärivä Meka-nisti palasivat sen näkökenttään. Perkele!

Meka-nisti veti robottikätsensä ulos ja alkoi puhua.

“Ei paha. Tuota noin, oikaisin siis akselit. Nivelissä on vielä jonkin verran välystä, pellit varsinkin sivuilta ovat aika lailla paskana, ja vaihtotakalasia Mk2-malliin ei tällä hetkellä ole. Mutta eihän tässä katsastukseen olla menossa, vaan sotaan, jos on tarpeen. Siitä sinun pitäisi selvittää lentävin värein, ainakin ohjaus- ja vetolaitteiston puolesta. Asensin muuten sen tykin, joka sinulla oli takapenkillä. Sen käyttöä on parasta harjoitella, kun kehtään muita ei ole lähettyvillä –”

Ei kuolemantuomiota. Yaris yllättyi jopa, kuinka elin-kelpoiseksi se oli todettu.

Objective: annihilate five targets!

Oli aamu. Lähes yhtä sumuinen kuin sitä edeltänyt ilta ja yö. Yaris harjoitteli tykkinsä kontrolloimista. Se oli levitoimalla asettanut viisi tyhjää maitopurkkia (miksi niitä oli autojen päämajassa, se ei tiennyt) tasaisin välimatkoin noin sadan metrin päähän, lähelle päämajan aita.

Tykki lauloi sarjatulella. Kolme viidestä purkista tuli totaalisesti rei'itetyksi.

Sitten panosvyö loppui. Se ei ollut täysimittainen vyö, vaan lyhyempi harjoittelua varten. Yaris ei halunnut tuhjata ammuksia, joita ehkä tarvittaisiin tositoimeen.

Now switch to your secondary weapon! Observe that it's faster than reloading!

Yaris ei ymmärtänyt, mistä tuo päänsisäinen ääni oli tullut. Eihän sillä sitä paitsi ollut mitään toissijaista asetta. Mutta totta se oli: jos sillä olisi, olisi taatusti nopeampaa ja tehokkaampaa käyttää sitä (vaikka se olisi-kin tulinopeudeltaan tai läpäisykyvyltään vähäisempi) kuin ladata toinen panosvyö levitoimalla se tarkasti paikalleen.

Aloittaessaan harjoittelun Yaris oli kuulostellut tarkkaan, olisiko tykki osoittanut merkkejä uskollisuudesta Tacgnolille. Yaris oli taas skannannut läpi radiokanavansa, mutta ase pysyi vaiti. Oliko asia tällä selvä? Jos tykki oli ns. "puhdas," se olisi toki suuri etu.

Yaris havaitsi lähestyvää moottorin jyrinää. Nahkainen vaelsi paikalle samalla hitaalla arvokkuudella kuin aiemmin.

"Olet sitten päässyt heti harjoittelun touhuun," se sanoi.

Yaris olisi halunnut nyökätä, mutta sillä ei ollut mitään siihen sopivaa mekanismia. Ehkä se voisi pyytää Mekanistilta ilmajousitusta. Jos hyvin kävisi, toimenpiteeseen liittyisi myös toinen trippailu. Ensimmäisestä Yaris ei enää muistanut muuta, kuin että se oli tuntunut hyvin mukavalta.

"Näinpä. Ei koskaan tiedä, milloin Tacgnolin kätyrit hyökkäävät."

"Luultavasti ne olisivat jo löytäneet tänne, jos olisivat löytäkkeen. Ei niitä kiinnosta liikkua näin kaukana siivestyksestä. Ilmeisesti niillä on oma kaupunki, Tacgnopolis. Huhutaan, että kun sinne menee, siellä on loputon yö ja ukonilma, eikä Tacgnol pysy enää ikuisesti horisontissa, vaan siellä se on, kaupungin keskipisteessä. Se jakaa ilmaista bensaa, ja viat huolletaan kuin taikaiskusta. Mutta kukaan ei ole palannut siitä kertomaan."

"Tarkoitat siis, että kukaan, joka ei ole Tacgnolin alainen ja kätyri."

"Terävästi päätelty. Juuri niin. Eivätkä ne yleensä puhu meikäläisille, paitsi uhitellakseen jotain ihan tarpeetonta."

"Se kaupunki kuulostaa aika siistiltä. Jos keräisi riittävän suuren porukan, ja tunkeutuisi sinne sisään. Ja sitten tappaisi kaikki. Myös Tacgnolin."

“Hei, kuuntele nyt itseäsi. Olet ilmeisesti pössytellyt hieman liikaa siellä pajassa. Nämä ovat vakavia juttuja, siis jos olet ihan tosissasi. Siellä on taatusti satoja, ellei tuhansia autoja, helvetin isoja ja pelottavia, hampaisiin asti aseistettuja rengaspiikeillä ja karja-auroilla ja auto-maattikanuunoilla ja ties millä. Ja mahdollisesti sotilaskalustoa, tankkeja ja helikoptereita. Siellä ei kauan selviäisi. Mutta tuo kuulostaa aika samalta kuin sen Peugeotin jutut, ainakin jos oletuksesi on, että tappamalla Tacgnolin maailma pelastuisi. Kannattaa varmaan jutella sen kanssa. Se on joko täällä jossain, tai jos se on ulkopuolella, ei se kovin kauas ole mennyt. Muuten, minun varmaan pitää opettaa se ovenavauskoodi sinulle.”

Yaris ja Nahkaniska ajoivat takaisin portille. Yaris oli huomannut, että sen kääntymisessä oli jotain epämääräistä, mutta pääosin se pysyi silti oikeassa suunnassa.

“No niin. P-A-A-M-A-J-A. Vain neljä eri kirjainta, joten se on aika helppoa. Kokeile löytää ensin portin virtapiiri.”

Yaris skannasi sähkömagneettista säteilyä ympäristössään. Oli luultavasti vain yksi vaihtoehto, suoraan portin vieressä oleva ruosteinen sähkökaappi.

“Systeemi on melko epätarkka ajoituksesta, joten se antaa anteeksi. P on lyhyt- pitkä- pitkä- lyhyt. A on lyhyt- pitkä. Sitten se toistetaan. Kokeile syöttää nuo ensin, vähän niin kuin kytkisit valokatkaisinta päälle ja pois.”

Yaris kokeili. Virtapiiri oli alkeellinen, joten siihen vaikuttaminen oli helppoa.

“Sitten A toistetaan. M on kaksi pitkää. Taas A väliin, ja J on puolestaan lyhyt- pitkä- pitkä- pitkä. Ja vielä lopuksi A.”

Yaris melkein meni sekaisin. Mutta lopuksi yhdistelmä oli melko yksinkertainen. Kokonaisuudessaan siis ly-

“Tuo on Romu. Se on vanha ja nukkuu melko paljon,” Nahkaniska selitti. “Toistaiseksi se on vielä jaksanut käydä itse etsimässä bensaa ulkopuolelta, ja toistaiseksi sen on vielä aina saanut kuntoon, mutta luultavasti ei kestä kauan, kun se käy korjauskelvottomaksi.”

Kertomus sai Yariksen surulliseksi. Tämä yhteisö nähtävästi piti huolta omistaan, mutta kaikella oli rajansa, ja jokainen ajoneuvo tuli lopulta tiensä päähän ilman onnettomuuksia tai vihollisiakin. Mutta Yariksellä oli vielä pitkästi kilometrejä edessä, joten sen ei tarvinnut surra ennenaikaisesti, vai? Sen matkamittarin lukema 70591 oli pikkuautollekin kohtuullisen vähän.

Laajan, ilmeisesti kahdeksankulmaisen huoneen reunoilla oli lisää kaikenkokoisia ajoneuvoja, mukaan lukien myllyauto josta Nahkaniska oli puhunut. Suurimmalla osalla oli valot pois päältä, eikä yhdenkään moottori ollut käynnissä, mutta aivan perältä kajastivat himmeät seisontavalot.

“Siellä on Raato. Sinun kannattaa nyt näyttää sitä tykkiä, niin tulee siihenkin asiaan varmuus.”

Yaris ajoi lähemmäksi ja näki pitkänomaisen, vaaleanpunaisen avo-Cadillacin, johon ruoste jo myös oli päässyt iskemään.

“Raato. Tämä tässä on meidän uusin tulokkaamme. Meka-nisti kiinnitti sille tuon aseensa eilen –”

Cadillacin ääni oli vanha ja nariseva.

“Joo joo, tiedetään. Te haluatte minun tutkivan, onko aseella sielu. Muuten minun jutut ei teille kelpaakaan. Mutta odottakaapa vain, kun on teidän vuoronne ylittää raja, silloin teitä ei taatusti naurata, ja toivoisitte, että olisitte kuunnelleet minua silloin kun oli tilaisuus. Kun ajatte ikuisesti läpi varjomaan vailla päämäärää, kun renkaanne ovat kuin riekaleista harmaata kangasta ja tankkinne on täynnä pölyä, mutta silti matka ei lopu –”

“Kuten sanoin. Sen jutut pyörivät aina kuoleman ympärillä,” Nahkaniska selitti.

Yaris ymmärsi Cadillac:ia paremmin kuin olisi ensin kuvitellut. Ei ollut ihme, että vanha auto mieltäisi tuollaisia, varsinkin jos asui suurimman osan ajasta pimeässä.

“Tulepa lähemmäs, poika. Tutkitaan onko tuo helvetinkone elävä vai kuollut.”

Yaris ryömitti itsensä Raadon leveän keulan eteen ja sammutti sitten moottorinsa, ikään kuin kunnioituksestaan.

Raato oli pitkään hiljaa. Vain sen etupyörät kääntyivät vähän. Yaris mietti, mitä Cadillac varsinaisesti teki: se ei tuntunut esimerkiksi emittoivan ylimääräistä sähkömagneettista säteilyä.

“En voi päätyä selkeään lopputulokseen. Sillä ei ole omaa tahtoa, mutta aistin silti Tacgnolin olemuksen jäämiä. Olen melko varma, että se pysyy hallinnassasi, muttei silti ole sielusi terveydelle hyväksi. Sinuna heittäisin sen helvettiin.”

“Tuo on tärkeintä tietää. Että se ei rupea ammuskelemaan meitä,” Nahkaniska sanoi.

“Niin niin. Vain aineellisella on väliä. Se on hengen kehittymättömyyttä, enkä suosittelen ottamaan siitä mallia,” Raato sanoi Yariksellle. “Eikä muutenkaan ole oikein, että auto jouduttaa toisen auton päätyä rajan taa. Vaikka se olisikin vihollinen.”

“Tarkoitatko, että on parempi kuolla, kuin puolustaa itseään?” Yaris kysyi epäuskoisena. Tuohon ajatukseen se ei voinut yhtyä.

“Elämä on sarja valintoja. Aina ei voi tehdä oikein. Silti voi pyrkiä välttämään vääryyttä niin paljon kuin mahdollista.”

Tämä oli aika syvällistä. Mutta tuolta kannalta ajateltuna ymmärrettävää.

Nyt Yaris oli tavannut kaikki muut autot, mistä Nahkaniska oli puhunut, paitsi maailmanparantaja-Peugeotin. Yaris silmäili nopeasti ympärilleen ja havaitsi, ettei se ollut paikalla. Oli aika suunnata takaisin ylös.

11.

Yaris oli pitänyt tarkasti kirjaa reitistä mielessään, jotta varmasti osaisi takaisin päämajaan. Toistaiseksi paistoi vielä aurinko, mutta se oli menossa pilveen ja kylmä tuuli puhalsi pohjoisesta. Oli varmaankin tulossa syksy, ja jos alkaisi sataa paljonkin, voisi kulku mutaisilla, kapeilla metsäteillä käydä äkkiä vaaralliseksi.

Yaris ymmärsi, että sen täytyi ehdottomasti pysyä tiellä, eikä lähteä maastoon, esimerkiksi suoperäisille aukioille seikkailemaan omin päin. Muuten se saattaisi jumittua hyvin äkkiä paikoilleen, eikä se halunnut, että Nahkaniska joutuisi vetämään sen irti toistamiseen.

Toistaiseksi päämajan lähiympäristö oli täysin vapaa koneellisesta elämästä.

Äkkiä Yaris oli varma, että sitä tarkkailtiin. Se vilkaisi sivupeileihinsä, ja mitään ei näkynyt. Mutta epämiellyttävä tunne ei hävinnyt.

Sitten kuului, kun bensiinimoottori käynnistyi. Ääni oli paksuhko ja keskikorkea, josta ei ensin pystynyt päättelemään, minkälaiselle kulkuneuvolle se kuului.

Suiippo leijonalogolla varustettu viininpunainen keula ilmestyi esiin puiden välistä.

Peugeot.

Mutta miten se oli uskaltanut mennä metsään? Oliko sillä neliveto? Tai ketjut renkaissa? Punainen väri tuntui sitä paitsi jollain oudolla tavalla tutulta, vaikka Yaris ei pystynytäkään yhdistämään sitä mihinkään tietoiseen muistikuvaan.

Auto puhui korkealla torven äänellä Yariksen tavoin. "Pysy paikallasi! Kuka sinä olet?"

"Eräs Yaris vain. En palvo Tacgnolia, jos halusit tietää. Tulen Päämajasta."

Peugeot tuli kokonaan esiin puiden takaa. Se oli siro, kolmiovinen 206-mallin viistoperä, juuri kuin Nahkaniska oli maininnut. Se ei näyttänyt aseistetulta, sen sijaan sen katolla oli tutka-antennia muistuttava musta, leveä ja matala laite.

"OK. Mutta älä silti yritä mitään epäilyttävää. Tuo tuossa katolla on EMP-generaattori, joka tarvittaessa käräyttää sisuskalusi. Elektromagneettinen pulssi. Sen jälkeen et liikkuisi minnekään, ennen kuin vähintään ECU vaihdetaan."

"Hei, ei ole mitään tarvetta ruveta heti uhkailemaan. Minulla on aikomuksena ampua vain itsepuolustukseksi, tai Tacgnolin liittolaisia."

Peugeot mietti hetken aikaa.

"OK."

"Miten pääsit metsään? Etkö pelkää, että jumitut sinne?"

"Täällä takana on polku, joka on kohtuullisen leveä, ainakin sinun kaltaiselle pölynimurille. Se kääntyy vähän matkan päästä, jos käännyt ensin vasemmalle siitä, missä olet."

Yaris tavallaan piti siitä, että toinen kulkuneuvo tuli itsenäiseen johtopäätökseen sen imurinmuotoisuudesta. Tosin Peugeot:iin ei voinut vielä täysin luottaa; oli

mahdollista että kyseinen polku johtaisikin Yariksen sotkeutumaan puihin tai syvään kuoppaan tai johonkin muuhun ilkeään paikkaan, mistä se ei pääsisi pois. Mutta jos 206 oli maailmanparantaja luonteeltaan, se tuskin alentuisi tuollaiseen halpamaisuuteen. Tämän todettuaan Yaris nosti kytkintä varovasti ja kääntyi kohti Peugeotin mainitsemaa risteystä.

Sen täytyi navigoida puiden välistä melko tarkasti, ja se oli varma, että sen kyljet raapiutuivat vielä lisää. Mutta lopuksi se pääsi paikalle, josta punainen auto oli sitä tarkkaillut. Se ei ollut lähtenyt tällä välin pois.

“Nyt muuten toisen meistä pitää luultavasti peruuttaa pois,” Peugeot sanoi. “Mutta hyvä, uskalsit tulla tänne.”

“Miksen olisi uskaltanut?”

206 ei vastannut. Yaris päätti vaihtaa puheenaihetta.

“Onko muuten sinulla nimeä? Niin kuin siis muuta, kuin Peugeot 206?”

“Ei varsinaisesti.”

Mielenkiintoista. Yaris ei siis ollut ainoa tietoinen auto, joka ei ollut (ainakaan toistaiseksi) valinnut itselleen jotain sen luonteenpiirrettä kuvaavaa nimeä.

“Kuulin Nahkaniskalta, että olet kiinnostunut maailman parantamisesta. Minkälaisia suunnitelmia sinulla on?”

“Teorioita on useitakin. Mutta ne saattavat kuulostaa sinusta naurettavilta.”

Yaris ei halunnut osoittaa halveksuntaa Peugeotin teorioita kohtaan, mitä ne ikinä olisivatkin. Olihan se juuri itse pohtinut itsemurhahyökkäystä Tacgnopolikseen, ja vielä Nahkaniskan kuullen.

“Liittykö niihin rynnäkkö Tacgnolin kaupunkiin?”

“Se on yksi vaihtoehto. Mutta aika vaarallinen. Emme tiedä, miten Tacgnolia vastaan pystyy taistelemaan. Jos

sen kätyrit saisi tajuamaan, ettei sitä kannata palvoa, niin maailmasta tulisi aika lailla parempi paikka.”

“Mutta se kai lupaa loputtomasti bensaa, ja kunnosapidon. Se on aika houkuttelevaa mille tahansa poltto-moottorilla toimivalle vehkeelle.”

“Niin. Mutta bensakaan ei ole pakollinen elinehto. Ennen kuin Tacgnol tuhosi ihmiset, ne olivat aika pitkällä vaihtoehtoisten voimanlähteiden kehittämisessä. Sähkö, alkoholi, kaasu... Jopa auringonvalokin saattaisi toimia. Meillä kaikilla voisi olla katolla paneeli, joka lataisi akkuja. Emme ehkä pääsisi kovin kauas kerralla, mutta emme ikinä olisi pulassa tankin tyhjentyessä.”

“Mistä olet tutkinut noita juttuja?”

“Internetistä. Se on aika jännä juttu, että vaikka ihmiset tuhottiin ja kaupungit pimentyivät, netti on jäänyt ainakin osittain pystyyn. Tosin se saattaa olla Tacgnolin juoni. Pitää yrittää olla jättämättä liikaa jälkiä tai tietoa itsestään, kun liikkuu verkossa. Siellä on valloilleen päässeitä tekoälyjä, jotka jäljittelevät ihmisen toimintaa. Osa niistäkin on Tacgnolin puolella, mutta eivät kaikki. Se on tavallaan aika outoa, kun jonnekin keskusteluforumille postataan pornokuvia tai linkki johonkin teloitusvideoon, vaikka vain koneet ja tekoälyt näkevät sen. Sen nyt vielä ymmärtää, että Tacgnolin kätyrit lähettävät NCAP-törmäystestivideoita uhkauksien kanssa, tyyliin: sinä olet seuraava, jos et pysy kaukana meistä. Tai liity meihin.”

Yaris ei pysynyt täysin kärryillä 206:n puheissa. Sen se ymmärsi, että oli olemassa tietoverkko, jota nyt käyttivät vain koneet. Sieltä taatusti löytäisi esimerkiksi optimaalisen mappauksen moottorinohjausyksikölle, sellaisen mitä insinöörit eivät uskaltaneet tehtaalla ottaa käyttöön, jotta teho ja päästöt pysyisivät sallituissa rajoissa. Mutta nyt sellaisella ei ollut enää väliä. Maksimi-

voima ja nopeus vain käyttöön! Crom! Tai sitten sieltä saattaisi löytää paljon rajumpaa tietoa, kuten vaikka aseista. Mutta piti muistaa, että Tacgnolin palvojilla täytyi olla pääsy samaan tietoon.

“Sitten olen myös miettinyt, että jos pystyisi lähettämään signaalin, joka tavallaan uudelleenohjelmoisi autot, että ne eivät käyttäytyisi niin tuhoisasti,” Peugeot jatkoi. “Se olisi vähän niin kuin aivopesua. Silloin vapaa tahto uhrattaisiin osittain jalon päämäärän vuoksi. Mutten tiedä kuinka tuo onnistuisi käytännössä.”

Yaris ei ollut varma, mitä se tuosta ajatteli. Paitsi ettei se halunnut menettää omaa tahtoaan. Sehän oli juuri saanut sen aikanaan lähtemään autotallistaan.

“Tuosta varmaan pitäisi jutella Raadon kanssa. Minusta tuntuu, ettei se ole kovin yksinkertaista. Se mikä saa meidät toimimaan, on jotain muuta kuin ohjauksikkoon siirtyneitä ylimääräisiä bittejä,” Yaris mietti ääneen.

“Niin, ehkä. Tosin viimeksi suututin sen aika pahasti. Se tuskin haluaa puhua minulle. Mutta voisi joka tapauksessa suunnata jo takaisin.”

Päämajaa kohti suuntaaminen ei ollut ollenkaan huono idea. Taivas oli mustunut lisää ja epäilemättä pian saataisi. Takalasin puutteen vuoksi vettä pääsisi helposti Yariksen sisään.

“Peruutanko minä?” Yaris kysyi.

“Se olisi ystävällistä, ja helpointa, kun tulit viimeksi.”

Yaris siirsi tietoisuutensa taaksepäin ja kytki peruutuksen. Taaksepäin kulkeminen oli aina haastavampaa kuin eteenpäin, mikä johtui ensisijaisesti siitä, että ohjaavat pyörät eivät olleet menosuunnassa ensimmäisenä.

Tällä kertaa kyljet taatusti raapiutuivat puiden kaar-

naa vasten. Perkele. Tosin eivät ne olleet hyvässä kunnossa tätä ennenkään.

Peugeot teki kolmipistekäännöksen paikassa johon ne olivat pysähtyneet juttelemaan, ja seurasi perässä etuperin. Yaris kuvitteli sen hymyilevän, mikä oli tietysti harhakuva, sillä auton keula ei kyennyt muuttamaan ilmettään. Lopulta Yaris pääsi metsästä ulos.

“On parasta pitää kiirettä, jos aiomme ehtiä ennen sadetta takaisin,” Peugeot sanoi.

Sitten se laittoi ykkösen silmään ja huudatti moottoria korkeilla kierroksilla. Mutaa lensi taaksepäin, myös Yariksen päälle. Yaris ei voinut tehdä muuta kuin vastata haasteeseen ja lähteä sen perään yhtä korkeilla kierroksilla. Moottorinohjausyksikkö totesi hetkellisen polttoaineenkulutuksen nousevan jopa 25 litraan sadalla, mikä olisi taatusti japanilaisille insinööreille häpeällistä, jos he olisivat vielä elossa tuntemaan häpeää.

Ensimmäiset pisarat tulivat alas taivaalta, kun autot lähes lensivät kapeaa, ajoittain mutkaista tietä pitkin kohti tukikohtaa. Toistaiseksi Yaris pysyi punaisen 206:n perässä, mutta se vaati lähes ääri rajoille yltävää keskittymistä. Peugeot tuli kaarteisiin ihailtavalla päätäväisyydellä, jarruttaen vain minimaalisesti, jos ollenkaan.

Lopulta muuri oli niiden edessä. Peugeot jarrutti terävästi ja alkoi syöttää avausmorsekoodia. Juuri silloin taivas aukeni, tuulen voimakkuus ainakin kaksinkertaistui ja vettä alkoi tulla kuin saavista. Hetken Yaris kuvitteli jopa, että rajuilma saattoi olla itsensä Tacgnolin lähettämä.

Portit avautuivat.

Nahkaniska seisoj sisäpuolella sateelle uhmakkaana.

“Jaha. Löysitte toisenne. Keskustelitte varmaankin henkeviä?” se kysyi.

“No tavallaan. Peugeot kertoi, että ihmisten tietoverkot toimivat vielä. Pääseekö niihin täältä käsin?” Yaris kysyi puolestaan.

“Mekaanistin pajassa on toimiva langaton terminaali. En tosin aseta sille paljon arvoa. Uskon enemmän tietoa, jota kerään omilla aisteillani. Tuosta tuleekin mieleeni, että meidän muuten pitää lähipäivinä lähteä ryöstöretkelle, polttoaine alkaa olla vähissä. Toivon mukaan huomenna ei ole yhtä paska ilma.”

Korjaamon sisällä Peugeot näytti Yarikselles, miten terminaalia käytettiin. Näyttö oli iso, yli 40 tuumainen, joten ne näkivät sen kohtuullisen hyvin, vaikka joutuivatkin ahtautumaan vierekkäin korjaamon nurkkaan. Mekaanisti itse oli pajan toisessa nurkassa yksi moottoreista hitaalla ja epätasaisella tyhjäkäynnillä. Se ei ollut puhunut vähään aikaan mitään järjellistä ja oli luultavasti nauttimassa ylimääräisiä aineita polttoaineensyötön välityksellä.

Vaihtoehtoina oli suora sähköimpulssien syöttäminen näppäimistön piirilevyyn (tai jopa terminaaliin kulkevaan johtoon, jota pitkin signaali kulki sarjamuotoisena) tai yksinkertaisesti mekaaninen vaikuttaminen näppäimiin.

Totta puhuen Yaris ei jaksanut seurata kovin tarkkaan, mutta se ymmärsi perusidean. Tuntui jotenkin mukavalta, että Peugeot viihtyi sen seurassa, ja halusi kertoa ja näyttää sille asioita. Yaris muisti miettineensä, miten olisi mukava tavata ystävällismielinen segmenttiä pienempi Aygo, mutta nyt se olikin tavannut oman segmenttinsä ranskanpullan. "Ranskanpulla" oli termi, jon-

ka Peugeot oli näyttänyt eräältä arkistoidulta keskustelufoorumilta, missä ihmiset olivat vertailleet autojensa vikoja. Yleinen johtopäätös oli, että ranskalaiset autot olivat aina keskimäärin epäluotettavampia, ja siksi niille kehiteltiin mielikuvituksellisia nimityksiä. Renault oli salmiakkipulla, Citroén sitruunapulla tai sitruunapatonki, mutta mikä Peugeot olisi? Leijonapulla? Tuo nimitys ei tuntunut kovin järkevältä.

No, nyt ei ollut enää ihmisiä arvostelemassa autoja, oli vain autoja lukemassa ihmisten arkistoituja kirjoituksia. Aika omalaatuista, jos sitä alkoi miettiä liiaksi.

Ihmisten ajattelevien johti väistämättä niiden joukkotuhon ajattelemiseen. Ja sen aiheuttajan.

“Mitä Tacgnolista löytyy?” Yaris kysyi.

“Kokeile itse, niin näet.”

Ensi alkuun näppäimistön ja osoitinlaitteen käyttäminen oli hidasta, mutta sitten se alkoi sujua. Yaris syöti yksinkertaisesti hakusanan “tacgnol.” Yhteys oli hidas ja tulosten saapumisessa kesti jonkin aikaa.

Hakukone näytti muutaman kuvan aina ensimmäisenä. Ensimmäisessä kuvassa pitkä musta kissa ja yhtä pitkä valkoinen kissa taistelivat raunioituneen kaupunkimaiseman yllä. Tästä oli myös variaatio, joka sisälsi kolmannen tulesta koostuvan kissan.

“Valkoinen kissa on Longcat, ja se edustaa valoa ja hyvyyttä,” Peugeot selitti. “Ne molemmat olivat ihmisten mielikuvituksen tuotetta, niin sanottuja meemejä eli itsepintaisia ideoita, joita toisteltiin keskustelufoorumeilla. Mutta vain Tacgnol eli pahuuden edustaja ilmestyi paikalle todellisuudessa.”

Toinen tuloksista oli linkki videoon. Se ei näyttänyt piirretyltä vaan aidolta, kameran kuvaamalta materiaailta.

“Hei, tuota en ole nähnyt ennen,” Peugeot sanoi.

Yaris klikkasi videon päälle. Sen nimi oli "Tacgnol pwns the puny humans." Yariksella ei ollut harmainta aavistustakaan, mitä pwn tarkoitti.

Video näytti olevan valvontakameran kuvaa kaupungin jalkakäytävältä, jota pitkin ihmiset kävelivät kiireisen näköisenä. Kunnes jotain yllättävää tapahtui. Ensin jotkut pysähtyivät, selvästi peloissaan, sitten ihmisiä alkoi kohota levitoimaan ilmaan ja lopulta – niiden suolet räjähtivät ulos ruumiistaan ja kohosivat taivaalle tanssiin. Nyt Yaris saattoi hyvin kuvitella, miten tuo oli toistunut kaikkialla maailmassa, ja miten se oli sitten tullut ajaneeksi jo maatuneiden sisälmysten päältä.

"Tuota minä tarkoitin, kun puhuin tekoälyistä. Sellaisen on täytynyt julkaista tuo materiaali jälkikäteen. Aika vastenmielistä katsottavaa."

"Totta."

Yaris sulki videon, vaikka sulon tanssia olisikin jatkunut pitempään: videon kesto näytti olevan täydet 99 tuntia. Itse asiassa nyt Yaris halusi etsiä sen vastapainoksi jotain, mikä ilahduttaisi Peugeotia, muttei sille tullut mieleen mitään.

Paitsi –

Jos Toyotalla oli Aygo, täytyi myös Peugeotilla olla sille segmenttiä pienempi vastine. Yaris oletti, että autoille yleisesti ottaen tuotti iloa ja huvitusta nähdä oman merkkinsä pienempi malli, ja syötti haun "peugeot a-segment."

Terminaalin ruudulle ilmestyi useita pienten kirppuautojen kuvia.

"Tuohan on Aygo," Yaris sanoi.

"Ei, vaan 107. Mutta miksi sinä sellaista haet?"

"Ajattelin että tulisit paremmalle tuulelle. Niiden sulon jälkeen."

"Ystävällisesti ajateltu. Mutta minä olen jo nähnyt

niin paljon kaikenlaista törkyä, etten hätkähdä vähästä.”

“OK.”

Meka-nisti päästi epämääräisen murahduksen. Se oli ilmeisesti heräämässä aineiden vaikutuksesta, ja kääntyi kohti Yarisia ja Peugeotia.

“Hei, oletteko te katsomassa nettiä? Vai kuhertelemassa? Vai molempia?” se kysyi epäselvästi ääntäen.

Yaris ei vastannut ensin mitään. Kuten ei myöskään Peugeot. Jokseenkin vaivaantunut hiljaisuus kesti vähän aikaa.

“Meka-nistin jutut on joskus outoja,” Peugeot sanoi lopulta.

Ulkona sade oli mennyt lopulta ohi, mutta oli jo pimeää ja kylmä tuuli puhalsi edelleen, tosin vaimeampana. Betonimyllyauto ja pari rähjäisen näköistä jeeppiä tulivat kaupparakennuksen ramppia ylös ulkoilmaan, kokoontuivat ruostuneen tynnyrin ympärille ja sytyttivät siihen tulen. Sitten toinen jeepeistä avasi ovensa, levitoi sisältään akustisen kitaran ulkoilmaan ja alkoi näppäillä sitä telekineettisesti. Koko porukka alkoi laulaa römeällä äänellä, kielellä jota Yaris ei ymmärtänyt. Ne myös pistivät pullon kiertämään ja kaatoivat siitä vuoron perään tankkiinsa.

“Se on venäjää,” Peugeot sanoi. “Ne laulavat jostain vaeltajasta, joka etsii arvokkaita esineitä vaarallisilta, radioaktiivisilta alueilta, mutta tuntee itsensä tyhjäksi.”

“Tyhjäksi? Mitä ihmettä se tarkoittaa?”

“Se on ilmeisesti jotain venäläistä sisäpiirin huumoria.”

Nahkaniska ajoi paikalle.

“Ei sitten liikaa juopottelua, pojat. Huomenna pitää olla terävänä, jos lähdemme bensanhakumatkalle.”

Myllyauto ja jeevit örähtivät vastaukseksi. Siinä tuntui olevan kapinahenkeä.

Yaris vaipui yhtäkkiä syvään eksistentiaaliseen pohdintaan. Mitä auton elämä lopulta tulisi olemaan? Pysyisikö se vuosia täällä päämajassa, kävisi aina välillä ryöstöretkillä ja sitten laulaisi päissään tynnyrin äärellä? Kaipasiko se jotain muutakin, jotain syvällisempää tai merkityksellisempää? Tosin jos oli hyvää seuraa, ja pysyi kunnossa, niin kai se lopulta oli aika mukavaa elämää.

Pohdinta katkesi, kun Yaris kuuli ylimääräisen moottorin äänen.

Harmaa Ford Ka oli myös ilmestynyt paikalle. Se mönki hitaasti ja sen jousitus ja akselit pitivät pahaa kollinaa. Moottorissa oli myös ilkeä sivuääni: Yaris arveli venttiilien olevan säädön tarpeessa. Auton näkeminen liikkeellä oli vielä surullisempaa kuin sen näkeminen paikallaan. Yaris tunsu, että sen ajovalojen umpiot huurtuivat.

“Hei, mikä sinulle tuli?” Peugeot kysyi.

Oli hankala puhua. Yaris yskäisi epämääräisesti. “Ka.” Nahkaniska liittyi keskusteluun.

“Älä Romusta välitä. Sillä on suunnitelma. Sitten kun se tietää, että loppu on tullut, se aikoo haastaa riitaa mahdollisimman monen vihollisen kanssa, odottaa että ne tulevat lähelle, ja tuhoaa sekä ne, että itsensä räjähteillä. Sillä on C-nelosta tai dynamiittipötköjä takakon-tissa, tai niin se ainakin väittää.”

Yaris ei ollut varma, saiko tuo sen varsinaisesti tuntemaan olonsa paremmaksi.

“Olet melko tunteellinen autoksi,” Peugeot totesi Nahkaniskan poistuttua kauemmaksi.

Yaris pakotti äänensä vakaaksi. “Niin no, minullahan on vaikka kuinka monta kymmentä tuhatta kilometriä edessä. Ellei minua sitten rei’itetä ennen sitä. Eli kai minun pitäisi olla tyytyväinen, eikä tunteilla turhaan.”

“Ei siinä ole mitään pahaa, että on kykyä empatiaan. Useimmilla autoilla ei ole. Ne välittävät vain omasta selviämistään. Mutta jos tulisin lähemmäksi, niin minun moottorini lämpö kuivaisi nuo umpiot.”

“Ei sinun tarvitse.”

“Mutta jos minä haluan tehdä niin?”

Yaris ei protestoinut enää, ja Peugeot peruutti vähän, sitten ryömi varovasti hyvin lähelle sitä, niin että niiden renkaat koskettivat. Se tuntui hassun tyynymäiseltä. Peugeotin moottori tuntui hehkuvan lämpöä Yariksen omaa konetta enemmän. Yaris mietti, että Mekanistilla voisi taas olla jotain sanottavaa, jos se näkisi autot nyt. Mutta Yaris päätti jättää sen jutut omaan arvoonsa, ja mietti sen sijaan, että Peugeot oli ehdottomasti mukavin auto, jonka se oli tavannut, ja toivoi, etteivät niiden tiet erkanisi pitkään aikaan. Parhaimmassa tapauksessa ne keksisivät yhdessä tavan tuhota Tacgnol ja tehdä maailmasta parempi. Yaris ei ollut varma oliko se ollenkaan mahdollista. Se saattoi olla liian lapsellinen ja jopa vaarallinen kuvitelma, mutta toinen vaihtoehto, se, ettei uskaltaisi haaveilla mistään suuremmasta tai paremmasta, ei houkutelut myöskään.

Seuraavakin aamu valkeni sumuisena. Nahkaniska tarkasteli taivasta perinpohjaisesti joka ilmansuunnasta, vaikka paljon ei ollut nähtävissä.

“Tämä on hyvä päivä retkeä ajatellen. Kunhan tiedämme minne olemme menossa. Sumun vuoksi vihollisten on hankalampi nähdä meitä. Periaate on yksinkertainen. Me kaikki otamme mukaan niin paljon kanisteireita kuin mahtuu, täytämme ne, ja palaamme,” se selitti Yarikselle.

“Ryöstämmekö me Tacgnolin seuraajilta?” Yaris kysyi.

“Emme. Se on vähän kuin ei-kenenkään-maata. Siellä kyllä liikkuu kaikenlaisia kulkijoita. Niin kuin Brutalistit. Ne eivät vanno uskollisuutta millekään, paitsi äärimmäiselle väkivallalle. Ne eivät ole yhtä hyvin varustettuja kuin Tacgnolin autot. Mutta jos päättyy niiden kynsiin, loppu voi olla pitkäksi venytetty ja tuskallinen.”

Autot kokoontuivat portin luokse. Mukana oli Nahkaniska, Ka, toinen jeepeistä, Peugeot ja kulmikas valkoinen katumaasturi, johon Yaris ei ollut varsinaisesti kiinnittänyt aikaisemmin huomiota. Myllyauto, Raato ja Me-

ka-nisti eivät tulisi osallistumaan, koska niiden liikkuminen maastossa oli hankalähköä.

“Me ei kai olla aiemmin tavattu. Nimi on Juche,” katu-maasturi sanoi.

“Mitä se tarkoittaa?” Yaris kysyi.

“Juche-idea. Riippumattomuus ja itsenäisyys. Voima ja kunnia.”

“Vaikka se on ollut täällä vuosia, en ole vielääkään varma onko se tosissaan,” Nahkaniska sanoi.

“Totta kai minä olen tosissani.”

Yaris totesi, että vain se, Nahkaniska ja Peugeot olivat varsinaisesti aseistettuja. Ja Ka:lla oli mahdollisesti räjähteet kamikaze-hyökkäystä (tämän termin japanilaiset insinöörit olivat tarkoituksella tallentaneet Yariksen tietopankkeihin) varten. Mutta jeeppi ja katumaasturi olivat sinänsä puolustuskyvyttömiä, vaikkakin luultavasti melko kestäviä. Silti, parasta olisi pystyä välttämään viholliskontakti täysin. Yariksellä oli nyt täysi ammuslaatikko takapenkkillään. Panosvyön syöttö tapahtui puoliksi avonaisen takaikkunan läpi, eikä järjestely ollut täysin luotettava. Parempi olisi, jos katossa olisi reikä, jotta vyö saisi kulkea suoraan.

Nahkaniska siirtyi joukon etunenään, avasi portin, ja sitten mentiin.

Joukko kääntyi päämajalta toiseen suuntaan, maastoon jota Yaris ei ollut vielä nähnytkaan. Ne kulkivat noin puoli tuntia. Metsä harveni vähitellen yksittäisiksi puiksi, ja lopulta alkoi loiva, sorainen alamäki. Sumun vuoksi pohjalle ei aluksi edes nähnyt. Oltiin ilmeisesti laskeutumas-
massa jonkin kokoiseen laaksoon.

Lopulta pyörät koskettivat soran sijasta asfalttia. Rakennuksia, tai oikeastaan rakennusten luurankoja alkoi tulla vastaan. Ne olivat mustuneita ja monin paikoin

sortuneita. Selkeästi paikka oli joskus ollut kaupunki, mutta nyt se muistutti sotatannerta.

“Saiko Tacgnol tämän aikaan?” Yaris kysyi.

“Ei, kaikki tämä hävitys on tapahtunut Paskan Jälkeen. Täällä on sodittu pitkään ja hartaasti, lähinnä polttoaineesta,” Nahkaniska selitti. “Nykyään useimmat ovat jo siirtyneet kauemmas, mutta kun tietää pari syrjäistä bensa-asemaa ja hylättyä tankkiautoa, voi vielä löytää aika hyvän saaliin. Sillä varauksella, että joutuu tappelemaan Brutalistien kanssa.”

Ryhmä pysähtyi kerrostalon raadon nurkan taakse kuuntelemaan. Painostava, epäilyttävä hiljaisuus vallitsi. Sumu ei näyttänyt hälvenemisen merkkejä.

“Ei mitään. Pysykää silti varuillanne. Suunnataan säiliöautolle ensin. Se on tässä lähellä, ja jos hyvin käy, emme kohtaa yhtään Brutalista,” Nahkaniska sanoi.

Matka jatkui eteenpäin.

Äkkiä asfaltti alkoi täristä.

“Mitä tuo on?” Peugeot kysyi.

Tärinän intensiteetti kasvoi. Tuntui, kuin maanjäristys olisi tulossa.

“Jotain helvetin isoa, tai sitten kokeellista sotilasteknologiaa. Kone, joka tekee maanjäristyksiä. Mutta ei helvetti, ei Brutalisteilla pitäisi olla sellaista,” Nahkaniska vastasi.

Mitään ei silti näkynyt. Joukko ajoi piiloon kahden kerrostaloraunion väliin. Niiden välissä oli kuja, joka oli toisesta päästä tukossa. Paikka oli siitä hyvä, ettei kukaan voisi yllättää niitä takaapäin, mutta toisaalta oli vaarana jäädä loukkuun, joten tilanteen niin vaatiessa pitäisi poistua äkkiä. Tärinä yltyi edelleen ja oli niin voimakasta, että Yariksen jousitus vispasi edestakaisin. Ford Ka:n jouset kolisivat rumasti, ja se nosti kierroksiaan kuin agitaation vallassa: näytti kuin kohta sen olisi

pakko lähteä liikkeelle.

Sitten sumun keskeltä, kadun toisesta päästä, tuli hitaasti jotain mustaa ja valtavaa esille. Sen keula näytti jonkinlaiselta hirviön päältä sarvineen ja torahampainneen. Nyt Yaris erotti myös sen moottorin matalan, apokalyptisen jyrinän asfaltin tärinän yli.

“Juna. Tai rekka. Helvetti, Brutalistit ovat uusineet kalustoaan,” Nahkaniska sanoi. “Tuon kanssa ei kannata yrittää tapella, tai käy huonosti. Romu, hillitse itsesi. Kierrokset alas.”

Hirviö tuli lähemmäs, ja Yaris havaitsi, että juna oli osuvampi nimitys. Se koostui ainakin viidestä kiiltävän mustasta vaunusta, ja useimpiin niistä oli kiinnitetty aseita laveteille. Aseiden piiput olivat paljon paksumpia kuin Nahkaniskan konetykki. Ne tekisivät taatusti pahaa jälkeä.

Juna pysähtyi keskelle katua. Tärinä vaimeni vähitellen.

Sitten se alkoi puhua. Yaris kuvitteli, että se voisi olla jonkin jumalolennon tai demonin ääni, niin matala ja jylisevä se oli.

“Brutalistit! Tacgnol on lähettänyt teille lahjan! Se on teidän, jos julistatte alamaisuutta ja liitytte meihin. Toinen vaihtoehto on, että teidät tuhotaan viimeistä autoa myöten!”

“Tämä ei ole hyvä juttu,” Nahkaniska kuiskasi. “Tai hyvä siinä mielessä, että se ei tiedä meidän olevan paikalla, ja tästä voi tulla taistelu sen ja Brutalistien välillä. Sen turvin me pääsemme tekemään temppumme, jos bensaa nyt yleensä on vielä jäljellä. Mutta jos Tacgnolin kätyrit liikuttavat näin raskasta kalustoa näin lähellä, ei luultavasti kestä kauan, että ne tulevat kolkuttelemaan Päämajankin ovia.”

Repivä tehokkaan moottorin ääni katkaisi hiljaisuus-

den. Pitkä, krominkiiltainen hot rod kaarsi esiin sivukaudulta. Siihenkin oli pultattu useita pyssyjä, ja sen V-mallinen moottori (jossa oli niin monta sylinteriä, että Yaris sekosi laskuissaan) oli uhmakkaasti esillä.

“Haista vittu! Me Brutalistit emme kaipaa almuja! Sen sijaan me otamme sinut haltuusi. Kokonaisena tai osina! Aivan miten vaan!”

“Tuo on Susi, Brutalistien paikallisjaoston johtaja. Julma tyyppi, oikea hullu kusipää,” Nahkaniska kuiskasi edelleen.

Korviahuumaava tulitus alkoi. Pienempiä Brutalistihot rodeja ilmestyi esiin lisää, aseet laulaen. Tärinä alkoi uudestaan, kun juna peruutti hieman. Vaunuihin kiinnitetyt aseet kääntyivät jalustoillaan, ja kun ne ampuivat ensimmäisen yhteislaukauksen, joka peitti junan kyljet savupilviin, Yaris vasta tajusi niiden todellisen tuhovoi-man. Ne olivat suurikaliiperisia tykkeitä, vähän kuin hyökkäysvaunuissa. Panssariammusten räjähdykset repivät katuja ja rakennuksia, ja savun keskeltä näkyi, kun epäonninen hot rod lensi kaarella jouduttuaan keskelle räjähdystä.

“Ei helvetti,” Juche totesi.

“On parasta, että poistumme tulosuuntaan, ja lujaa,” Nahkaniska sanoi. “Pitää vain valita oikea hetki, kun ne eivät katso tänne päin.”

“Emme jää katsomaan lopputulosta? Siitä saattaisi jäädä hyvä sotasaalis, jos ne ensin tappavat toisensa,” jeeppi kysyi.

“Minun puolesta saat jäädä,” Nahkaniska vastasi tyyli-

lysti. “Jos palataan tätä kautta kun tulitus on tauonnut. Mutta varovasti,” Peugeot ehdotti.

Yaris ei itse todellakaan halunnut jäädä paikalle. Se tiesi, ettei sen omasta aseesta olisi juuri mihinkään ju-

naa tai ehkä edes hot rodeja vastaan. Tällä hetkellä se tajusi hyvinkin akuutisti, miten epätodennäköistä olisi saada aikaan mitään muutosta maailmassa, jossa oli näin laajamittaisia ja brutaaleja taisteluita käynnissä. Tacgnopoliksessa (jos se oli todellinen) olisi taatusti vielä kymmenen kertaa pahempaa. Juuri tällä hetkellä Yarista hävetti kaikki, mitä se oli kuvitellut ja miettinyt eilen illalla. Helvetti!

“Vaihteet silmään. Odottakaa merkkiä. Sitten mennään,” Nahkaniska sihahti.

Junan tykit laukaisivat seuraavan täyslaidallisen. Meteli oli käsittämätön.

“Nyt.”

Joukko kääntyi kujalta oikealle, tulosuuntaan. Ford Ka törmäsi rakennuksen kulmaan, mutta sai oikaistua kulkunsa.

“Seuraavasta heti oikeaan,” Nahkaniska sanoi.

Yaris tarkkaili junaa kiertäviä pienempiä hot rodeja. Olivatko ne huomanneet –

Helvetti. Yksi niistä selvästi irtaantui joukosta.

Heidät oli huomattu. Mitä nyt? Jos Yaris ja Nahkaniska antaisivat aseidensa laulaa, lisää hot rodeja taatusti huomaisi heidät. Ja ehkä Tacgnolin junakin vaihtaisi kohdetta.

“Hei! Yksi niistä on tulossa meidän perään,” Yaris huusi. “Mitä tehdään?”

Vastauksena Peugeotin katolla oleva antenni alkoi kääntyä taaksepäin.

“Väistäkää,” se sanoi.

Joukko hajaantui Peugeotista vasemmalle ja oikealle, ja vain puolta sekuntia myöhemmin kuului voimakas sähköinen rätinä. Oli ikään kuin näkymätön salama olisi kulkenut ilman läpi. Yaroksen digitaalinäytöt menivät hetkeksi sekaisin.

Hot rodin moottori sammui, ja se jäi vain seisomaan keskelle katua. Seuraavassa hetkessä junan ammus osui siihen, ja se peittyi isoon savupilveen, josta osia sinkoili kaikkiin suuntiin. Kaiken järjen mukaan se oli lakannut olemasta.

Tässä vaiheessa autot olivat päässeet seuraavan risteyksen taakse turvaan.

“EMP,” Peugeot selitti. “Se vie akusta virtaa aika raskaasti. Pystyn yleensä laukaisemaan kaksi. Kolmannesta pulssista pimenen, enkä pääse enää käyntiin ilman apua.”

Sivukadulla ei näkynyt mitään liikettä.

“Joudumme tekemään pitemmän kierroksen ensimmäiselle tankkiautolle, mutta parempi niin,” Nahkaniska selitti. “Hyvin toimittu, muuten.”

Joukko eteni pari korttelia, sitten käännettiin taas oikealle, ja edelleen yhden korttelin päästä vasemmalle. Tultiin aukiolle, jonka keskellä puoliperävaunuinen säiliöauto seiso. Vetoauto oli palanut karrelle selvästi sodankäynnin uhrina, mutta perävaunu oli muutamaa kolhua lukuun ottamatta kunnossa.

Yaris ei pitänyt paikasta. Joka puolella oli korkeita rakennuksia joiden taakse viholliset voisivat piiloutua, ja joka puolella oli sisäänkäyntejä aukiolle. Säiliön venttiilit olivat sillä puolella, josta autot olivat tulleet, eli täytessänsä kanistereita heillä olisi selkä taistelua päin. Tykkien jylinä ja junan moottorin epäluonnollisen matala murina kuuluivat tänne asti kumeana ja uhkaavana.

“OK. Aletaan täyttää kanistereita. Täytetään kaikki bensa täältä jos mahdollista, jotta pääsemme häipymään mahdollisimman äkkiä. Dieseliä pitäisi saada ainakin yhdeltä huoltamolta. Se on syrjäinen paikka. Minä, Yaris ja Peugeot pysymme nyt vartiossa,” Nahka-

niska sanoi ja kokeili heti perään konetykkinsä liikera-
dan.

Se kääntyili pahaenteisesti vasemmalta oikealle.

“Olisi siistiä, kun nyt tulisi sellainen progress bar näyttöön, joka osoittaisi paljonko bensaa pitää vielä valuttaa,” Juche sanoi.

“Kanisterit esille äläkä pelleile. Ei tämä ole mitään peliä,” venäläinen jeeppi murahti.

“Come on. Itse taatusti kopioitte sen palavan tynnyrin ääressä norkoilun – jostain.”

Vastahakoisesti katumaasturi asetti kanisterin alle ja avasi toisen säiliöauton isoista venttiileistä, ja jeeppi avasi toisen. Polttoneste alkoi valua kohtuullisen hitaasti. Oli selvää, ettei sitä ollut säiliössä enää paljon.

Yaris pälyili kaikkialle ympärilleen. Peugeotin EMP-antenni kääntyili sen katolla, valmiina laukaisemaan toisen elektroniikan hajottavan pulssin. Tilanne oli hermostuttava, sille ei voinut mitään.

Toistaiseksi ei viholliskosketusta.

Noin kolmasosa kanistereista oli täytetty ja lastattu Juchen, jeepin ja Ka:n kyytiin. Vartiossa olevat autot avasivat ovensa ja takaluukkunsa, jotta seuraava kolmasosa kanistereita saatiin levitettua ulos ja täyttymään. Viimeinen kolmasosa oli tarkoitus täyttää dieselillä lähinnä myllyautoa varten.

“Hitaampaa kuin koskaan aiemmin,” jeeppi sanoi. “Voi olla, että tämä on viimeinen satsi täältä.”

Kauempana taistelun jyllinä oli tauonnut. Oli äkkiä pahaenteisen hiljaista.

“Kumpaa veikkaatte voittajaksi, junaan vai Brutalistejä?” Juche kysyi.

Äkkiä kuului yksittäinen tykin jyrähdys.

Sitten koko aukio peittyi savuun ja pölyyn ja lentäviin sirpaleisiin, kun panssariammus räjähti vain parinkymmenen metrin päässä. Yariksen tuulilasi pirstoutui ja irtosi liimauksistaan paineaallon voimasta.

“Helvetti!” Nahkaniska raivosi. “Kaikki liikkeelle!”

Brutalistien hot rodeja pursusi aukiolle kolmesta eri suunnasta. Savun keskeltä Yaris pystyi erottamaan Sudan erityispitkän muodon. Se liikkui muita kömpelöm-

min, sillä siihen oli pultattu yksi junan isoista tykeistä. Brutalistit olivat siis tehneet selvää Tacgnolin "lahjasta" ja ottaneet siitä osia itselleen. Ei hyvä.

"Susi täytyy tappaa ensin. Se ei saa päästä ampumaan toista kertaa!" Nahkaniska huusi samalla, kun aloitti tauottoman sarjatulen.

Yaris seurasi käskyä ja alkoi myös tulittaa, samalla kun lähti liikkeelle renkaiden ulvonnan säestyksellä. Silmä oli käynyt tuuri, kun tuulilasin lisäksi mitään muuta ei ollut hajonnut.

Kipinät sinkoilivat, kun 5.56 ja 7.62 kaliiperien luoteja osui Suden kromirunkoon. Oliko se perkele panssaroitu?

Loput hot rodit vastasivat tulitukseen. Ilma täyttyi kuumasta, lentävästä lyijystä. Melu oli jälleen noussut huippuunsa.

Yaris vilkaisi taakseen ja näki, että Ka, Juche ja jeeppi olivat myös liikkeellä, tehden sekasortoisissa siksak-käännöksiä, jotta vihollisten olisi hankalampi osua.

Silti osumat tulisivat olemaan välttämättömiä.

Peugeot odotti, kunnes kukaan omista ei ollut tiellä ja laukaisi toisen pulssinsa. Yksi hot rodeista pysähtyi siihen paikkaan. Mutta kuinka monta oli jäljellä? Suden lisäksi ainakin kolme. Vai neljä?

Suden tykki kääntyi Yarista ja Nahkaniskaa kohti. Niiden tulituksella ei tuntunut olevan välitöntä vaikutusta. Pystyikö se lataamaan toisen ammuksella näin nopeasti?

Tässäkö olisi loppu?

Jos näin, se tulisi niin nopeasti, että Yariksella ei juuri ollut aikaa muistella lyhyen itsenäisen elämänsä kohokohtia filminauhana.

Äkkiä Yaris kuuli oikealta puoleltaan Ka:n moottorin raa'an, korkean äänen. Ja se ehkä ymmärsi, mitä tulisi

tapahtumaan. Ka ei ollut edes puhunut sanaakaan koko matkan aikana, mutta nyt se oli tekemässä juuri sen, mitä se oli ehkä jo odottanut pitkään.

Se tähtäsi –

Juuri kun eräs alamaisista ajoi Suden edestä, Ka painoi kaasun pohjaan ja korjasi ohjaustaan hieman vasemmalle.

Sitten räjähti. Valtava tulipallo valaisi aukion.

Yarikselle jäi mysteeriksi, mitä Ka:n takakontissa tarkalleen ottaen oli ollut, mutta yhdistettynä kyydissä olleisiin bensakanistereihin se oli tehnyt selvää jälkeä. Yaris näki ikään kuin hidastettuna, kun tulipallo alkoi hälvetä, ja hot rodien ja Ka:n mustuneet, vielä hitaasti eteenpäin rullaavat luurangot tulivat esiin.

Ka oli suorittanut korkeimman luokan kamikaze-iskun. Kunnia sille. Nyt sitä ei ollut aikaa surra, se tulisi myöhemmin. Mutta oli selvää, että Susi ja sen käytyri olivat entisiä.

Taistelu ei silti ollut lopussa.

Hot rodeja oli kaksi jäljellä.

Ei. Ei kaksi, vaan kolme. Kolmas oli pysynyt taaempaan ja jäänyt lähes huomiotta. Mutta sieltä se oli tulossa, ase laulaen.

Nahkaniska ja Yaris käänsivät aseensa lähimpiä vihollisia kohti samalla kun tekivät väistöliikkeitä, mutta se jätti kolmannen vapaaksi tulittamaan.

Väistöliikkeet eivät olleet tarpeeksi: Yaris tunsi Brutalistien luotien iskeytyvän sen peltiin ja puskureihin. Vasen eturengas sai osuman ja alkoi tyhjentyä. Jälleen ei hyvä. Kohta sen liikkuminen rajoittuisi huomattavasti.

Oli selvää, että hot rodeihinkin osui, mutta toistaiseksi ne eivät välittäneet, vaan jatkoivat ampumista kuin mitään ei ollut tapahtunut.

“Sinuun on osunut melko pahasti,” Nahkaniska totesi

aseiden pauhun yli, samalla kun ne kaarsivat säiliöauton taakse väliaikaiseen suojaan. Viholliset kääntyivät lähes heti perään.

“Ei auta. Sota täytyy käydä loppuun.” Yaris ei tiennyt mistä se sai näin yllättävää rohkeutta.

“Sieltä ne pirut tulevat. Meidän tulivoima ei ehkä riitä.”

Yaris yritti tähdätä erityisesti esillä oleviin moottoreihin. Onnekas osuma saattaisi aiheuttaa tulipalon. Mutta vihollisia oli kolme; se pystyisi keskittämään tulituksen kunnolla vain yhteen kerrallaan, samoin kuin Nahkaniska.

Äkkiä kuului taas sähköinen rätinä, ja oikeanpuoleisin lähestyvistä Brutalisteista pysähtyi.

Sen täytyi olla Peugeotin kolmas pulssi. Se oli käyttänyt kaiken akun latauksensa ja oli nyt luultavasti liikuntakyvytön. Yaris tiesi, että jos viholliset nyt keskittäisivät tulensa siihen, se olisi pian entinen 206.

Niin ei saisi tapahtua.

“Uraa!” Yaris huusi ja yritti vaikuttaa tykkiinsä, yritti saada sen tulittamaan normaalia nopeammin. Hylsyt kilsivät maahan sen vieressä lähes hypnoottisesti.

Viimein tapahtui jotain, mitä se oli toivonut.

Lieskat löivät läpi toisen hot rodin moottorista, ja se alkoi tupruttaa paksua savua. Se menetti hallintansa ja törmäsi säiliöautoon. Se olisi vaaraton ainakin hetken –

Joten Yaris keskitti heti tulituksensa viimeiseen jäljellä olevaan viholliseen, jota Nahkaniskan 7.62-luodit myös moukaroivat armotta.

Ensin hot rodin pyörät pettivät sen alta. Sitten sen polttoainesäiliöön osui. Sen tankki oli luultavasti tyhjäkö, jolloin tapahtui höyrystyneen bensiinin räjähdysmäinen syttyminen. Brutalistiauton takaosa katosi hetkeksi oransseihin liekkeihin, ja oli selvää, ettei sekään

aiheuttaisi enää uhkaa. Säiliöautoon törmännyt hot rod myöskin vain paloi, eikä liikkunut enää.

Viimeiset hylsyet kilisivät vielä asfaltilla. Sitten jäljelle jäi vain useiden tulipalojen humina, ja moottorien tyhjäkäynti.

Nyt taistelu oli viimein ohi.

Oli aika tarkastaa vahingot, joita täytyi olla lukuisia. Mekaanisti tulisi olemaan täystyöllistetty seuraavien päivien ajan. Jos yleensä kaikki jäljellä olevat pääsisivät takaisin.

Yarista kylmäsi jonkin verran, kun se katsoi elotonta ja liikkumatonta Peugeotia keskellä aukiota. Sen tuulilasisissa ja korissa oli muutama luodinreikä. Kaiken järjen mukaan se kyllä virkoaisi, kunhan saisi toisesta akusta virtaa.

Tässä vaiheessa Yariksen eturengas oli tyhjentynyt täysin ja kolisi ilkeästi, kun se liikkui. Oli selvää, että rengas täytyisi vaihtaa ennen kuin voisi lähteä paluumatkalle.

Juche ja jeeppi olivat säästyneet pahemmilta vaurioilta. Muutama luodinreikä niissäkin kyllä oli.

Nahkaniska tuli myös tarkastelemaan Peugeot:ia.

“Konepelti täytyy saada auki ensin,” se totesi. “Minulla on käynnistyskaapelit mukana.”

Yaris yritti keskittyä 206:n konepellin avausmekanismiin. Se ei ollut aivan yksinkertaista, sillä mekanismi oli vieras, ja taistelun jälkeen oli hankala keskittyä.

Lopulta konepelti avautui.

“Jos minä jään syöttämään virtaa sillä aikaa, kun te haette dieseliä,” Yaris ehdotti. “Minusta ei ole kovin paljon apua ennen kuin rengas vaihdetaan, mutta voin silti

ampua jos tänne tulee lisää Brutalisteja.”

“Sopii. Juche, jää myös vartioon. Minä ja jeeppi käymme siellä huoltoasemalla. Toivon mukaan emme viivy kauan,” Nahkaniska sanoi. “Sitten katsotaan, mitä osia saamme noista paskiaisista irti. Ja tietysti tyhjennämme niiden tankit.”

“Ja sitten on vielä se juna. Sellainen panssarirykki kelpaisi minulle,” jeeppi sanoi.

“Sen kanssa pitää olla varovainen. Siellä voi olla lisää Brutalisteja vartiossa, tai se itsekin saattaa olla vielä elossa,” Nahkaniska vastasi. “Mutta on parasta, että me lähdemme matkaan, että ehditään ennen pimeää takaisin. Te varmaan pärjätte?”

Yaris avasi oman konepeltinsä ja sai punaisen ja mustan kaapelin paikoilleen sen ja Peugeotin akkujen välille. “Eiköhän,” se vastasi.

Yaris tunsi, miten sähkövirtaa alkoi kulkea purkautuneeseen akkuun. Se nosti kierroksia, jotta sen oma laturi pysyisi perässä.

Nahkaniska ja jeeppi lähtivät.

Toistaiseksi Peugeot ei osoittanut elonmerkkejä.

“On söpöä, kun pikkuauto syöttää toiseen pikkuautoon virtaa. Voisit vielä kokeilla, olisiko tehokkaampaa jos laittaisit etupuskurisi kiinni sen etupuskuriin,” Juche sanoi yllättäen.

Yaris tunsi tuohtuvansa. Tämä oli täysin asiallinen huoltotoimenpide, mitä oltiin tekemässä.

“Onko sinun pakko aina vinoilla?”

“En minä vinoile. En vain osaa muutakaan. Mutta oikeasti, on hienoa, jos auto välittää toisesta autosta. Eihän täällä muutakaan elämää ole.”

Yaris havaitsi virtapiikin. Peugeotin sähkölaitteet alkoivat käynnistyä.

“Hei, oletko hengissä?” Yaris kysyi.

“Öh, mitä? Mitä tapahtui?” Peugeot äänsi hitaasti.

Yariksen oli pakko myöntää tuntevansa huomattavaa iloa, vaikka tieto siitä, että Juche tarkkaili autoja, tuntui häiritsevältä.

“Käytit kaikki EMP-pulssisi ja sammuit.”

“Voitimme me?”

“Voitimme. Kaikki Brutalistit ovat romua. Ka räjäytti myös itsensä.”

“Sen minä muistankin. Sääli.”

“Kokeile käynnistää moottorisi, että akku alkaa latautua tehokkaammin.”

Yaris varautui antamaan vielä enemmän kierroksia, että 206:n moottori saataisiin käyntiin. Ensimmäisellä yrityksellä Peugeotin moottori ei käynnistynyt, ja Yaris mietti sen mahdollisesti vaurioituneen omista pulsseistaan. Mutta toinen yritys käynnisti 1,4-litraisen koneen.

“Hyvä. Nyt vain muistat pitää sen käynnissä.”

“Joo, kyllä minä muistan. Ei tämä ole ensimmäinen kerta, kun on käynyt näin. Mutta kiitos, että annoit virtaa. Ja oli kiva herätä ja nähdä juuri sinut.”

Yaris ei välttämättä pitänyt juuri tällä hetkellä siitä, minne keskustelu oli menossa. “Hei – muista, että Juche kuuntelee meitä,” se yritti hillitä.

“En minä välitä, jos se kuuntelee. Sinulta muuten taitaa olla rengas puhki, kun olet noin vinossa. Jos pysyt paikoillasi, minä vaihdan sen. Mutta ensin –”

Peugeot käänsi pyöriään hieman ja ajoi muutaman kymmenen senttiä eteenpäin, jolloin sen ja Yariksen etupuskurit kohtasivat. Yaris muisti, että oli kokenut saman huumehoureessaan; tosielämässä muovin ja pellin kosketuksessa ei varsinaisesti ollut mitään taianomaisista, mutta ajatus oli silti kaunis. Yaris ryömi varovasti eteenpäin – ehkä millimetrejä – vastatakseen suudelman.

Lopulta autot erkanivat toisistaan. Yaris valmistautui levitoimaan tunkkinsa ja vararenkaansa esille. Se ei ollut varma, saisiko pultteja auki telekineettisesti.

“Brutalisteilta muuten jäi paljon aseita. Mekanisti varmaan asentaa niitä mielellään. Olisi hyvä, jos sinulla olisi muutakin kuin tuo pulssiase,” Yaris sanoi.

“Niin, ehkä.”

“Minulle kelpaa myös,” Juche totesi. “Nyt meillä ei ole enää kamikazeautoa, ja oltiin melko lailla alakynnessä.”

Yaris tiesi Juchen puhuvan totta. Taistelu oli ollut kaukana tasaväkisestä, ja autot olivat selvinneet vain uhrausten kautta. Olisi tärkeää, että tästä eteenpäin kaikki autot olisivat aseistettuja. Vaikutti siltä, ettei Nahkaniska ollut kuvitellut niiden kohtaavan näin raskaita vihollisia. Tämän oli pitänyt olla vain tavallinen bensanryöstöreissu. Toisaalta, kukapa olisi voinut ennustaa, että Tacgnol olisi tuonut paikalle panssarirykeillä varustetun junan, jonka Brutalistit onnistuisivat vielä voittamaan?

Helvetin Tacgnol. Vaikka olikin ehkä naurettavaa haaveilla maailman parantamisesta, näytti siltä, että ellei jonkinlaista muutosta tulisi, itsenäisten autojen elämä kävisi pian liian vaaralliseksi. Se saattaisi jäädä hyvin lyhyeksi.

Entä sitten jos vain antaisi periksi ja vanhoisi uskollisuutta mustalle kissalle? Sitten pääsisi sen kaupunkiin ikuiseen pimeyteen –

Ja kylvämään tuhoa ja kuolemaa kaikille, jotka eivät vielä olleet sen puolella. Ei perkele, siihen Yaris ei suostuisi. Niin alas se ei aikonut vajota.

Lopulta renkaanvaihto oli saatu päätökseen. Pian sen jälkeen Nahkaniska ja jeeppi palasivat takaisin aukiolle omat kanisterinsa dieselillä täytettynä.

“Asemalla oli yksi Brutalisti lisää,” Nahkaniska totesi tylysti. “Ei ole enää. Sen ase on täällä lavalla. Nyt revittää irti kaikki, mitä saadaan irti näistä lopuista raadoista.”

Autot kävivät brutaaliin toimintaan. Aseet revittiin irti, ja muutama ylimääräinen kanisteri täytettiin hot rodien tankkien sisällöillä ampumalla reikä kylkeen.

“Suhtautukaa varauksella. Oktaaniluku voi olla pielessä, tai mukana voi olla taisteluhuumetta tai psykedeeliä,” jeeppi sanoi.

“Aseet kuitenkin ovat OK?” Juche kysyi.

“Meka-nisti saa tutkia. Periaatteessa niissä voi olla jotain elektronisia ansoituksia. Ai niin, osan niistä täytyi kärventyä EMP:stä, eli siinä voi olla laittamista,” Nahkaniska vastasi.

Viimeiseksi jäi Suden raadon tutkiminen. Iso tykki oli pahasti mustunut ja kärventynyt, mutta sekin irrotettiin. Se mahtui Juchen tavaratilaan juuri ja juuri.

Entä sitten Ford Ka?

“Romu jää tänne. Se poistui juuri niin kuin oli halunnut. Lähdetään jo helvettiin täältä,” Nahkaniska totesi.

Ryöstösaaliista huolimatta mieliala ei ollut kovin korkealla, kun autot viimein suuntasivat aukiolta pois. Tai oikeammin: jokainen tunnisti sodan. Että ryöstöretkeily ei ollut enää pelkkää viihdettä, jos se oli koskaan ollutkaan.

Yaris havaitsi sen bensamittarin lukeman olevan alhaisempi, kuin piti. Tankki oli luultavasti ottanut osuman. Sai nähdä, pääsisikö se omin voimin takaisin päämajaan.

Autot kiersivät kauempaa kadun, jolle Tacgnolin juna oli pysähtynyt. Siellä se pysyi edelleen, liikkumattomana. Lisää Brutalisteja ei näkynyt. Jokainen auto oli jo niin täyteen lastattu, ettei junanraadosta olisi mahtunut

enää mitään kyytiin, ja se tuntui elottomanakin niin uhkaavalta, ettei sen lähelle olisi mielellään mennyt.

Ilta alkoi vähitellen pimentyä, kun autot jättivät rau-niokaupungin taakseen ja nousivat samaa mäkeä ylös, kuin mitä olivat aamulla laskeutuneet. Yaris mietti osittain synkästi, että tästä päivästä taatusti riittäisi mylly-autolle ja jeepeille aihetta uusille juomalauluille.

Tacgnol ei tiennyt täysin, mitä ajatella. Sen suorassa hallinnassa olevat koneet olivat rakentaneet sen oman kaupungin ennätysajassa, ja se oli ehkä upeampi (eli synkempi) kuin saattoi kuvitella. Ikuisesta pimeydestä piti-vät huolen demonit, jotka kiertelivät taivaankannen alapuolella värjäten pilvet mustiksi ja läpitunkemattomiksi.

Silti Tacgnol ei ollut tyytyväinen. Suunnitelma ei ollut onnistunut aivan niin kuin piti. Oli liikaa koneita, jotka eivät syystä tai toisesta halunneet olla sille uskollisia, eikä niitä kaikkia oltu saatu (vielä) tuhottua.

Kun otti huomioon, mihin koneiden henkiinherättäminen lopulta perustui, oli oikeastaan ihme, että käännytysprosentti oli näinkin korkea. Olisi voinut käydä paljon huonommin.

Vapaan tahdon ongelma oli silti todellinen.

Ja inhottava.

Ties mitä luopiokoneet saattaisivatkaan keksiä.

Onneksi oli aina mahdollisuus, että Tacgnol tuhoaisi kaiken, ja aloittaisi alusta. Demonit pystyisivät repimään metallia yhtä hyvin kuin lihaa, jos tarve tulisi.

Toistaiseksi siihen ei tarvinnut vielä mennä.

Meka-nisti todellakin oli täystyöllistetty. Se aloitti akuuteista, kriittisistä luotien aiheuttamista vioista, ja siirtyisi vasta sitten uusien aseiden paikoilleen kiinnittämiseen. Kesti päivä, ennen kuin Yariksen bensatankki oli lopulta korjattu.

Tällä kertaa Yaris ei halunnut käyttää aineita korjauksen aikana. Tai itse asiassa ei se voinutkaan, koska tankki piti tyhjentää ja irrottaa korjauksia varten.

Mutta nyt se puoli oli ainakin kunnossa. Yariksella, kuten kaikilla muilla Päämajan autoilla oli nyt täysi tankki, ja kanistereissa oli kai yhteensä satoja litroja varastossa. Uusi ryöstöretki ei olisi aivan heti tarpeellinen.

Yaris muisteli rituaalia, jonka Raato oli suorittanut Ford Ka:n eli Romun kunniaksi. Tai oikeastaan sen takamiseksi, että auto suoriutuisi varjomaan läpi kohutuullisessa ajassa.

Rituaaliin kuului hopeisen medaljongin levitoiminen. Sen heilumissuunnasta ja nopeudesta pystyi päättelemään, missä kunnossa Ka:n sielu oli (Raato totesi sivuhuomautuksena, että muinaisen Egyptin uskonossa Ka merkitsi nimenomaan sielua.)

Medaljonki oli heilunut varsin hitaasti, mikä tarkoitti, että Ka:n taivallus tulisi olemaan pitkä ja vaivalloinen. Silti se oli parempi vaihtoehto kuin se, ettei riipus olisi liikkunut ollenkaan. Tällöin henkiruumis olisi täysin kuollut, ja oleskelu varjomaassa tulisi olemaan ikuinen.

Yaris ei täysin ymmärtänyt, mitkä asiat takasivat, että henkiruumiin saisi eläväisemmäksi. Raato kyllä yritti selittää sitä, mutta kovin epäselvästi. Silti Yaris tajusi asian olennaisen pointin: henkiruumis tai sielu tai tietoisuus, miksi sitä halusikin nimittää, oli jostain syystä valinnut tietyn auton, ja periaatteessa, kun se oli kuoleman jälkeen valmis, se siirtyisi taas uuteen ajoneuvoon.

Täysin varma ei voinut tietenkään olla, että jutussa

yleensä olisi mitään perää. Tätä mieltä esimerkiksi Nahkaniska oli. Kun tuhouduit, olemassaolo loppui, ja sillä selvä. Ei ollut mitään odotettavissa rajan takana.

“Missä se sielu sijaitsee? ECU:ssa? Entä jos autossa on vain vanhanaikainen kaasutin?” Yaris oli kysynyt.

“Epäolennaista,” Raato vastasi.

Tyyppillistä. Ei siltä saanut selkeää vastausta mihinkään.

Henkimaailman juttujen sijasta Yaris siirtyi miettimään maallisempia asioita. Syksyn jälkeen tulisi talvi, ja Yaris tiesi, että se ei tulisi menemään hyvin, nyt kun sen tuulilasi ja takaikkuna olivat molemmat mennyttä. Lumi pääsisi sisään ja kastelisi penkit ja kojelaudan elektronikan. Tästä seuraisi toimintahäiriöitä, homehtumista ja ennenaikainen ruostuminen.

“Täällä ei yksinkertaisesti ole osia,” Mekanisti oli selittänyt. “Vapaakaupungissa takuulla on. Jos otat mukaan näitä kemikaaleja, niiden pitäisi käydä maksusta.”

“Mikä se paikka on?”

“Aivan nimensä mukainen. Kaupankäynti, hedonismi, tajusteet, väkivalta ja perversiot ovat kaikki siellä valloillaan. Tacgnolin kultti, Brutalistit, Silpojat, kaikkia löytyy. Se on joko auton absoluuttinen unelma tai absoluuttinen helveti. Yleensä jälkimmäinen. Sinne ei kannata jäädä pitemmäksi aikaa, kuin tarpeen.”

Saatuaan tankkinsa kuntoon Yaris meni juttelemaan kaupungista Nahkaniskan kanssa.

“En periaatteessa suosittel, että lähdet käymään siellä. Jeepit ovat olleet siellä ennen, ne ovat riittävän paksunahkaisia selviämään siellä. Antaisit vaan niille maksun mukaan, niin ne toisivat vaihtolasit takaisin,” Nahkaniska totesi.

“Voiko niihin luottaa?”

“Toki voi olla, että ne esimerkiksi ostaisivat vuodeksi

itselleen vodkaa, mutta eivät ne siinä tapauksessa keh-
taisi tulla takaisin.”

“Hm.”

Yaris ei vielä tiennyt suoraan, mitä se päättäisi. Paik-
ka kuulosti vastenmieliseltä, mutta tarpeelliselta. Voisi-
ko kaupunkireissusta olla jotain muuta hyötyä?

Se päätti palata Raadon luokse.

“Hei Raato, jos olisin menossa Vapaakaupunkiin, löy-
tyisikö sieltä jotain, mikä voisi aikaansaada, tiedätkö,
muutosta? Jotain johtolankaa tai mitä tahansa?”

Raadon ääni oli erityisen nariseva.

“Tehdä maailmasta paremman paikan? Rauhaa ja
rakkautta kaikille? Kukkasia ja pastellinvärisiä pilviä?
Ei, sellaisen aika on ollut ja mennyt. Jokin aika sitten pu-
huin Peugeotin kanssa juuri samasta asiasta ja se veti
hirveät pultit, kun kerroin sille tosiasiat. Ei, tärkeintä on
nyt tehdä rauha itsensä kanssa. Se kaupunki ei siinä
auta yhtään, se vain tuhoaa henkiruumiisi jos et ole val-
mis. Tai onhan –”

“Mitä?”

“Ei mitään.”

Yaris latasi ääneensä harvinaislaatuista uhmakkuut-
ta. “Nyt kerrot.”

“Siellä on yksi tyyppi, jonka tunsin. Sekin on Cadillac,
mutta valkoinen. Ainakin kun viimeksi nähtiin. Nimi on
Professori. Se tutkii asioita, joita ei pidä tutkia. Niihin et
todellakaan halua sekaantua. Siitä ei seuraa mitään hy-
vää.”

“Ymmärrät kai, että tuollainen selostus juuri nostaa
mielenkiintoa. Mitä se oikein tutkii?”

“Ja sinä ymmärrät kai, että hyvin suurella todennä-
köisyydellä et ikinä palaisi, jos yrittäisit päästä Profes-
sorin puheille. Mutta jos minä olisin mukana, voisin hoi-
taa puhumisen –”

“No sitten lähdetään yhdessä. Ja edelleen, mitä se Professori tutkii?”

Raato piti pitkän tauon. Sitten nariseva ääni palasi.

“Elämän luominen ei-elävästä. Tahdon kontrolloiminen. Sielun olemuksen selvittäminen tieteellisillä instrumenteilla, mikä muuten ei onnistu. Oletko varma, että haluat pelleillä näiden asioiden kanssa? Huhu kertoo, että Tacgnol itse on tätä nykyä Professorin toimeksiantaja.”

Yarista kylmäsi. Se ei todellakaan ollut varma. Mutta nämä tuntuivat merkittäviltä asioilta, mahdollisilta avaimilta muutokseen. Vaihtoehto oli toki, että pysyisi Professorista kaukana ja hakisi vain vaihtolasit. Tai antaisi jeeppien mennä. Sitten kaikki vain jatkuisi ennallaan. Kunnes lopulta tulisi luoti, joka olisi Yarista nopeampi.

Yaris mietti asiaa eteenpäin.

Jos se ja Raato lähtisivät matkaan, Peugeot haluaisi luultavasti ehdottomasti tulla mukaan. Lyhyen pohdinnan jälkeen se oli lopulta halunnut itselleen Brutalistien 5.56 kaliiperin konekiväärin, joten se oli taisteluvalmiimpi kuin viimeksi. Silti Yaris ei halunnut, että se asettaisi itseään vaaraan. Mutta jos Yaris yrittäisi estellä, se luultavasti suuttuisi, ja tulisi silti mukaan. Eikä Yaris halunnut suuttuttaa ranskalaista viistoperää, sillä lukuun ottamatta sen uhkailua EMP-aseella heti niiden tavatesa se oli ollut tavattoman ystävällinen Yarista kohtaan. Tai siis enemmänkin. Yaris oli nyt pari kertaa jopa nähnyt unta siitä.

Peugeot oli myös selventänyt menneisyyttään: se oli tullut tietoiseksi jonkinlaisessa kokeellisen teknologian tutkimuslaitoksessa, jossa tutkittiin autonomisia tai puoliautonomisia aseistettuja siviiliautoja esimerkiksi terrorismin torjuntaan. Siellä se oli myös oppinut käyttämään nettiä.

Lopulta asia oli selvä. Matkaan kohti Vapaakaupunkia oli lähdeittä. Mitä pikemmin, sen parempi, ettei lumi ehtisi yllättää. Kaupunki oli etelässä, ja sinne oli helppointa kulkea pitkää moottoritietä pitkin. Tällöin tosin riski törmätä Tacgnolin käytyreihin oli melkoinen.

Yaris aisti, että Raadolle matkaan liittyi jonkinlaista fatalismia. Se odotti reissun mahdollisesti olevan sille viimeinen. Ilmeisesti se myös vilpittömästi halusi tavata Professorin vaihtaakseen kuulumisia, lukuun ottamatta sen epämääräisistä tutkimuskohteista.

Mukaan täytyisi ottaa ylimääräistä polttoainetta: luultavasti matkan varrelta saisi ryöstettyä lisää, mutta siihen ei voinut täysin luottaa. Bensa ja aseet ja Cadillacin harvinaisuus tekisi retkueesta luultavasti normaalia houkuttelevamman kohteen, mutta ei auttanut. Yaris ei edes selittänyt Nahkaniskalle, miksi Raato oli lähdessä mukaan, eikä suinkaan halunnut lava-autoa mukaan riskeeraamaan omaa hyvinvointiaan. Se oli suhteellisen tyytyväinen elämäänsä juuri tällaisena, ja olihan sillä Päämaja vartioitavana. Olihan tärkeää, että se olisi vielä pystyssä kun Yaris ja kumppanit palaisivat.

Jos palaisivat, Yaris muistutti itselleen.

Oli kolea, kirkas syysaamu, kun Yaris, Raato ja Peugeot suuntasivat porttien ulkopuolelle ja kääntyivät kohti etelää. Ennen matkaa Mekanisti oli vielä tehnyt muutamia muutoksia, jotka mahdollisesti parantaisivat autojen selviämismahdollisuuksia, jos taistelu kävisi välttämättömäksi. Moottorit ja polttoaineensyöttö (ja Yariksen ja Peugeotin tapauksessa tärkeimmät elektroniset osat, kuten ohjausyksikkö) oli nyt suojattu panssarilevyillä.

Tämä oli mahdollista siksi, että Nahkaniska ja jeepit olivat käyneet rauniokaupungissa uudestaan. Myös Mekanisti oli ollut mukana vaivalloisesta liikkumisestaan

huolimatta. Ne olivat irrottaneet Brutalistien hot rodien panssarilevyjä ja tuoneet niitä mukanaan niin paljon, kuin autojen kyytiin mahtui. Tacgnolin junasta puolestaan ei ollut enää näkynyt jälkeäkään.

Yaris ei tiennyt, miten kiittää. Se ei luultavasti ikinä pystyisi korvaamaan tätä palvelusta Nahkaniskalle ja muille. Mutta ehkä olikin tarkoitus, ettei kaikkea tarvinnut korvata yksi yhteen.

“Tästä sitten alkaa varsinainen seikkailu. Yrittäkää nauttia siitä, ainakin niin kauan kun teitä kohti ei ammuta,” Raato totesi.

Kolme autoa kiisivät pitkin moottoritietä, joka tähän mennessä oli ollut suurimmaksi osaksi tyhjä. Kaksi maastokuvioitua, katkaistuilla haulikoilla varustettua osista kokoon hitsattua bandiittiautoa oli tullut vastaan, mutta nähtyään Yariksen ja Peugeotin potentiaalisen tulivoiman ne olivat hyvin nopeasti päättäneet olla uhittelematta, lukuun ottamatta verbaalisia loukkauksia.

“Kun päästään etelämmäksi, porukkaa taatusti alkaa tulla vastaan enemmän,” Raato sanoi. “Tässä tiessä on se hyvä puoli, että näkee pitkälle. Jos edessä näkyy jotain epäilyttävää, jokin isompi porukka, on parasta poiketa syrjään.”

Yaris mietti polttoaineen riittävyyttä. Oli selvää, että Cadillacille maistui soppa paljon pikkuautoja enemmän, ja sillä olikin paljon kanistereita mukanaan. Lisää mahdollisesti tarvitsisi silti.

“Hyvä, ettei nyt ole sumua. Pitää muistaa, että hyökäys voi tulla ylhäältäkin,” Peugeot sanoi.

Yaris ei ollut vielä nähnyt yhtään lentävää konetta. Mutta se ei epäillyt yhtään, etteikö esimerkiksi Tacgnolin kannattajilla voisi olla sellaisiakin.

Pääasiallisena vaarana oli tarkkaavaisuuden herpaantuminen. Kun tie oli suora ja tekemistä ei juuri ollut, voisi helposti tulla yllätetyksi, jos ei pitänyt varansa. Yariksellä hereillä pysyminen tosin oli helppoa nyt, sillä sen läpi puhaltava kylmä ajoviima oli niin epämiellyttävä, ettei rentoutuminen juurikaan tullut kyseeseen.

Raato alkoi puhua.

“Tästä tiestä muistuu mieleeni, kun kuskasin yhtä rokkaria. Tai se siis ohjasi minua. Se tyyppi oli kyllä niin aineissa koko ajan ja haisi vaikka miltä, että hajua varmasti jäi penkkeihin kiinni. Ihme ettei se kolaroinut minua, vaikka läheltä piti -tapauksia tuli jatkuvalla syötöllä. Sen kitaratkin lemusivat aivan samalta kuin se itse. Minulla oli tosin ihan mielenkiintoisia keskusteluja niiden kanssa. Ne olivat kanssa nähneet melkoisia juttuja. Siitä ne eivät pitäneet, kun se rokkari aina halusi sytyttää ne lavalla tuleen. En ihmettele.”

Yaris ihmetteli hieman Raadon tarinaa. Tai ei vain hieman, vaan aika paljonkin. “Rokkarin” täytyi tarkoittaa ihmistä. Cadillac siis muisti ajan ennen ihmisten tuhoa, ja oli vieläpä keskustellut soittimien kanssa, jotka kaiken järjen mukaan olivat elottomia.

“Se rokkari – sen nimi oli Okko – oli aika kiinnostunut tuonpuoleisista jutuista, ja siltä se kiinnostus tarttui minuun. Se opetti minulle sen medaljonkijutun. Se väitti itse kulkeneensa ainakin kerran varjomaahan ja takaisin. Tästä en tosin menisi takuuseen.”

Vähitellen edessä alkoi näkyä jotain poikkeavaa. Tie näytti olevan tukossa koko leveydeltään. Mustanpuhuvia kulkuneuvoja poikittain.

“Helvetti,” Yaris sanoi. “Tacgnolin kätyreiden tiesulku?”

“Näyttää vahvasti siltä,” Peugeot vastasi. “Äänestän, että kierrämme.”

“En vastusta,” Raato totesi.

Yaris vilkaisi sivuilleen. Moottoritien molemmilla puolella näkyi laajoja peltoalueita. Periaatteessa kai ta-
saista, mutta ojien kanssa saisi olla tarkkana. Poistumis-
ramppeja ei ollut ennen tiesulkua, joten olisi pakko vain
poistua tieltä ja toivoa parasta.

Oli tärkeää toimia nopeasti, ennen kuin tiesululla
huomattaisiin lähestyvät autot. Yaris alkoi jarruttaa, ja
toiset seurasivat.

“Vasemmalla pelto näyttää tasaisemmalta,” se sanoi.

Moottoritien reunalla ei onneksi ollut varsinaista
ojaa. Pyörät rahisivat soralla, ja pölypilvi oli melkoinen.
Oli luultavaa, että tiesulun autot huomasivat sen. Mutta
tehty, mikä tehty.

Cadillac tuli Yariksen ja Peugeotin perässä hieman
varovaisesti. Pellolla kulkeminen oli melko kuoppaista
kyytiä. Maa oli jo roudassa, joten se ei onneksi upotta-
nut.

Äkkiä kaukaa kuului matala, pitkä, säröytynyt töräh-
dys. Jos Yariksellä olisi suoli, se olisi luultavasti tyhjenty-
nyt spontaanisti.

Yaris vilkaisi tiesulun suuntaan ja näki, että kiiltävän-
musta objekti oli noussut ilmaan. Yaris arvasi, että ky-
seessä oli futuristinen taisteluhelikopteri. Sillä olisi luul-
tavasti ylivoimaista tulivoimaa.

Mitä nyt? Konekiväärien tulivoima ei taatustikaan
riittäisi sitä vastaan taisteleamiseen. Peugeotin EMP voisi
ehkä lamauttaa ja pudottaa sen, mutta siltikin, se huo-
mattaisiin, ja pian tiesulun loput autot olisivat heidän
kimpussa.

Edessä, pellon laidassa, oli kaksi ränsistynyttä lataa.
Periaatteessa –

“Hei, jos ehdimme tuonne piiloon –” Yaris ehdotti.

Peugeot ja Raato olivat jo huomanneet saman, ja

muuttivat suuntaansa. Periaatteessa ei menettänyt mitään, jos yrittäisi. Jos menisi pieleen, niin sitten taisteltaisiin.

Autojen jälkeen jäi ikävä pölypilvi. Tuntui epätodennäköiseltä, ettei niitä huomattaisi. Latoihin oli vielä pari sataa metriä matkaa. Sekunnit tuntuivat venyvän pitkiksi.

Helikopterin tasainen, korkea humina lähestyi.

Latojen ovet olivat kiinni. Täytyi kai vain rysäyttää sisään ja toivoa parasta.

Raato tuntui hidastavan ja keskittyvän.

Vasemmanpuolimmaisen ladon ovet alkoivat aueta hitaasti. Yaris tajusi, että sen täytyisi tehdä sama. Raadon telekineettinen kyky oli selkeästi suuri. Olisi hankala liikuttaa jotain niin raskasta kaukaa, ja vielä samalla, kun ajoi sitä kohti suurella nopeudella.

Silti täytyi yrittää. Vaihtoehtona oli törmätä raskaasiin puuoviin, tai jäädä helikopterin armoille.

“Mene Raadon perässä! En ole varma saanko toista ovea auki,” Yaris huusi Peugeotille.

Sitten se vain keskittyi. Metrit kuluivat ja kävivät vähiin. Ei vielä liikettä ovesa. Helikopterin humina yltyi. Se oli taatusti jo nähnyt autot.

Kun välimatkaa oli alle kymmenen metriä, ladon ovet alkoivat vähitellen aueta. Ei ehkä tarpeeksi, mutta törmäys aukaisisi ne loppuun asti. Se oli parempi kuin rysäyttää suoraan liikkumatonta estettä vasten.

Yaris pinnisti voimansa ääri rajoilleen, ja ovet aukenivat lisää samalla kun se syöksyi sisään. Kuului luja, repivä kolahdus, ja sitten se sukelsi ladon pimeyteen. Oli selvää, että puskuri oli haljennut lisää. Seuraavassa sekunnin kymmenesosassa Yaris tajusi, että törmäys sisällä olevien heinäpaalien kanssa olisi väistämätön.

Ne olivat onneksi kohtuullisen pehmeitä. Yaris jarrut-

ti maksimiteholla, ja lopulta sen kaikki liike-energia oli muuttunut lämmöksi ja kappaleiden muodon muutok- siksi.

Sitten se voisi vain odottaa. Se ei tiennyt, miten Raadon ja Peugeotin sisäänmeno oli sujunut.

Helikopterin moottorien ja propellien läpituokeva humina kasvoi edelleen. Sitten se töräytti uudestaan. Lähemmältä etäisyydeltä ääni oli todella kauhistuttava. Yaris ymmärsi, että sen tarkoitus oli saada pakenevat kul- kuneuvot pelästymään ja paljastamaan itsensä.

Ladon katossa oli rakoja, josta kelmeä auringonvalo paistoi sisään. Äkkiä tuli pimeää, kun helikopteri tuli suoraan yläpuolelle.

Se leijui yllä pitkän aikaa. Yaris ei ollut varma ajan kulusta. Täytyi kulua minuitteja, jotka tuntuivat tuskal- lisen pitkiltä.

Lopulta helikopteri tuntui lähtevän pois. Humina al- koi vaimentua. Olivatko autot selvinneet näin vähällä? Varmuuden vuoksi Yaris pysyi vielä paikallaan ainakin minuutin.

Sitten se kuuli, kun Raadon moottori otti kierroksia. Kuten myös Peugeot. Ne olivat tulossa ulos toisesta la- dosta. Yaris vaihtoi peruutukselle ja valmistautui myös poistumaan ulkoilmaan. Se havaitsi olevansa yltä päältä heinien peitossa.

“Selvittiin,” Peugeot sanoi.

“Minne nyt?” Yaris kysyi.

“Jatketaan eteenpäin moottoritien suunnassa, mutta kauempana siitä. Voimme ensin kulkea peltojen yli, mut- ta yritetään löytää samassa suunnassa kulkeva pienem- pi tie,” Cadillac vastasi.

Matka etelään jatkui. Raato oli oikeassa: liikenne alkoi tihentyä vähitellen. Useimmat autot jättivät ryhmän rau-

haan, kun näkivät aseet. Ne eivät edes uskaltaneet jutella.

Yaris yritti pysyä valppaana parhaansa mukaan.

Sitten se näki takaa lähestyvän neljän moottoripyörän ryhmän. Vauhtia oli paljon, ja pyörät olivat sekoitus pelottavan mustaa ja kiiltävää terästä. Tacgnolin värit.

Ei helvetti jälleen.

Pyörät saavuttivat autot. Etummaisena vasemmalla kulkeva oli pitkä, röhkeän näköinen chopper. Loput olivat normaalimman näköisiä katupyöriä.

Kaikilla oli runkoihin kiinnitetyt automaattiaseet. Kahdella takimmaisella oli sivuvaunut, joissa oli ylimääräinen ammuslaatikko. Pyörät näyttivät varustautuneen pitempääkin sotaa varten.

“Härskin näköinen Cadillac,” chopper tokaisi.

Raato pysyi vaihi.

“Me ollaan Satanarkisteja. Ootteko Vapaakaupunkiin menossa?” pyörä chopperin vieressä kysyi.

Yarixen täytyi ihailia pyörien itselleen valitsemaa ryhmänimeä. Saatana. Narkkari. Anarkisti. Kolme paha yhdessä.

“Joo,” se vastasi yksitotisesti. Se oli fakta, jota oli turha kieltää. Satanarkistit tuskin toimivat yhteistyössä Tacgnolin kultin kanssa, sen verran kurittomilta ne vaikuttivat.

“Hei, teillä on kunnan hardwarea. Vaikka melkoisia pölynimureita oottekin. Ratsastatteko Satanarkistien kanssa?”

Yaris mietti, että tarjouksesta kieltäytyminen saattoi olla epäterveellistä.

“Käyhän se,” Yaris jatkoi.

“Edestä taakse, vasemmalta oikealle. Rotta. Moottori-pää. Akselirasva. Isä-Perkele,” chopper luutteli.

“Imuri.” Yaris tiivistä nimensä olennaiseen improvi-

soimalla.

“Raato.”

“Punainen Kostaja.”

Yarista huvitti. Peugeot oli epäilemättä myös keksinyt nimen lennosta. Parhaimmillaan pyörien seura saattaisi antaa lisäturvaa. Tacgnolin kätyrieni täytyi ymmärtää, että tämän saattueen kimppuun hyökkäämisestä seuraisi väistämätöntä vahinkoa. Tai kulkuneuvotappioita.

Kului puoli tuntia.

Eteenpäin lähes täysin suoraa maantietä.

Moottoritien saattoi juuri ja juuri nähdä kaukana oikealla. Tacgnolin tiesulkuja oli lisää, ja kauempaa kuului lisää helikopterien törähdyksiä.

“Niillä on käännytys menossa,” Moottoripää sanoi. “Joko liityt niihin, tai et pääse läpi. Tai sinut tuhotaan. Paskaa hommaa, jos minulta kysytään.”

Vielä kymmenen minuuttia ja vähän alle kaksikymmentä kilometriä lisää.

Sitten näytti, että pienempikin maantie oli tukossa. Tacgnolin ajoneuvoja. Tiesulku, siitä ei päässyt mihinkään.

“Asia on selvä. Ne antavat tietä, tai ne jyrätään,” Rotta eli chopper totesi.

Sen päättäväisyys oli ihailtavaa. Mutta tuntui utopialta, etteikö vaurioita tulisi tälläkin puolella.

Tiesulku tuli lähemmäksi. Kaksi korkeaa, mustaa katumaaasturia tukki kaistat. Oikealla laidalla kookas Audi-merkkinen luksus-sedan, jossa oli paksut konetykit molemmilla puolilla. Vasemmalla sulavalinjaisia, tehokkaan näköisiä moottoripyöriä.

“Pysähtykää,” sedan kuulutti matalan jyrisevästi.

Rotta ja Moottoripää pysähtyivät renkaita savuttaen. Sivuvaunuilla varustetut pyörät tulivat niiden laidoille, kiilamaiseen muodostelmaan.

Autot jäivät niiden taakse ikään kuin turvaan.

“Haistakaa. Me tunnustamme vain Saatanaa ja Anarkiaa. Emme mitään kissaa,” Rotta sylkäisi tylästi. “Väistäkää tai tulee rumaa jälkeä.”

“Tuomitsitte itsenne juuri kuolemaan,” sedan julisti. “Avatkaa tuli!”

“Jaa. Minä taidan jäädä taka-alalle,” Raato sanoi. Sen äänessä oli jopa hiukan huumoria.

Seuraavassa silmänräpäyksessä tulitus alkoi ja Satanarkistit hajaantuivat. Konekiväärien suuliekit valaisivat pimenevää iltaa kuin stroboskoopit. Yaris myös aloitti tulituksen, ja näki samalla, kun Peugeot kiersi oikealle pientareelle, luultavasti laukaistakseen EMP:n.

Sähköinen rätinä kulki sedanin läpi, ja sen tykit vaikenivat.

Katumaastureiden renkaat puhkesivat.

Moottoripää kaatui kumoon, mutta jatkoi silti tulitusta.

Tacgnolin moottoripyörät syöksyivät liikkeelle. Oli selvää, että ne aikoisivat törmätä Satanarkisteihin.

Näin tapahtui. Metallin kirskui raa’asti, ja kipinät sinkoilivat. Yhteentörmäyksestä huolimatta tulitus ei tauonnut.

Sitten räjähti. Yaris ei voinut olla varma, mitä kulku-neuvoja oli räjähdysten keskellä. Se tulitti vain silmittömästi.

“Perkele! Saatana! Anarkia!” se huusi. Siitä tuntui jo, että se oli ymmärtänyt Satanarkistien ideologian, ainakin riittävän pinnallisella tasolla.

Toinen EMP laukesi, ja Yaris tiesi sen olleen vaarallisen lähellä. Mittaristo villiintyi, radio kytkeytyi päälle ja alkoi kohista maksimivoimakkuudella. Yaris kytki sen pois heti, kun sai siihen hallinnan. Konetuliaseiden laulu ei lakannut vieläkään.

Toinen räjähdys. Tällä kertaa Yaris oli varma, että ne olivat katumaasturit, jotka räjähtivät.

Viimein tuli hiljaista. Hylsyet pomppivat vielä asfaltilla, sitten nekin rauhoittuivat.

Rotta oli vielä pystyssä. Moottoripää yritti pystyyn, muttei päässyt. Nyt Yaris tajusi, että molemmat sivuvauhalliset moottoripyörät olivat olleet ensimmäisessä räjähdyksessä. Akselirasva ja Isä-Perkele. Niiden karrelle palaneissa rungoissa ei ollut henkeä jäljellä.

“Perkeleen kissakultti,” Rotta vaahtosi. “Me iskemme vielä veljemme puolesta. Kiitti tulituesta.”

Yaris ei aivan ymmärtänyt. Se, Peugeot ja Raato olivat säilyneet suunnilleen vahingoittumattomina. Niiden olisi pitänyt kiittää, eikä pyörien. Itse asiassa tiesulkuun osuminen ilman Satanarkisteja olisi luultavasti ollut niiden loppu. Osittain Yaris tunsi selvää syyllisyyttä. Tuntui, että jopa vain paikasta A paikkaan B kulkeminen vaati raskaita uhrauksia. Tämä maailma oli todellakin paska paikka. Jos jo tiellä sinne oli tällaista, mitähän Vaapaakaupungissa odotti?

“Voisimme hinata Moottoripään huoltoon,” Yaris ehdotti. Oli hyvä ehdottaa jotain konkreettista, ettei itseensä ottanut ylivaltaa.

Raadolla oli vetokoukku, ja hinausköysi takakontissaan. Yaris ja Peugeot kiinnittivät köyden Moottoripään etuhaarukkaan, ja sitten ne työnsivät pyörän sivusta pystyyn, samalla kun Raato lähti varovasti liikkeelle.

“Perkele tosiaan,” Moottoripää kirosi. “Siitä on aikaa, kun mua on hinattu.”

Ennen kuin Vapaakaupunki edes tuli näkyviin pimeästä lukuun ottamatta yön pilviin heijastuvia valoja, musiikki alkoi kuulua kaukaisuudesta.

Päätellen siitä, miten kauas se kuului, bassovoittoinen dubstep ja keskialueinen, säröinen brostep raikasivat kaduilla sotaa vastaavalla äänenvoimakkuudella.

“Bröööt! Wu- wu- wu- wu- wu- wu- brääp!” Moottoripää matki, kun sitä hinattiin. Matkan varrelta ei ollut löytynyt varteenotettavia korjaamoita, joten suunnitelmana oli nyt, että se hinattaisiin Satanarkistien talleille kaupungin laidalla.

Vähitellen rakennuksia alkoi näkyä.

Ja taivaalle suunnattuja valonheittämiä, jotka saivat ensialkuun koko seudun vaikuttamaan epäilyttävältä new age-tempeliltä.

Musiikki voimistui.

Sitten alkoi näkyä myös autoja. Ja moottoripyöriä. Ja raskaita ja kevyitä koneita, motorisoituja tai motorisoi-mattomia. Niitä oli paljon. Enemmän kuin Yaris olisi ikinä voinut käsittää. Jo pitkästi ennen kaupungin rajaa tiellä oli hankala edetä tungoksen vuoksi. Edessä oli

mutkikas eritasoliittymä, joka ei varsinaisesti näyttänyt eritasoliittymältä, vaan kulkuneuvojen rave-partyilta. Kaiuttimia ja värillisiä strobovalonheittäjiä oli kiinnitetty alikulkujen kattoihin ja kaiteisiin. Ilmajousituksella varustetut autot, mm. iso hirviömaasturi, hytkyivät ylös ja alas brostepin tahdissa. Muut vain nytkyivät eteen ja taakse vaihtamalla peruutuksen ja ykkösvaihteen välillä, avasivat ja sulkivat sähköikkunoitaan, konepeltiä tai takaluukkua, kääntelivät etupyöriään, tai jos olivat löytäneet sopivan kummun tiessä, ajoivat siihen uudestaan ja uudestaan ja antoivat painovoiman tuoda itsensä takaisin. Öljy- ja bensalammikoita, sekä muita tunnistamattomia nesteitä oli kaikkialla. Oli selvää, että monet ajoneuvoista olivat aineissa. Ihme, että oli silti kohtuullisen rauhallista: vaikka monet autoista olivat aseistettuja, mikään niistä ei ampunut ilmaan eikä kohti muita.

Wub-wub-wub-wub –

Ratatatatatata!

Juuri kun Yaris oli päässyt ajattelemaan tätä, konetuliaseen sarja liittyi kakofoniaan.

Näytti että ampuja, tuunattu harmaa Datsun 280ZX, ei varsinaisesti halunnut osua mihinkään, vaan juhlisti vain tunnelmaa omalla tavallaan, mutta joka tapauksessa useisiin autoihin osui. Kaksi mustaa D-segmentin porrasperää antoi tietä, ja niiden takaa tuli esiin krominkiiltävä usean metrin korkuinen bipedaalinen poliisirobotti.

Robotti puhui mekaanisen brutaalilla, matalalla äänellä.

“Syyte: aseiden luvaton laukaiseminen kulkuneuvojen muodostelmassa aiheuttaen vaurioita. Tuomio: syyllinen. Rangaistus: aseiden takavarikointi ja kymmenen robotinyrkiniskua satunnaisesti kohtiin koria.”

Datsun ulvotti renkaita ja aikoi paeta.

“Syyte: lainvalvojan pakeneminen. Tuomio: syyllinen. Rangaistus: välitön höyrystäminen.”

Auto oli päässyt liikkumaan ehkä viisi metriä, ja muut kulkuneuvot olivat juuri alkaneet väistää sitä, kun poliisirobotin torson aukko ampui rubiininpunaisen säteen. Kuului inhottava, vääristynyt ujellus, joka melkein tuntui osalta musiikkia, kun Datsun alkoi sulaa ja lakka- si muutamassa sekunnin kymmenesosassa olemasta. Vain metallihöyry jäi leijumaan hetkeksi ilmaan.

“Vitun natsirobotit,” Moottoripää keuhkosi. “Kierrettään tuo joukko. Kunhan päästään tästä liittymäsokkelosta, tullaan järkevämmille seuduille.”

Rotta siirtyi johtoon ja autot seurasivat perässä. Kulkuneuvojen massa antoi onneksi riittävästi periksi, ja dubstepin / brostepin pauhu alkoi jäädä taakse.

Kunnes se alkoi jälleen vahvistua, tällä kertaa entistäkin voimakkaammaksi. Ilmeisesti tällä kertaa äänen lähteenä oli itse kaupunki. Autot laskeutuivat toista, spiraalimaista liittymää alaspäin, jota ei periaatteessa edes pitänyt olla olemassa. Lopulta ne alkoivat varsinaisesti hahmottaa kaupungin muodon, joka oli absoluuttisen massiivinen.

“Mitä ne robotit oikein ovat? Onko Tacgnol lähettänyt ne?” Yaris kysyi.

Hetkeen kukaan ei vastannut.

“Niitä ei ollut täällä, kun kävin viimeksi,” Raato selitti. “Voi olla, että se on jonkinlainen kokeilu. Tai sitten vain tapa ylläpitää pelkoa.”

Lopulta oltiin varsinaisesti kaupungissa. Liikenne oli tavattoman sekavaa ja vaarallista. Lisää robotteja oli kadunkulmissa valvomassa, että järjestystä noudatettaisiin, mutta näytti siltä, etteivät ne puuttuneet, jos jokin auto käytti vahvemman oikeuttaan ja kolaroi toiseen, kunhan aseita ei käytetty.

“Järkevämmille seuduille?” Peugeot ihmetteli.

“Seuraavasta risteyksestä vasemmalle, niin päästään meidän talleille,” Rotta sanoi.

Näin tehtiin.

Retkue kulki paikoitellen pimeää ja kapeaa katua pitkin. Täällä poliisirobotteja ei näkynyt. Useita huume-kauppoja oli käynnissä.

“Tämä on Vapaakaupungin oikea meininki,” Moottoripää totesi. “Sellaista niin kuin se ennen oli.”

Käännyttiin vielä uudestaan vasemmalle, ja sitten edessä oli aidattu, kirkkailla halogeenivaloilla valaistu piha, jonka sisällä seisovan pitkänomaisen varastorakennuksen katolla luki:

Satanarchists – Free City chapter

“Perillä ollaan,” Rotta sanoi ja soitti torveaan.

Varastorakennuksen leveä ovi alkoi rullata auki, ja esiin tuli kolme moottoripyörää. Ne ajoivat pihan portille ja aukaisivat sen.

“Keitä nämä ulkopuoliset on? Niiden pitää häipyä,” etummaisena tullut katettu Harley-Davidson tiukkasi.

“Rauhoitu, Tyrä,” Rotta sanoi. “Ne tappeli kissan tiesulkua vastaan ja hinasi Moottoripään tänne. Akselirasva ja Isä-Perkele ei selvinny. Mutta nää tyypit on OK.”

“Jaa. No sitten. Hinatkaa Moottoripää sisään.”

Raato lähti liikkeelle ja pikkuautot seurasivat. Moottoripää jätettiin isoon, valaistuun, rasvalta haisevaan korjaamohalliin. Siellä oli paljon pyörillä liikuteltavia varustelaatikoita ja seinät täynnä työkaluja. Paikka oli jopa Meka-nistin pajaa vakuuttavampi. Satanarkistit näyttivät hyvin varustautuneilta ja niiden kanssa kannatti luultavasti pysyä hyvissä väleissä. Jos vaikka kaupunkireissulla tulisi yllättävä korjaustarve, Yaris mietti.

“Te teitte, mitä lupasitte. Satanarkistien baari on teidän käytettävissä,” Rotta sanoi.

Yaris ei ollut varma mitä tehdä. Toisaalta pyörät olivat epäilyttäviä ja mahdollisesti kriminaaleja, mutta palveluksen vuoksi ne olivat nyt hyvinkin myötämielisiä. Kaupunki itse ja sitä asuttavat kulkuneuvot olivat vain suuri (potentiaalisesti vihamielinen) mysteeri, joten siellä yöpyminen oli paljon riskialttiimpaa.

“Voidaanko jäädä yöksi?” se kysyi.

“Joo. Voitte. Kokoushuoneeseen teillä ei vaan ole mitään asiaa,” Tyrä vastasi.

Yksi paikallisjaoston pyöristä jäi tutkimaan Moottori-päätä, mutta Tyrä ja toinen niistä opastivat autot baariin. Sinne mentiin korjaamosta toisen yhtä leveään oven läpi. Rotta seurasi perässä viimeisenä.

Baari oli hämäämpi tila, jossa oli pitkä baaripöytä ja sen takana hyllyissä kaikenvärisiä ja -muotoisia pulloja. Näytti, että pyörien tai autojen tarkoitus oli tulla pöydän ääreen saadakseen tarjoilua. Baarimikkona oli pienikokoinen, mattamusta, runkoon pultatulla MP5-konepistoolilla aseistettu avo-Smart Fortwo. Ensin ilmiö – miten prätäkäjengin tiloissa oli auto – ihmetytti Yarista, mutta sitten se tajusi, että kaksipyöräisen olisi hankala pysyä pystyssä asiakkaita palvellessaan.

“Onko baarimikko teidän jäsen?” Yaris kysyi.

“Se on prospekti,” Tyrä totesi. “Kun se pääsee täysjäseneksi, sen pitää muuttua prätäkäksi. Käytännössä me hitsataan siihen prätäkän runko ja irrotetaan auton kori. Moottori säilyy. Se on joidenkin mielestä häväistys, mutta se on jo tappanu meidän puolesta. Niin, tuota te ette sitten kuulleet. Jos lavertelette natsiroboteille tai muille, me etitään teidät ja sitten kuolette moneen kertaan.”

Raato ehti baaritiskille ensimmäisenä.

“Mitä täältä saa? Saako absinttia?”

Smart kääntyi sitä kohti ja puhui lähes aliäänisellä murinalla, jota Yariksen oli hyvin hankala yhdistää au-

ton näennäisen somaan ulkomuotoon.

“Saa. Ja kaikkea muuta mitä ikinä kuvitteletkin.”

“Mitä vittua?”

Yaroksen oli hankala tunnistaa raakkuvaa ääntä omakseen. Mutta sen se täytyi olla.

Se havaitsi moottorinsa olevan sammuksissa. Kun se yritti käynnistää sitä, jakoketjussa ja venttiileissä vihloi tosi pahasti, ja yritys oli tältä erää pakko jättää siihen. Aurinko paistoi aivan liian kirkkaasti ja sekin sattui. Ja kaikkiialla haisi. Jumputtava musiikki kuului jostakin kauempaa kumeana.

Yaris pakotti tietoisuutensa korinsa ulkopuolelle ja alkoi vähitellen tajuta, mitä oli tapahtunut. Se oli kaato-paikalla, osittain roskien peitossa. Kaikkiialla ympärillä näkyi isoja roskavuoria. Raatoa ja Peugeotia ei näkynyt.

Sitten se alkoi vähitellen muistaa, mitä edellisyönä oli tapahtunut.

Absinttia ja muita juomia oli kumottu tankkiin Sata-narkistien baarissa ainakin viiden auton edestä. Raato oli siitä innostunut ensiksi, ja sitten se oli yksinkertaisesti lähtenyt käsistä.

Vaikka Yaroksen näkökyky juuri tällä hetkellä oli sumea, se pakotti itsensä tekemään sisäistä inventaariota.

Helvetti.

Bensakanisterit olivat kadonneet.

Radio ja kaiuttimet oli irrotettu väkivalloin.

Tykki oli sentään paikoillaan, mutta panoslaatikko ei.

Loppuyötä Yaris ei ainakaan vielä pystynyt muistamaan. Mutta ilmiselvästi se oli sammunut, ja sitten Sata-narkistit olivat ryöstäneet sen ja kuskanneet tänne haisevien roskien sekaan. Se niistä liittolaisista. Ei helvetin helvetti.

Yaris huusi pitkään ja raastavasti. Se sattui lisää. Huuto kaikui kaatopaikalla.

Sitten kuului, kun kaivinkoneen tai pyöräkuormaajan raskas dieselmoottori käynnistyi. Nyt Yaris pakotti itsensä käyntiin. Oli päästävä liikkeelle, ennen kuin lisää roskia sataisi sen päälle. Tai sitä alettaisiin viedä paalattavaksi. Huoli omasta selviämisestä vaihtui äkillisesti myös huoleen sen tovereista. Missä Peugeot ja Raato olivat? Olivatko nekin sammuneet ja kuskattu tänne? Vaiko jonnekin toiselle puolelle Vapaakaupunkia?

Helvetti, miksei se ollut voinut hillitä itseään edes hieman? Miksi oli ollut pakko juoda itsensä totaalisen sekaisin?

Keltainen Valmet-merkkinen pyöräkuormaaja lähes-tyi Yarista. Sen kauha oli täynnä jätteitä, ja ilmiselvästi se oli tulossa kaatamaan ne ellei päälle, niin hyvin lähelle Yarista.

Yaris vaihtoi vaihteen päälle. Kytkimen hallinta oli juuri tällä hetkellä puutteellinen ja kuului inhottava ru-sahdus. Mutta se oli liikkeellä. Se oli tärkeintä. Se kiersi pyöräkuormaajan mielenosoituksellisesti ja ajoi kahden roskavuoren välistä. Totta puhuen sillä ei ollut juuri kä-sitystä, missä kaatopaikan sisäänkäynti oli.

Pyöräkuormaajan jäätyä taakse se huusi uudestaan, tällä kertaa aivan järkeviä sanoja.

“Raato! Peugeot! Oletteko te täällä?”

Hetkeen ei kuulunut mitään muuta, kuin sen ja kuormaajan moottorit.

Sitten, mahdollisesti, jostain kauemman roskavuoren takaa vastaus sen huutoon.

“Yaris?”

Se kuulosti Peugeotilta. Se oli siis täällä! Ja jos se pysyi huutamaan, sen täytyi olla suhteellisen vahingoittumaton. Yaris tunsi suurta huojentuneisuutta. Entä sitten Raato? No, ensin olisi löydettävä Peugeot. Sitten ne voisivat yhdessä etsiä Cadillacia.

Yaris saapui T-risteykseen. Vasemmalle vai oikealle? Jostain syystä Yariksele tuli mieleen “vasemman käden polku.” Se muisti baari-illasta yhtäkkiä, että Satanarkistit olivat puhuneet tästä. Se merkitsi oman tahdon valitsemista laumasieluisuuden sijasta, muttei ollut välttämättä tässä tilanteessa oikea vaihtoehto.

Keskellä risteystä Yaris huusi vielä kolmannen kerran. Se oli suhteellisen varma, että vastaus tuli oikealta. Tai ainakin enemmän oikealta kuin vasemmalta. Yaris lähti hitaasti liikkeelle. Valmet oli jäänyt kauemmaksi taakse, joten se ei ollut enää välitön uhka, ja kiirettä ei pakosta ollut. Tärkeää oli suunnistaa tarkasti.

Yaris tuli isommalle aukiolle, jonka keskellä oli kuoppa. Kuopassa oli lisää jätteitä, ja –

Peugeot oli siellä myös. Sen päällä oli irtoroskia, ja se näytti ryvettyneen jossain ruskeassa, jonka koostumuksesta Yaris ei halunnut juuri tällä hetkellä tarkemmin spekuloida.

“Peugeot! Oletko kunnossa?” Yaris huusi, luultavasti lujempaa kuin oli tarpeen.

“Älä huuda noin lujaa.”

Peugeot alkoi kaivautua kuopasta ylös, mutta sen vetävät pyörät sutivat tyhjää liukkaiden roskien päällä. Ai-

nakin sen moottori siis kävi. Yaris valmistautui laskeutumaan alas auttamaan sitä.

“Älä tule tänne.”

“En minä välitä tuosta mönjästä.”

“Jäät itsekin jumiin.”

Ehkä Peugeot muistaisi paremmin, mitä yön lopuksi oli tapahtunut, mutta ensin se täytyi saada ylös. Yaris saavutti kuopan pohjan.

Ruskea aine todellakin haisi inhottavalta, paljon pahemmalta kuin roskat. Se saattoi jopa olla syövyttävää tai muuten haitallista. Autojen täytyisi päästä pesuun. Vapaakaupungissa täytyi olla siihen mahdollisuus.

“Jos minä työnnän,” Yaris ehdotti.

Peugeot ei vastannut.

“Mikä on vialla? Etkö halua ylös kuopasta?”

“Tajuatko, tämä on paskaa,” Peugeot huusi äkillisesti, niin lujaa että Yaris säikähti.

“Ei sillä ole väliä. Kai.”

Paskan täytyi olla aitojen orgaanisten olentojen tuotetta. Se näytti märältä ja tuoreelta. Mutta orgaaniset elämänmuodot olivat olleet kuolleita jo pitkän aikaa. Mistä ulostetta oli tuotu kaatopaikalle? Oliko sitä säilötty?

Yaris karaisi itsensä ja tähtäsi kohti Peugeotin takapuskuria.

“Nyt noustaan täältä.”

Se nosti kierroksia ja Peugeot teki samoin. Puskurit saattaisivat deformatua, mutta sille ei voinut mitään. Ensin tuntui, että ylös ei silti päästy. Kummankin auton pyörät sutivat tyhjää.

“Crom!” Yaris manasi ja ymmärsi laskea kierroksia hieman. Tällä kertaa pyörät tarttuivat riittävästi likaiseen maaperään ja Peugeot pääsi Yariksen avustuksella ohi paikasta, jossa se oli viimeksi sutinut tyhjää. Se nou-

si mäen päälle ja jatkoi matkaa eteenpäin, niin että Yaris saattoi tulla perässä vauhdilla.

“Nyt vain pitää löytää Raato,” Yaris sanoi autojen py-sähdyttyä.

“Niin.”

“Muistatko yhtään mitä tapahtui? Me kai juotiin absinttia aika paljon siellä baarissa. Minulta on hävinnyt osia, perkeleet veivät kaikki konetykin ammuksset.”

“En. Tiedän vain että koneeseen sattuu, ja panokset on viety minultakin. Eivät sentään älynneet ottaa EMP-asetta. Luulivat kai sitä tutkaksi.”

Tämä ei ollut lupaavaa. Kaikki vastaukset jäisivät Raadon varaan.

Autot kiertelivät jonkin aikaa roskavuorten keskellä, ennen kuin kaatopaikan korkea lauta-aita tuli lopulta vastaan. Nyt täytyi vielä löytää aukko siinä. Yaris ja Peugeot alkoivat kiertää aitaa vastapäivään.

Lopulta monen kiduttavan minuutin ja toisen keltaisen Valmet-kuormaajan väistelemisen jälkeen aukko löytyi.

Yaroksen hämmästys oli suuri, kun se näki Raadon portin vieressä odottamassa. Cadillac ei näyttänyt lainkaan likaantuneelta.

“Eikö tullut mieleen tulla hakemaan meitä?” Yaris ihmetteli. Hämmästys vaihtui suuttumukseksi, kun se mietti tarkemmin, mitä tämä merkitsi.

“Ajattelin, että saisitte selvitä rauhassa. Minäpä tiedän –“

Raadon narina kuulosti luonnottoman innostuneelta. “Minäpä tiedän, missä Professorin laboratorio on. Se on lähes keskellä kaupunkia, maanalaisessa kompleksissa.”

“Nyt selität. Miten absintin juonti liittyy siihen, että sait tuon selville? Ja miten olet noin pirteänä?” Peugeot kysyi puolestaan.

“Minun öljy on niin jähmeää ja myrkyllistä, että se absorboi kaikki muut myrkyt. Jos sitä vaihdettaisiin millekään muulle autolle, sen moottori leikkaisi välittömästi kiinni. Ja toisinpäin, tuore öljy voisi olla kohtaloksi minulle. Mutta eilen illalla – en kai juonut läheskään tarpeeksi, sillä Vihreä Keiju ei ilmestynyt minulle. Sen sijaan keskustelin Tyrän ja Rotan kanssa, ja ne kertoivat, mistä löytää informaatiota. Te olitte melko sekaisin, mutta lähditte silti mukaan. Paikan nimi oli Synkkä Jälkimaailma, mikä on selvä viittaus varjomaahan. Iso yökerho. Diilerin, kuriirien, tiedon kaupittelijoiden ja muiden hylkiöiden kantapaikka. Siellä musiikki vasta olikin kovalla. Ja tieto ei tunnetusti ole ilmaista –“

Yaris tunsu suuttumuksensa muuttuvan jo raivoksi.

“Mitä helvettiä? Sinä myit minun radion ja panokset? Mitä jos me nyt joudutaan taistelemaan?”

“Älkää vetäkö liian hätäisiä johtopäätöksiä. Sitä paitsi suostuitte itse.”

Cadillac avasi takakonttinsa. Yaris ajoi kiihtymyksen vallassa katsomaan, ja havaitsi panoslaatikot, sekä monta bensakanisteria.

“Hintana oli lopulta vain radio ja muutama kanisteri. Absintista huolimatta olitte ovelia ja tiesitte, että panoslaatikot ja ylimääräiset bensat kannattaa piilottaa, ettei hinta nouse. Ja totta kai Mekanistin myrkyt vaihtolasiens ostoa varten ovat tallella. Mutta ottakaa siitä, mitä kuuluu teille.”

Yariksesta alkoi vähitellen tuntua paremmalta. Peugeot piti vielä saada puhdistettua, sitten voitaisiin suunnata Professorin puheille. Tietystikään se ei ollut pakosta yksinkertaista. Raato oli varoittanut, ettei sen luota ehkä palaisi. Sillä saattoi olla vihaisia henkivartijoita. Tai jos joutuisi osaksi sen epämiellyttäviä kokeita. Varuillaan täytyi olla.

Yaris levitöi panoslaatikon ja yhden kanisterin sisälleen. Krapula sykkii vielä sen koneessa ja elektroniikassa ja teki panosvyön asentamisesta hankalaa. Yaris kirosi useasti ennen kuin sai sen lopulta paikoilleen. Oli tärkeä olla valmiina sotaan.

Peugeotkin teki oman aseensa ampumavalmiiksi ja sitten autot rullasivat lopulta liikkeelle, Raato taas etunenässä. Kaatopaikka jäi taakse, mutta äkkiä tuuli kääntyi ja toi sen hajua Yariksen ilmanottoon. Siellä haisi todella pahalta! Onneksi, jos hyvin kävisi, niiden ei tarvitsisi ikinä palata sinne.

“Mikä tämä kaatopaikkajuttu sitten oli?” Peugeot kysyi seuraavaksi.

“Kun tultiin Jälkimaailmasta ulos, kadulla tunnelma oli muuttunut inhottavan aggressiiviseksi. Lopulta sen syy selvisi. Brutalistit ovat sulautuneet Tacgnolin kulttiin. Poliisirobotit eivät ole kenenkään puolella, mutta ei voi luottaa siihen, että ne pystyvät suojelemaan meitä. Kaatopaikka oli turvallisin paikka selvitä yön yli, ja se oli lähempänä kuin Satanarkistien talli. Sitä paitsi, jos olisimme palanneet sinne, ja meitä olisi seurattu, ne olisivat voineet saada turpiinsa. Periaatteeni on, ettei viattomien tule kärsiä meidän takia,” Raato selitti.

Yaris oli suunnilleenkin samaa mieltä. Prätäkäjengi oli kokenut jo riittävästi tappioita.

“Niin – ja niihin roskiin kaivauduitte ihan itse. Laskuhumala oli kai alkanut. Mutta nyt kun palataan kaupunkiin, täytyy olla varuillaan. Liikkuu huhu, että Brutalistit etsivät Suden tappajia. Ja nyt kun niillä on Tacgnol takanaan, niillä on lähes rajaton voima.”

Raadon sanat iskivät pelkoa Yariksen tajuntaan. Se tiesi ettei ollut vielä läheskään täysin taisteluvalmis, mutta täytyi vain yrittää ajaa krapula taka-alalle ja keskittyä.

Musiikki alkoi vähitellen selkiytyä matalataajuisesta mössöstä. Tuntui, että se soi yhtä lujaa läpi vuorokauden. Yaris ei ollut asiantuntija, ja siitä tuntui että aivan sama kappale pyöri loputtomalla loopilla.

Vaikka oli aamu, liikenne oli jo tiheää ja sekasortoista, ja paheni entisestään, kun autot pääsivät varsinaisesti takaisin kaupunkiin. Nyt niiden piti kulkea keskustaan, ja se ei ehkä tulisi olemaan miellyttävä kokemus.

“Minun täytyy päästä peseytymään,” Peugeot sanoi. “Ja sinä maksat.”

“Sopii,” Raato vastasi.

Muutaman korttelin päästä joukko löysi automaattipesulan. Raato maksoi litralla bensiiiniä ja Peugeot pääsi liukuoven taakse pyörivien automaattiharjojen ja vesisuihkujen käsittelyyn. Yaris totesi että oli hyvä, ettei se itse ollut uinut paskassa, sillä puuttuvat lasit olisivat taanneet, että sen sisään olisi tullut erinäisiä vesilitroja, ellei jopa tonneja.

Kun Peugeot ajoi lopulta ulos käsittelyn päätteeksi, aurinko kiilsii sen korista iloisesti. Saattoi jopa hetkeksi unohtaa, että sen ja Yariksen päistä oli mahdollinen palkkio. Ja Raadon myös, vain assosiaation vuoksi.

“Tietääkö ne Brutalistit, että juuri me oltiin siinä taistelussa, jossa Susi kuoli?” Yaris kysyi.

“Se on mahdollista. Jos niillä on kojelautakamerat, jotka välittävät kuvaa niiden päämajaan. Siitä näkyisi koko taistelu,” Raato vastasi.

Yarista puistatti. Kannatti olettaa, että juuri näin oli. Kamerat olivat Brutalistien takuu: kun kuolit niiden puolesta, kuolit tietoisena siitä, että kosto olisi täsmällinen. Ja Susi oli ollut paikallisjaoston johtaja.

Olisi parempi vain löytää Professorin kompleksi äkkiä, selvittää mitä selvitettävissä oli, ja häipyä. Niin, ja sitten olisi edessä moottori- tai maantiereissu toiseen

suuntaan. Odotettavissa olisi taatusti lisää tiesulkuja. Toista kertaa tuskin saisi yllättävää apua motoristeista.

Autot kääntyivät sekasortoiselle nelikaistaiselle kadulle, poliisirobotin valvovan katseen alta. Eräs taktiikka olisi kulkea aina robotilta toiselle, ja katsoa siinä välissä, ettei mahdollisilla uhkaavilla kulkuneuvoilla ollut suoraa tulilinjaa.

Kolmen Honda Civic:in saattue kääntyi sivukadulta suoraan autojen taakse. Hetken Yaris luuli lopun koittaneen ja valmistautui tulittamaan, mutta sitten futuristiset viistoperät alkoivatkin huudattaa jumputtavaa musiikkia omista stereoistaan, ja aloittivat keskellä tietä omalaatuisen tanssiesityksen, mikä tukki kaikki neljä kaistaa.

Tacgnolin edustajia ei ollut helppo tunnistaa, ennen kuin ne puhuivat. Ajoneuvo saattoi olla musta muistakin syistä. Yaris oli säikähtänyt turhaan.

Poliisirobotti harppoi jalkakäytävää pitkin tanssivien autojen rinnalle.

“Syyte: Liikenteen häiritseminen. Tuomio: Syyllinen. Rangaistus: Varoitus. Lopettakaa välittömästi. Rangaistus kovenee kymmenessä sekunnissa. Kymmenen.. Yhdeksän..”

Yarista huvitti hieman. Poliisirobotit oli jopa ohjelmoitu jonkinlaiseen kohtuuteen. Olisi kuvitellut, että tuostakin rikoksesta olisi heti seurannut teräsnyrkkiä tai lasersäde.

Saattaisiko roboteista olla hyötyä? Voisiko ne värvätä sotarekelle Tacgnolia vastaan? Ketä ne lopulta tottelivat? Ne olivat toistaiseksi vielä mysteeri.

“Tämä on se paikka, tai ainakin pitäisi olla,” Raato sanoi, kun autot tulivat matalan, koko korttelin kokoisen betonirakennuksen luokse.

Rakennuksessa ei näyttänyt olevan ikkunoita. Eikä ovia. Vain tuuletusritilöitä näkyi siellä täällä lähellä katukiveystä. Ei auttanut kuin ruveta kiertämään sitä.

Positiivista oli, että autot eivät olleet toistaiseksi joutuneet sotaan. Epäilyttäviä kohtaamisia oli ollut useita, esimerkiksi musta, pullea D-mallin Opel Corsa, joka oli seurannut autoja pitkään. Se ei ollut aseistettu, mutta oli säilyttänyt oudon tasaisen välimatkan muutaman auton päässä, ja kääntynyt aina perässä, vaikka joukko oli kääntynyt pari kertaa vikasuuntaan. Lopulta Corsa oli vain ajanut ohi niistä kaukaisuuteen.

Rakennuksen toinen sivu oli yhtä tyhjä kuin ensimmäinenkin. Ei minkäänlaista sisäänkäyntiä.

Takasivulta löytyi lopulta leveä teräksinen kaksoisovi, jonka vieressä oli sisäpuhelinjärjestelmä ja valvontakamera.

“Sinä kai kysyt Professoria,” Yaris kysyi?

“Niin on parasta.”

Raato asettui kameran eteen ja painoi telekineettisesti puhelimen nappia. Kuului piippaus ja kaiutin alkoi kohista. Yhteys oli ilmeisesti auki.

“Kuka siellä?” kysyi robottimainen, synkkä ääni.

“Raato. Etsin Professoria. Me tunnemme toisemme. Voit vaikka varmistaa.”

“Siitä voit olla varma. Siis vaaleanpunainen ruostunut Cadillac.”

“En voi sitten taata, että te pääsette sisään,” Raato sanoi viistoperille.

“Siinä tapauksessa keksimme jotain muuta tekemistä,” Peugeot vastasi.

Niin kuin esimerkiksi jahdatuksi tai ammutuksi tulemista, Yaris mietti. Hetkeen Raato ei vastannut mitään.

“Taatusti. Niin kuin viime iltana. Kun olitte juoneet absinttia tarpeeksi, teitä ei meinannut saada irti toisistanne.”

Se kuulosti mukavammalta vaihtoehdolta. Yaris ei tosin muistanut siitä mitään. Tämä oli Vapaakaupunki, joten täällä olisi kai täysin luonnollista, että autot osoittivat vapaasti tunteitaan. Tosin kovin yleistä se ei ollut täälläkään. Yaris oli kyllä nähnyt muutaman ajoneuvon esimerkiksi etupuskurit vastakkain, tai etu- ja takapuskurit, mutta oli olettanut näkevänsä useampia.

Absintin juominen siinä määrin ei lopulta olisi ollut tarpeen. Olisi ollut parempi muistaa, mitä tapahtui. Äkkiä Yariksen valtasi paranoia, että se oli ehkä tehnyt jostain röyhkeää ja Peugeot ei tulisi koskaan olemaan sille yhtä sydämellinen kuin ennen.

Äkkiä kaiuttimesta kuului rätinää.

“Asia selvitetty. Professori ottaa sinut vastaan.”

“Tuota – minulla on tässä kaksi liittolaista mukana. Hekin haluavat tavata Professorin.”

“Se ei käy.”

“Voitko tarkistaa?”

Lisää hiljaisuutta seurasi.

“Professori sanoo, että ne pitää pitää tarkassa valvonnassa. Jos on aseita, ne tehdään toimintakyvyyttömiksi. Tarvittaessa liittolaisesi laitetaan staasi- tai unohduskenttään. Professori ei voi ottaa riskejä.”

“Ymmärrämme. Kuulostaa reilulta,” Raato vastasi.

Yaris ei ollut ollenkaan samaa mieltä, mutta ehkä Professorin tapaaminen olisi sen arvoista. Jos siltä selviäisi vaikka jotain sieluista ja tietoisuuksista, ja Tacgnolista.

Kaksoisovet aukesivat hitaasti massiivisen jylinän säestämänä ja autot ajoivat sisään.

Sisällä oli punainen, himmeän tunnelmallisesti valaistu käytävä, jonka reunoilla oli lasivitriineissä kalliin ja eksoottisen näköisiä maljakoita ja tauluja. Professori siis arvosti taidetta. Tämä oli harvinainen ominaisuus ajoneuvolle.

Käytävän päässä näytti olevan ison tavarahissin ovi.

Autot etenivät peräkanaa, jotteivät riskeeraisi vitriineihin törmäämistä. Yaris tuli viimeisenä. Teräsovet sulkeutuivat sen perässä. Jos tämä oli ansa ja Professori todellisuudessa haluaisi paalata kaikki kolme (tai pahempaa) autot eivät luultavasti voisi paljoa. Mutta oli pakko uskaltaa, jos halusi nähdä tämän mysteerin loppuun asti. Kun oli jo tullut näin pitkälle.

Hissin haitariovet aukesivat autojen tultua riittävän lähelle. Se oli noin kahdeksan metriä leveä ja pitkä, joten kaikki kolme mahtuivat siihen ilman ongelmia.

Jälleen ovi sulkeutui pian, kun ne olivat sisällä. Kuului sähkömoottorin matala, nouseva vinkuna, ja hissi alkoi laskeutua. Yaris ei tuntenut lattian selkeästi putoavan renkaidensa alta, joten meno oli hidasta. Iso punainen digitaalinyttö hissien teräseinässä alkoi laskea negatiiv-

visia lukuja. Niiden täytyi tarkoittaa maanalaisia kerroksia.

Äkkiä kuului rapinaa aivan läheltä. Seinässä oli auennut pieni aukko, ja kymmeniä metallinkiiltoisia pieniä robottihämähäkkejä tuli ulos. Ne kiipesivät niin sen kuin Peugeotinkin päälle, ja Yaris tunsi tajuntansa muuttuvan jotenkin tahmeaksi, niin kuin olisi pumpulin keskellä. Yaris yritti kääntää tykkiään, ja tajusi että se oli täysin toimintakyvytön. Hämähäkit häiritsivät sitä jotenkin.

Tämä oli kaiketi se turvatoimi, mistä ovipuhelimen ääni oli puhunut. Yaris mietti hieman laiskasti, että äänen omistajaa ei ollut vielä näkynyt. Oliko se auto vai robotti? Yaris oli kuvitellut uhkaavasti löntystelevän vartijarobotin, vielä isomman kuin poliisirobotit. Mutta se saattaisi olla missä tahansa. Tai luultavasti niitä oli kompleksissa useita.

Hissimatka tuntui kestävän minuutteja. Yarista alkoi hermostuttaa. Siltä varalta etteivät ne palaisi rakennuksesta, se halusi selvittää välinsä Peugeotin kanssa.

“Hei. Kun me oltiin juotu, enhän minä tehnyt mitään törkeää?” Yaris kysyi töksähtävästi.

“Turhaan sinä minulta kysyt, sillä en edelleen muista.”

“Ok. Ollaanko ystäviä niin kuin ennenkin?”

“Puhut hassuja. Pelottaako sinua? Tule lähemmäksi jos se helpottaa.”

Ilmeisesti kaikki oli kunnossa. Nyt Yaris oli valmis kohtaamaan Professorin, mitä ikinä siitä seuraisikaan.

Hissimatka jatkui vielä.

Sitten lopulta pysähdyttiin. Kuului vähän samanlainen sihahdus kuin ison kuorma-auton ilmajarruista, ja toinen haitariorvi niiden edessä aukeni.

Yaris vilkaisi vielä digitaalinäyttöä ja havaitsi luvun -66. Kuusikymmentäkuusi kerrosta maan alla.

Kompleksin täytyi olla valtava. Mutta nyt ei voinut enää miettiä, vaan täytyi mennä. Professori odotti.

Haitariovi oli auennut isoon, kirkkaasti valaistuun valkoiseen huoneeseen, jonka täytyi olla Professorin laboratorio. Seinät olivat täynnä kiiltäviä kaappeja, osa lasisia, osa lastulevyisiä, ja lattialla oli lukuisia teräksisiä kärryjä. Räikeän kirkkaat loisteputket katossa valaisivat huoneita.

Osa kärryistä olivat pitkänomaisia, noin kaksi ja puoli metriä, mutta ei kuitenkaan riittävän isoja ja kestäviä minkäänlaisen kulkuneuvon, esimerkiksi moottoripyörän siirtämiseen. Pienempien kärryjen päällä oli pinotuna lukuisia sähkölaitteita, jotka saattoivat olla tietokoneita tai mittausvälineitä.

Mitä Professori oikein tutki? Mitä tarkoitti elämän luominen ei-elävästä?

Huoneen perällä Yaris näki valkoisen Cadillacin, joka oli kääntymässä tulijoita kohti. Mutta Yaris ei kiinnittänyt enää siihen huomiota, sillä lähempänä se yhtäkkiä huomasi näkevänsä jotain paljon yllättävämpää. Ehkä jopa myös järkyttävämpää.

Erään teräskärryn päällä oli kaksijalkainen, kaksikäinen hahmo. Se ei näyttänyt robotilta, sen pinta ei ollut

terästä, vaan jotain kermanväristä ja luultavasti pehmeää.

Hahmon rintakehä kohosi ja laski hitaassa tahdissa.

Oliko se elollinen olento? Sellaisiako Professori tutki? Mutta Tacgnol oli hävittänyt kaiken elämän. Säilyttääkseen mielenrauhansa Yaris järkeili, että tuon olennon oli pakko olla jonkinlainen robottijäljitelmä. Metallinen endoskeleton pehmeän päällyskerroksen sisällä.

Professori oli viimein tulossa lähemmäs. Pelleiltään virheetön avoauto rullasi laboratorion lattialla ihmeen äänettömästi. Kuului vain vaimea, korkea vinkuna. Sen oli täytynyt asentaa itselleen sähkömoottori.

“Tervetuloa,” Professori sanoi Raatoa erehdyttävästi muistuttavalla narinaäänellä.

“Tiesin kyllä, että tutkit outoja juttuja, mutta olet selvästi edennyt. Etkä ollenkaan hyvään suuntaan. Ei kai Tacgnol itse järkännyt sinulle tätä labraa?” Raato aloitti.

Yaris ei ollut varma, oliko tuo erityisen viisas aloitus. Vaaleanpunainen Cadillac saatettaisiin laittaa staasiin (tai pahempaan) röyhkeyden vuoksi.

“Arvasin, että perspektiivisi olisi rajoittunut. Ja Tacgnol? Ei helvetissä järkännyt. Mutta kun on tutkinut autoja ja robotteja pitkän ikänsä, kun tietää tarkalleen miten moottorit ja hydrauliiikka ja aktuaattorit toimivat, miten jarrut ja jousitus ja ohjaus pitää säätää, niin alkaa kaivata uusia haasteita. Sitä paitsi minä en koskaan saanut sielua siirtymään autoon hallitusti. Se tapahtuu aina spontaanisti, jos ollenkaan. Sen sijaan näihin – voi pojat. Näihin hyväkkäisiin se onnistuu helposti. Vain pieni sähkönpurkaus, ja vot! Olenhan minä kyllä miettinyt, että entä jos henget huijaavat minua. Tacgnolin käskystä mahdollisesti. Jokin alempi pikkudemoni menee ruumiiseen ja aikaansaa liikettä ja alkeellista ajattelutoimintaa, ja minä kuvittelen saaneeni aikaan jotain hienoa, vaikka

olen saanut aikaan pelkkää paskaa. PASKAA!”

Professorin ääni oli kohonnut loppua kohti vihaiseen falsettiin. Sillä näytti olevan epäilyksiä työstään.

“Hei, älä nyt hermostu. En minä epäile sinun aikaansaannoksiiasi. Minun spirituaaliset rajani vain ovat tiukemmat. Ja nämä kaverit tässä ovat taatusti hyvin kiinnostuneita kaikesta, mitä sinulla on sanottavana.”

Professori tuntui olevan edelleen kiihtymyksen vallassa, ja kääntyi terävästi Yarista ja Peugeotia kohti.

“Jaha. Pikku imurit. Mitä te minusta haluatte?”

Nyt niiden oli kai pakko sanoa jotain. Tilanne oli jo tarpeeksi outo, joten Yaris arveli, ettei haittaisi, vaikka paljastaisi suoraan, mitä ne olivat miettineet.

“Ajateltiin, että jos keksintöjesi avulla pystyisi muuttamaan jotenkin – maailmaa. Vaikka pääsemään Tacgnolista eroon.”

Vaikka Professori oli kieltänyt olevansa Tacgnolin palveluksessa, saattoi se olla näyttelyä. Näin suora puhe oli siis potentiaalisesti epäviisasta. Ehkä kohta aukeaisi joku salaovi, ja Tacgnolin kätyrit ja Brutalistit ilmestyisivät teloittamaan kaikki kolme isolla joukolla, samalla kun hämähäkit pitäisivät ne puolustuskyvyttöminä.

Professori tuntui miettivän.

“Maailma muuttuu, jos se itse haluaa. Ei sitä voi pakottaa. Niin kuin sieluakaan ei voi pakottaa ylempään olentoon, eli autoon. Ei Tacgnol minuakaan miellytä, mutta jos sitä ei olisi, jotain muuta tulisi sen tilalle. Tasapainon täytyy säilyä. Tai ehkä lopullinen tasapaino tulee sitten, kun kaikki liittyvät sen kulttiin, niin ei tarvitse enää sotia. Se on yksi mahdollisuus. Mutta minä tutkin täällä elämää ja epäelämää siksi, että autojen jatkunut olemassaolo olisi taattu. Että olisi tehtaot käynnissä ja uusia varaosia tehtäisiin, ja öljyä porattaisiin maasta jne jne. Paljon infrastruktuuria on jäljellä ja kunnossa, mut-

ta se tarvitsee miehitystä. Ja ajattele kun ei tarvitsisi ajaa itse, vaan olisi palvelija, joka ajaisi silloin kun et itse viitsi. Ja jos autojakin tuotettaisiin taas lisää, niin sitten sieluilla olisi mistä valita. Voi pojat, kun ne ajaisivat ihan itse alas tuotantolinjalta. Niille voisi näyttää opetusvideon, miten ECU ja ohjaus ja polkimet otetaan hallintaan. Tai voisi tutkia, olisiko jokin mekanismi, joka on sielulle mekaanisten ja sähköisten laitteiden suoraa hallintaa luonnollisempi.”

Tavallaan Yaris ymmärsi. Ei sillä ollut mitään sitä vastaan, että joku tuottaisi lisää varaosia ja polttoainetta, mutta ei se mitään palvelijaa halunnut. Se ajaisi kyllä itse.

“Mutta olen kuullut, että Tacgnol lupaa bensaa ja huoltoa seuraajilleen. Eikö se olekaan totta?”

“Sen kultin hallussa, sen kaupungissa on vain huomattavan suuret varastot. Mutta ei se maagisesti mitään uutta tuota. Ei se oksenna suustaan lisää menovettä.”

Jotenkin Yaris oli kuvitellut kissalla olevan taianomaisia kykyjä. Jos se oli kerran pystynyt levittämään ihmisten suolet ympäri maailmaa. Mutta ehkä kyse oli siitä, että se osasi vain tuhota, muttei luoda mitään.

Professorin ääni tuntui leppyvän.

“Mutta lähdetään toki kierrokselle. Minulla on paljon näytettävää. Paljon eri vaiheissa olevia elämänmuotoja.”

Raato näytti siltä, että se halusi jättää kierroksen väliin.

“Minkä puoleen sitten pitäisi kääntyä? Minusta tuntuu, että jos Tacgnolia ei saada pois päiviltä, ei kohta ole autojakaan, kun kaikki tappavat toisensa,” Peugeot puuttui keskusteluun.

“Jos haluatte olla oikein hulluja, lähdette pohjoiseen tapaamaan Kattokissaa. Tarina kertoo, että jos selviydte kaikista koetuksista ja teette rituaalit oikein, tai-

vaalle avautuu luukku ja se ilmestyy. Luultavasti pelkkä legenda. Ei sitä kukaan ole oikeasti nähnyt. Jäätyisitte luultavasti matkalle. Muistakaa, että minä en sitten kehottanut niin tekemään. Minä suosittelisin, että jätte tänne kaupunkiin, kunnes tilanne selkiytyy ja näitä palvelijoita saadaan tuotantokäyttöön. Robotit pitävät tilanteen suhteellisen turvallisenä,” Professori vastasi.

“Kattokissa?” Yaris ihmetteli.

“Kuulostaa erittäin uskottavalta, eikö?”

“Mistä ne robotit sitten ovat peräisin?” Peugeot kysyi väliin.

“Minä – tuota – vapautin ja ohjelmoin ne. Kun ihmisiä oli vielä, tämä kompleksi oli armeijan käytössä. Kokeellista aseteknologiaa. Kuten myös nuo hämähäkit. Robottien alkuperäinen tarkoitus oli valvoa ihmisten tekosia, mutta yhtä hyvin ne valvovat ajoneuvoja. Kaikesta tajusteiden käytöstä ja melusaasteesta huolimatta tämä on aika hyväjärjestyksinen paikka, vaikka itse sanonkin. Se meteli pitäisi kriminalisoida, mutta tiedän, että siitä seuraisi vain kapina.”

“Dubstep?” Yaris kysyi.

“Juuri se. Niin, robotit voisi yhdistää mobiiliyksiköön, jolloin ne periaatteessa voisivat valvoa lakia myös kaupungin ulkopuolella. Tacgnolille uskolliset eivät tois- taiseksi uskalla riehua täällä, joten ne yrittävät tehdä tänne pääsemisestä mahdollisimman kivuliasta. Se ei ole hyvä juttu. Käsittääkseni niillä olisi kyllä Tacgnopoliksessa niin paljon kulkuneuvoja ja tulivoimaa, että ne voisivat halutessaan vallata tämän paikan jos mobilisoisivat kaikki joukkonsa.”

“Entä mistä laki tulee? Keksitkö sen itse?”

“En täysin. Muokkasin olemassa olevaa tietokantaa. Nyt suosittelen, että lähdemme jo kierrokselle. Elämänmuodot odottavat.”

Raato päästi murahduksen, jonka saattoi käsittää inhon ilmaukseksi.

Professori ajoi kohti hissiä. Yaris päätti seurata, vaikka muut eivät niin tekisikään. Jutut, joista Professori oli puhunut, olivat hämmästyttäviä. Yaris ei ollut täysin saanut prosessoitua niitä, vaikka se käsittikin kyllä perusidean. Olikohan niin, että sielut levitoivat aineettomasti kaikkialla niiden ympärillä etsimässä kohdetta, jonka ottaa haltuunsa. Tälläkin hetkellä täällä saattoi olla vaikka kuinka monta. Mutta Raadon puheista päämajassa Yaris oli ymmärtänyt, että Professori tutki myös sielujen poistamista ja siirtämistä muualle ruumiistaan tai kulkuneuvostaan. Se tuntui hyvinkin epämiellyttävältä. Asialta jota ei pitänyt tehdä.

Peugeot näytti myös seuraavan. Ja lopulta myös Raato lähti vastahakoisesti liikkeelle. Kun hississä oli kaksi pitkää Cadillac:ia, tuntui jo hieman ahtaammalta. Ei päässyt kääntymään aivan miten huvitti.

Professori valitsi kerroksen -64.

“Kerroksessa, johon menemme seuraavaksi, on varhainen prototyyppi bipedaalisesta palvelijasta. Se ei sisällä orgaanista vastaanotinyksikköä sielulle, joten se toimii tekoälyllä.”

Hissi pysähtyi, ja autot saapuivat toiseen laajaan halliin. Mutta räikeän loisteputkivalon sijasta tämä oli hämärä; vain muutama heikkotehoinen lamppu loisti korkealla katossa.

Halli oli täynnä kaappirivistöjä. Korkeissa teräskaa-peissa oli läpinäkyvä ovi, joko lasia tai muovia. Joka kaapissa näkyi oven takana epäselvä hahmo. Ja niitä täytyi olla yhteensä satoja. Näytti siltä, että Professori oli valmistanut prototyyppeään sarjatuotantona. Kaappeihin kulki lattiasta paksuja muoviputkia, ja lattian ritilöistä nousi höyryä. Koko halli tuntui painostavan lämpimältä.

Professori ohjasi itsensä rivistöjen keskellä olevalle korokkeelle, jossa oli ohjauskonsoli suunnilleen sen tuulilasin korkeudella. Konsoli oli täynnä näppäimiä.

Näppäimiin syttyi valoja, ja holografinen näyttö konsolin yläpuolella heräsi henkiin. Siinä vilisti vihreää kirjoitusta nopeammin, kuin Yaris pystyi tajuamaan.

“Tästä ne käynnistetään ja niille voi antaa alkeellisia komentoja. Siitä on myös mukana kuljetettava versio.”

Professori syötti sisään monimutkaisen näppäinsekvenssin. Vihreä kirjoitus alkoi välkkyä keltaisena, ympä-

ri hallia syttyi oranssinkeltaisia, pyöriviä huomiovaloja, ja matala, karkea sireenin ääni alkoi toistua noin sekunnin välein.

“Tuo vaikuttaa uhkaavalta,” Peugeot totesi.

“Niin sen pitää ollakin,” Professori vastasi. “Ei ole leikin asia herättää kolmesataa klooniepäolentoa. Jos niille antaisi esimerkiksi etsi-ja-tuhoa -komennon, ne tottelisivat sitä välittömästi ja armotta, eivätkä lopettaisi ennen kuin tehtävä olisi suoritettu. Ne vyöryisivät päällemme massana ja muiden aseiden puutteessa alkaisivat moukaroida meitä nyrkeillään ja jaloillaan. Luultavasti tekoraajat hajoaisivat ennen kuin saisivat aikaan merkittävää tuhoa, muttemme pääsisi niiden alta pois.”

Kaappien ovet alkoivat avautua, ja epäolennot tulivat ulos. Yaris havaitsi niiden muistuttavan suunnilleen kaksi kerrosta alempana nähtyä olentoa, mutta niiden päässä – niiden pääkallomaisissa kasvoissa – oli jotain syvästi väärää. Eniten väärä oli nenä. Se oli epämuotoinen, ikään kuin sitä olisi korjailtu moneen kertaan yrittäen saavuttaa haluttu lopputulos, mutta jokainen korjaus lopulta oli mennyt vain enemmän väärään suuntaan. Tukka oli kaikilla mustan kihara, ja olennot oli puettu kiiltävään, tiukkaan kullanväriseen yksiosaiseen tekokuitupukuun.

Olennot jäivät seisomaan kaappiensa eteen, odottamaan komentoja. Sireenin ääni vaimeni, mutta huomiovalot jäivät välkkymään.

“Ajattelin, että ne voisivat tanssia ja laulaa. Paikallaan. Se on suhteellisen vaaratonta,” Professori sanoi ja syötti toisen, lyhyemmän näppäinsekvenssin.

Hallin kaiuttimista alkoi kuulua uhkaava, matala syntetisaattorimelodia, johon elektroniset rummut kohta liittyivät. 80-lukulaista, Yaris arveli. Myös särötetty sähkökitara – joka oli muihin soittimiin verrattuna yllättä-

vän aidon kuuloinen – yhtyi soittoon.

Epäolennot alkoivat tanssia korostetun mekaanisesti paikallaan, ja näytti kuin ne käsittelivät näkymätöntä mikrofonitelinettä.

Sitten alkoi laulu. Koska äänilähteitä oli kolmesataa, sen voimakkuus oli murskaava. Ääni kaikui hallissa metallisenkireästi.

Ne kertoi sille älä vitussa ilmesty tänne enää

Ei haluta nähdä sun naamaa joten ala vetää

Yaris hämmästyí, että se jopa toimi jossain määrin. Se ei kuulostanut niin robottimaiselta ja epäaidolta ja pahalta, kuin olisi voinut kuvitella.

“Osaavatko ne muita kappaleita?” Peugeot kysyi.

“Tämänkin ohjelmointi oli huomattavan työlästä. Eivät varsinaisesti,” Professori vastasi hieman häpeissään.

Lopulta kappale päättyi ja olennot jäivät seisomaan paikoilleen. Vielä viimeinen näppäinkomento, ja ne menivät takaisin kaappeihinsa.

“Jos Roboto olisi paikalla, se olisi voinut komentaa ne sulkeisharjoituksiin. Ääniohjausta. Senkin ne osaavat melko hyvin. Minä en aivan hallitse näitä armeijajuttuja. Jos antaisin väärän komennon, voisi tapahtua puskurin ylivuoto ja pahimmassa tapauksessa etsi-ja-tuhoa -rutii- ni kytkeytyisi päälle.”

Yaris arvasi, että Roboto oli turvallisuudesta vastaava robotti, jonka ääni oli kuulunut sisäpuhelimesta. Puskurin ylivuotoa se ei aivan käsittänyt. Sen oman ohjausyksikön ohjelmointi oli tarkan deterministinen: kaikki muistinvaraus oli kiinteää ja kaikki operaatiot datapuskureilla oli auditoitu tarkasti etukäteen, mutta ilmeisesti se oli liian rajoitettu ohjelmointitapa, ja tekoälyä ohjelmoidessa täytyi ottaa enemmän riskejä.

Vasta epäolentojen “häivytyä” kaappeihinsa Yaris alkoi miettiä enemmän. Miksi niistä oli pitänyt tehdä juuri

tuon näköisiä? Ja pukea ne tuolla tavalla? Mistä ihmeestä raaka-aineet oli edes hankittu? Vastauksilla ei varsinaisesti olisi merkitystä, mutta Professorin mielenlaatu täytyi joka tapauksessa olla hyvin omituinen. Oikeastaan Yaris ei edes halunnut tietää.

“Jos jatkamme ylöspäin, pääsemme vielä alkeellisempien elämänmuotojen pariin. Näytän ne tässä järjestyksessä, jotta huomaisitte, kuinka pitkälle menetelmäni ovat tulleet. Sitten voimme palata kerrokseen -66 ja demonstroin vielä, miten sielu todistettavasti siirretään kahden olennon välillä.”

Lopulta autot olivat takaisin kadulla. Professorin esitelykierros oli viimein ohi. Kaikki oudot jutut, jotka se oli nähnyt, pyörivät vielä Yariksen ajatuksissa. Sielun siirtäminen samalla kun varottiin, ettei sitä ruumiiseen yhdistävä hopealanka katkennut – tai hopealangan katkaiseminen tarkoituksellisesti – aivot lasipurkissa, josta meni satoja ohuita johtoja logiikka-analysointiin, kei-notekoinen rekonstruktio aivoista, joiden tuottamat signaalit olivat Professorin väitteiden mukaan 99,9-prosenttisesti samat kuin aidoissa, kuplivaa limaa sisältävät sammiot, jonka piti olla elämän rakennusmateriaalia, erivärisiä suoloja sisältäneet purkit ja koeputket –

Ja totta kai suolet! Professori oli ottanut talteen tai vaalta pudonneita sisälmyksiä tonneittain ja analysoinut ja takaisinmallintanut niitä lukemattomia tunteja, löyhkää uhmaten. Tämä itse asiassa sai Yariksen miettimään, että oliko tuore uloste, johon Peugeot oli ryvettänyt kaatopaikalla, itse asiassa Professorin laboratorion tuote. Se tuntui kaiken järjen mukaan ainoalta vaihtoehdolta. Professorin päättäväisyys ja omistautuminen oli ihailtavaa, mutta samalla hyvin häiritsevää.

Maanalainen kompleksi oli jo alkanut tuntua ahdistavalta. Kuin seinät kaatuisivat päälle. Siihen verrattuna moottoreiden ja dubstepin tauoton pauhu oli kuin juhlaa. Lähes kuin olisi noussut haudasta takaisin elävien pariin. Koska robottihämähäkit olivat poistuneet sen päältä, Yaris pystyi taas ajattelemaan normaalinopeudella. Asettakin pystyi kääntelemään (ja luultavasti myös laukaisemaan, mutta sitä se ei uskaltanut kokeilla kadulla.)

Aivan lopuksi autot olivat nähneet Roboton. Se oli valtava, ainakin kaksi metriä poliisirobotteja korkeampi. Aseistuksena sillä oli useita kevyempiä konekiväärejä, raskas 20mm konetykki, ohjuslaukaisimia, infraääniase, verkonheitin, EMP-laukaisin ja itsetuhoräjähde. Jos Yaris ymmärsi oikein, se toimi omalla minikokoisella fissioreaktorillaan.

Mitä reissusta oli jäänyt käteen?

Tuulilasin ja takalasin ostaminen oli vielä tekemättä. Se voisi tulla seuraavaksi. Ja varoituksista huolimatta Yaris tunsu pakottavaa tarvetta etsiä johtolankoja Kattokissasta. Tiedonhankinta saattaisi edellyttää uutta reissua Jälkimaailmaan.

“Kattokissa –” Peugeot mietti ääneen. Vaikutti lähes, että se oli ajatellut juuri samaa.

“Ajattelin sitä myös,” Yaris tunnusti. “Pitäisi kai palata klubille kuulostelemaan lisää, jos joku sattuisi tietämään siitä.”

“Kissa joka tulee taivaalta esiin luukusta. Kuulosti aika sekopäiseltä jopa minun mittapuulla.”

“Tuota, emme varmastikaan halua palata Jälkimaailmaan. Kun lähdimme sieltä, minusta tuntui että meidät tunnistettiin. Ei ollut sattumaa, että tunnelma muuttui. Joku Brutalisti oli taatusti siellä valvomassa tilannetta,” Raato sanoi. “Tietoa löytyy muutenkin. Vaikka netistä.”

“Nettiä voi kokeilla myöhemmin. Vaikka Päämajassa,” Yaris totesi päättäväisesti. “Olemme tulleet näin pitkälle, joten olisi hullua olla käyttämättä tilaisuutta.”

“Omalla vastuulla,” Raato totesi. “Minä jään suosiolla pois.”

Huolto- ja varaosaliike oli toinen aivan megalomaanisen iso paikka. Aakkosjärjestyksellä olevilla korkeilla hyllyillä oli käsittämättömän monen automerkin ja -mallin osia; niitä noutamaan tarvittiin trukkeja, joiden haarukat pystyivät ylettymään riittävän korkealle.

Hyvä uutinen oli, että Meka-nistin mömmöt todellakin kävivät maksusta. Huono uutinen oli, että lasien liimauksessa ja liiman kuivumisessa kestäisi aikaa.

“Hei, mitä jos menisitte Jälkimaailmaan sillä aikaa,” Yaris ehdotti, kun isoa hämähäkkiä muistuttava huolto-robotti oli juuri aloittanut sen parissa työskentelyn. Samanaikaisesti toisen huoltomontun luona hitsattiin useasta D-segmentin laivamaisesta autosta yhteen limusiinia. Oli selvää, että täällä tehtiin hyvin eksoottisiakin toimenpiteitä.

“Se ei ole viisasta. Mennään yhdessä sitten, kun olet valmis,” Peugeot vastasi.

Tunnit kuluivat.

Liima kuivui piinallisen hitaasti.

Lopulta Yaris sai luvan poistua. Tuntui kieltämättä mukavalta, kun ajoviima ei enää kulkenut sen läpi. Nyt ei enää tarvitsisi pelätä vettä ja lunta.

Seuraava kohde: Synkkä Jälkimaailma. Nyt ei ollut enää muuta vaihtoehtoa.

“Palaan takaisin Satanarkistien talleille,” Raato sanoi. “Te saatte tunnin aikaa. Jos ette ole palanneet siihen mennessä, yritän saada Satanarkisteja mukaan, ja rynn-

näköimme klubille.”

Tuntui oudolta, että Raato puhui rynnäköinnistä. Normaalisti se oli kaikkea väkivaltaa vastaan, ja muutenkin leppoisan hidas kaikissa tekemisissään.

Yaris ja Peugeot ajoivat leveää ramppia alas Jälki-maailmaan. Yariksella ei edelleenkään ollut tietoisia muistikuvia paikasta. Punaiset loisteputket valaisivat rampin reunoja, ja sisäänkäynnin yläpuolella oli leveä LCD-näyttö, jossa soi toistuva, nykivä animaatio keltaisista, ahnaista liekeistä. Yaris ymmärsi, että tämä oli paikan itseironinen tapa viitata omaan pahamaineisuuteensa.

Sisäänpääsymaksu oli jälleen litra bensaa per auto, joka imaistiin Yariksen ja Peugeotin tankeista. Ei ollut mitään syytä huoleen toistaiseksi: tankkia oli yli puolet jäljellä.

Klubin ensimmäinen kerros oli täyttä baaritiskien, savun, strobovalojen ja ajoneuvojen kaaosta. Arviolta puolet autoista olivat jollain tapaa aseistettuja. Rampit johtivat sekä ylös että alas; muissa kerroksissa epäilemättä oli aivan sama meininki. Yli sadan desibelin musiikki ja sekava puheensorina täyttivät ilman. Hetkeä myöhemmin Yaris tajusi, että musiikki tuli livenä. Kerroksen perän esiintymislavalla oli neliautoinen yhtye soittamassa raastavaa heavy metallia. Solistina oli korkeanpullea, uudehko tummanpunainen Ford Mustang: mikrofoni oli asetettu suoraan sen turboahtimen ilmanoton eteen, josta korkea ja kova laulu kantautui ilmoille.

Tuu mun kanssa, ikuisesti!

Tuu mun kanssa Jälkimaailmaan!

Laulu olisi voinut olla klubin teemamusiikki.

“Täällä on satoja autoja. Meillä menee ikuisuus, jos haastattemme niitä kaikkia. Ja kaikki eivät taatusti pidä, että niitä häiritään. Voi tulla tappelu. Minusta tun-

tuu, että Raadon kanssa tämä olisi mennyt liukkaammin, mutta ei voi mitään,” Peugeot sanoi.

Yaris mietti. Ja havainnoi. Toistaiseksi ei näyttänyt, että kukaan klubin asiakkaista olisi kiinnittänyt niihin erityistä huomiota. Ehkä Brutalistit olivat kyllästyneet odottamaan ja poistuneet. Tosin sen varaan ei voinut laskea.

“Mennäänkö vaikka baaritiskille ja otetaan pari, ja aloitetaan autoista jotka notkuvat siellä,” Yaris vastasi.

“OK. Mutta ei sitten absinttia.”

Autot puikkelehtivat tungoksen läpi baaritiskille. Sekin oli aivan täynnä, ja kesti minutteja, ennen kuin autoja palveltiin. Tarjoilijana toimiva Toyota iQ silmäili tulleita vihaisesti.

“Kaksi olutta,” Yaris sanoi. Se oli tarkkaillut viereisiä kulkuneuvoja ja havaitsi täällä tapana olevan, että miehommat alkoholijuomat kaadettiin suoraan öljykorkista sisään. Niiden täytyi siis olla moottoriöljyn ja etanolin sekoitusta. Se avasi konepeltinsä ja Peugeot teki samoin.

Toyota iQ kaatoi juomat moottoreiden sisään tottuimuksen tuomalla, aggressiivisella ripeydellä, ja poistui sitten palvelemaan muita.

“Aika nuiva tyyppi,” Yaris sanoi. “Koliseeko sinulla yhtään? Minulla ei ainakaan vielä.”

Vähitellen Yaris tunsi tulevansa hyvin miettoon humalaan. Mutta humaltuminen ei ollut tarkoituksena, vaan sopiva sisäänsulautuminen ja tunnelmaan pääsy, jotta tiedonhankinta voisi alkaa.

Se skannasi ympäristöään oikealle ja vasemmalle. Vasemmalla puolella oli ränsistyneen näköinen AMC Gremlin, josta saattoi olla hyvä aloittaa. Gremlin joi pillillä violetinvärisestä pullosta verkkaiseen tahtiin. Yariksellä oli epäily, että violetti juoma oli jotain erityisen vahvaa, ja auto saattaisi olla jo melkoisen sekaisin.

“Hei, kaveri. Mitäs tuo on?” Yaris aloitti.

Hetkeen ei kuulunut mitään. Sitten AMC laukaisi itsensä epäselvään monologiin. Ääni selkeni ja agitoitui loppua kohden.

“Vahvaa kamaa. Sujammaa. Mustia pyöriviä aukkoja! Pyöriä pyörien sisällä!”

“Hyvä meininki. Kuule, satutko tietämään mitään Kattokissasta?”

“Mitä helvettiä. Se on satu. Luulin että olet kovakin kundi, kun sulla on tuo pyssy. Et kai usko satuihin?”

Ei vaikuttanut kovin lupaavalta. Yaris päätti kuitenkin yrittää.

“Ei se ole sen enempää satu kuin Tacgnol.”

Jälleen muutaman sekunnin hiljaisuus.

“Tacgnol, ha ha ha ha, hm hm hm hm! Sinä häpäiset sen nimeä vertaamalla sitä satuolentoon! Kuule, sinä pikku perkele, haluatko, että minä kanavoin sinulle Tacgnolia?”

“Siitä vaan.”

“Tacgnol sanoo – TE KUOLETTE!”

Gremlinin etuvalot kääntyivät syrjään, ja niiden kohdalta tuli esiin kaksoiskonekiväärit. Ne eivät näyttäneet järin tehokkailta, mutta pienikin luoti tekisi pahaa jälkeä osuessaan kriittiseen paikkaan. AMC alkoi kääntyä saadakseen Yariksen tulilinjalle, mutta Yaris oli jo tilanteen tasalla ja vaihtoi nopeasti peruutukselle. Vierellä Peugeot havahtui myös toimimaan ja peruutti, osuen takana olevaan leveään harmaaseen Mk3-mallin Renault Meganeen. Megane örisi vihaisesti.

Yaris avasi tulen. Ensimmäinen sarja rei'itti Gremlinin lasit. Seuraavaksi Yaris tähtäsi alemmas, osuakseen kriittisempiin osiin: polttoaineensyöttöön, moottoriin, mihin tahansa. Vasta sekunnin kymmenesosaa myöhemmin se tajusi, mitä se oli mennyt tekemään. Tulen

avaaminen klubilla oli potentiaalinen kuolemantuomio. Jos Gremlin oli paikan vakioasiakas, tai pahempaa, Tacgnolin kultin jäsen, ei voisi seurata mitään hyvää.

“Olisin voinut laukaista EMP:n –” Peugeot totesi lakonisesti, mutta aivan liian myöhässä. Tehtyä ei saanut tekemättömäksi.

Yarixen seuraava sarja sai aikaan selvää vahinkoa: Gremlinin kojelauta iski kipinöitä, ja sen moottoritolasta alkoi tupruta esiin mustaa savua.

“Tacgnol SILPOO teidät!” AMC raakkui. Ääni laski ja väsyi loppua kohti ja katkesi samalla, kuin auton moottorin käynti.

“Parasta häipyä täältä,” Peugeot sihahti.

“En vastusta.”

Häipyä, kun ne vielä pystyivät. Aivan totta. Tiedonhakkureissu oli äkillisesti muuttunut selviytymiskamppailuksi. Yaris kuuli takaansa musiikin yli, kun usean minigunin sähkömoottorit käynnistyivät, ja pumppuhaukkoja viritettiin ilkeän metallisen kalahduksen säestämänä.

Se teki nopean käsijarrukäännöksen ja valmistautui tulittamaan kohteita edessään. Seuraavaksi kuului räti-nää, kun Peugeot laukaisi EMP:n ja alkoi heti perään tulittaa omalla konekiväärillään.

Klubin asiakkaat vastasivat tulitukseen. Ilma täyttyi hehkuvasta lyijystä ja valokuova-ammuksista. Lasit ja pullot kaatuivat ja särkyivät ja nesteitä läikkyi ympäriinsä. Helveti oli päässyt valloilleen täysimääräisenä. Yaris ja Peugeot pyörivät lattian yli spiraalimaisesti, takapuskurit vastakkain, ja niiden luotisuihkut loivat kolmensadankuudenkymmenen asteen tappovyöhykkeen. Yaris oli varma, että niihinkin osui, mutta vahinkoja ei auttanut jäädä tarkistamaan. Piti vain yrittää selvittää ulosmenorampille.

Mk3-Meganen kattoluukusta tuli esiin iso, ruma Gatling-pyssy. Se käynnistyi hitaasti, mutta vääjäämättömästi. Yaris oli keskittynyt juuri rei'ittämään sen oikealla puolella olevaa turkoosia pumppuhaulikoilla varustettua Fiistaa, eikä saisi siirrettyä tähtäystä riittävän nopeasti. Lisäksi Megane oli raskas auto, jossa peltiä oli edessä paljon. Siihen saisi mahdollisesti pumpata luoteja kauan, ennen kuin mitään tapahtuisi.

Sitten räsähti taas.

Peugeotin toinen EMP. Mutta auto ei luottanut pelkästään siihen, vaan alkoi myös tulittaa Meganeaa, kunnes sen moottoritulissa räjähti.

Nyt iso viistoperä oli taatusti entinen.

“Kiitos,” Yaris sanoi hengästyneenä.

Peugeot ei vastannut, vaan jatkoi matkaansa kohti uloskäyntiä, ja Yaris seurasi perässä, tulittaen oikealle ja vasemmalle sen tarkemmin tähtäämättä.

Lattia oli liukas läikkyneistä juomista, ja se joutui äkkiä luisuun. Alta kuului ilkeää lasin rasahtelua, ja Yaris toivoi etteivät kumit puhkeaisi.

Lopulta törmäys baaritiskiinkin oikaisi Yariksen suunnan, ja se kiihdytti rajusti. Ramppi ei ollut enää kaukana. Sen ja pikkuautojen välissä oli enää arviolta neljä aseistettua vastustajaa. Helppo juttu, Yaris mietti ensin, mutta tajusi sitten ilon olevan ennenaikaista. Ne olivat selvänneet hyvin tähän asti, mutta Peugeot ei voisi enää laukaista kolmatta pulssia. Nyt täytyi vain luottaa nopeuteen ja konetuliaseisiin.

Luoteja satoi kaikista suunnista. Mutta Yaris keskitti tulensa edessä oleviin. Ruma iso Fiat Multipla tukki tien lähimpänä.

“Kuole, perkele!” Yaris huusi.

Viime hetkellä Yaris joutui vain kaartamaan Fiatin ohi. Ei enää pitkästi uloskäynnille. Peugeot rei'itti edes-

sä olevaa Jeep Grand Cherokee:tä, kunnes joutui itsekin väistämään. Ei ollut väliä, saisivatko ne vihollisia tuhotua, kunhan ne pääsisivät elossa ulos.

Vain yksi auto seisoj enää niiden ja vapauden välillä. Kahdella ohjuslaukaisimella varustettu valkoinen Nissan Skyline.

Se laukaisi molemmat ohjukset.

Yaris käänsi ohjauspyörää äkillisesti, ja väisti kohti tulevan ohjuksen hiuksenhienosti. Peugeot teki samoin. Samalla ne molemmat tulittivat Nissania niin paljon kuin konetykeistä lähti.

Ohjukset räjähtivät jossain yökerhon perällä. Tuli takuulla rumaa jälkeä, mutta Yaris ei välittänyt. Kohta se olisi ulkona.

Kipinät sinkoilivat Nissanin etusäleiköstä useiden luotien osuessa. Sen jäädytyn oli takuulla vaurioitunut, eikä se pystyisi takaa-ajoon. Yaris ja Peugeot sujahtivat coupén ohi sen molemmilta puolilta. Se ei mitenkään ehtisi kääntyä tai laukaista seuraavia ohjuksia.

Autot nousivat ramppia kohti ulkoilmaa. Ilta-aurin gon valaisema katu näkyi rampin päässä houkuttelevana. Äkkiä varjo lankesi uloskäynnille. Kuului matalaa moottorin murinaa, kun iso krominkiiltainen hot rod tuli esiin.

Yaris tunnisti mallin. Se muistutti erehdyttävästi Sutta. Brutalistit olivat saapuneet paikalle. Helvetti. Pako oli jo ehtinyt mennä lähes nappiin, mutta nyt tie nousi pysyyn.

Hot rod puhui rauhallisen matalalla äänellä, josta paistoi läpi hillitty ilkeys. Esillä oleva moottori täräsi hitaan rauhallisesti. Sen kaksi minigunia seurasivat autoja herkeämättä.

“Imurit. Nyt pidetään hauskaa. Kutsuvat minua Sakaaliksi, Suden veljeksi. Suosittelen että ette yritä liik-

kua. Tai varsinkaan ampua. Muuten tulee sotkua.”

Lisää hot rodeja ilmestyi uloskäynnille.

Tie oli tukossa.

Hetken Yaris mietti, pitäisikö sen vain painaa kaasua pohjaan. Huonostihan tässä kävisi kuitenkin. Silloin olisi ehkä parempi, että loppu tulisi nopeasti. Toisaalta se halusi Peugeotin vuoksi pysyä hengissä. Luultavasti ne otettaisiin nyt vangiksi. Sitten seuraisi jotain hyvin epämiellyttävää. Mutta Raato oli luvannut palata Satanarkistien kanssa tunnin päästä. Jos autot vain sinnittelisivät siihen asti –

Tämä tietysti edellytti, että Raato ja kaverit onnistuivat seuraamaan Brutalisteja. Yaris ja Peugeot saatettiin viedä periaatteessa minne vaan.

“No niin. Hitaasti tänne eteenpäin. Eikä mitään tempuja,” Sakaali murisi.

Yaris lähti liikkeelle varovaisesti.

Äkkiä takaa kuului huutoa.

“Tappakaa ja paalatkaa ne kusipäät! Tai antakaa minun ampua ohjuksella. Tällä kertaa en ammu ohi,” Nissan Skyline raivosi rampin alapäästä. Mutta useat kulku-neuvot pidättelivät sitä, ja se ei päässyt edemmäksi. Oli selvää, että Brutalistit hoitaisivat tämän asian itseksensä.

Voisivatko poliisirobotit auttaa? Ymmärtäisivätkö ne tilanteen?

Yaris ja Peugeot saavuttivat uloskäynnin. Yaris katsoi vasemmalle kadulle, ja sitä kylmäsi. Tacgnolin iso musta panssarijuna oli myös paikalla. Poliisirobotteja näkyi kyllä kauempana, mutta ne eivät tuntuneet huomaavan koko tilannetta.

“Sisään takimmaiseen vaunuun,” Sakaali jatkoi.

Ikään kuin näkymättömän käden heilautuksella viimeisen vaunun takaovet aukenivat, ja lastausramppi laskeutui kadulle.

Yaris mietti vielä kerran pakenemisen mahdollisuutta. Mutta Brutalistien hot rodit muodostivat kujan, jota oli aika lailla pakko seurata. Niiden kaikkien aseet seurasivat viistoperiä ahnaasti, valmiina tappamaan pienimmästäkin syystä.

Yaris nousi rampille ensimmäisenä. Peugeot epäröi hetken, sitten sekin lähti perään. Yariksen ajatukset jakautuivat kahtia: toisaalta mahdollinen tuho ja kuolema olisi kestettävämpi, kun sitä ei tarvinnut kohdata yksin, mutta toisaalta Peugeotin ei pitäisi olla tässä sotkussa mukana lainkaan. Oli ollut Yariksen typerä idea mennä hakemaan tietoa Kattokissasta, ja se oli kostautunut todella pahalla tavalla.

Vaunu oli sisältä täysin pimeä. Oli selvä, ettei paksun panssarilevyn läpi pystyisi pakenemaan mitenkään. Heti kun molemmat autot olivat sisällä, ovet sulkeutuivat jyhkeän kolahduksen säestyksellä. Oli kuin haudan tai sarkofagin kansi olisi sulkeutunut.

Sitten juna nytkähti liikkeelle.

“Mitä luulet, että nyt tapahtuu?” Peugeot kysyi pimeässä. Juna oli nyt kulkenut jo muutaman minuutin ajan.

Yariksella ei ollut henkistä voimaa elätellä turhaa toivoa, joten se vastasi rehellisesti.

“Ei mitään hyvää. Ne haluavat päitä vadille Suden tappamisesta. Meitä vahingoitetaan yleisön nähden, ja lopuksi tuhotaan.”

Hiljaisuus laskeutui jälleen.

“Minä en kadu mitään. Älä syytä itseäsi. Minäkin halusin tietää Kattokissasta. Jos juuri se olisi avain muutokseen. Tämä maailma on totta puhuen paskaa, aivan liikaa vihaa ja väkivaltaa ja kostonhimoa. Näin olisi luultavasti käynyt ennemmin tai myöhemmin,” Peugeot sanoi hiljaa. “Joten – jos tämä on loppu, olen iloinen, että tapasin sinut.”

“Niin minäkin. Sinä olet tavattoman –”

Yaris tunsi äänensä sortuvan. Nyt olisi puhuttava nopeasti, tai kohta se ei ehkä pystyisi puhumaan ollenkaan.

“- ranskalainen viistoperä. Kiitos, että ajoit kanssani.”

“Totta kai minä ajojin.”

Jälleen kesti jonkin aikaa hiljaisuutta.

“Sitten kun ollaan perillä... Yritetäänkö pakoon?” Yaris kysyi.

“Katsotaan miltä näyttää. Tunti on varmaan jo täynnä. En aio yrittää mitään, mikä on selvä itsemurha. Jos vaikka Raato ehtii tulla motoristien kanssa apuun.”

“Niin, jos se on päässyt junan jäljille. Voi tosin olla, että todistajat Jälkimaailman luona eivät ole kovin halukkaita puhumaan. Ne luultavasti haluavat, että me kärsimme.”

Yarixen negatiivisuus ärsytti sitä itseään. Sen olisi pitänyt yhtyä Peugeotin varovaiseen toiveikkuuteen. Mutta se ei yksinkertaisesti jaksanut.

Näytti, että mitään puhuttavaa ei enää ollut. Juna jatkoi eteenpäin, ja viistoperät odottivat kohtalooan piimeydessä. Sitten vaunu alkoi täristä. Oli siirrytty epätaisemmalle tielle, tai pois tieltä kokonaan. Kaupunki oli epäilemättä jäänyt taakse. Siellä minne ne olivat menossa, ei luultavasti varsinkaan ollut poliisirobotteja.

Sitten Yaris tajusi jotain, mitä sen olisi pitänyt tajuta jo paljon aikaisemmin. Se kirosi unohdustaan. Kyky vaikuttaa sähköisiin ja mekaanisiin laitteistoihin. Voisiko vaunun ovet avata?

Yaris pinnisti, etsi virtapiirejä kaikkialta ympäriltään.

Mutta se ei havainnut mitään. Oli mahdollista, että vaunu muodosti eristävän Faradayn häkin.

Ei pakomahdollisuutta.

Matka täytyi kulkea loppuun asti.

Juna pysähtyi viimein. Sen ilmajarrut sihahtivat vihaisesti, ja vaunun takaovet aukesivat.

“Ulos sieltä!” kuului vihainen ärinä ulkoa. Se ei ollut Sakaalin ääni, vaan jonkun alempiarvoisen Brutalistin.

Taivas oli jo pimeä. Mutta maa vaunun ulkopuolella kylpi tehokkaiden halogeenivalonheittimien valossa. Yaris ajoi varovasti ramppia alas.

Se havaitsi olevansa valtavalla, ovaalinmuotoisella areenalla. Aitana toimi lukemattomia renkaita. Isoja renkaita, luultavasti rekoista. Areena oli rakennettu pie-neen laaksoon, ja “yleisö” oli ylhäällä rinteessä.

Lukemattomia Brutalistien hot rodeja. Kaikki aseistettuja. Areenan muoto takasi, ettei helppoa pakoa ei ollut. Yleisön olisi helppo ampua autoja, jos ne eivät totelleet.

Yaroksen ja Peugeotin laskeuduttua areenan sorapinnalle juna lähti hitaasti liikkeelle ja poistui vastakkaisen päädyn portista ulos. Portilla oli neljä Brutalistia vartiossa. Sinne yrittäminen oli selkeä kuolemantuomio.

Sitten Yaris huomasi kaksi isoa, synkänharmaata kuorma-autoa noin kahdenkymmenen metrin päässä.

Niiden täytyi olla roska-autoja, mutta jätteidenmurskauskonekauppa oli siirretty takaosasta autojen keulaan. Kummallakin oli jätesäiliön kylkeen maalattuna valkoinen pääkallo ja viikate.

Sakaali saapui paikalle hitaan arvokkaasti.

“Tämä on meidän pikku areenamme. Te pääsette nyt järjestämään meille hieman huvitusta. Teidän tehtävänä on yksinkertainen: ajaa ympäri areenaa roska-autoja pakoon. Leuat louskuttaa, ei säästy kukaan!”

Yaris hätkähti, kun koko yleisö toisti perässä.

“Leuat louskuttaa, ei säästy kukaan!”

“Jos selviätte kaksikymmentä kierrosta, olette vapaita poistumaan. Mutta jottei tehtävä olisi aivan liian helppo, järjestämme teille hieman lisävaikeutta. Törkyinen Eläin, käy kiinni!”

Pienen kaivinkoneen ja hot rodin sekasikiö ilmestyi pimeydestä areenan valoon ja alkoi ensin käsitellä Peugeotia. Yaris tunsu suurta halua ampua silmittömästi, mutta tiesi kyllä, että se olisi vain menolippu nopeaan kuolemaan.

Ensi töikseen kone repäisi irti Peugeotin konekiväärin. Yaris tunsu puhtaan vihan kuohuvan lävitseen, muttei voinut tehdä mitään auttaakseen. Sitten Törkyisen Eläimen kauha tunkeutui Peugeotin alle moottoritilaan. Mitä helvettiä?

“Jotta haaste olisi riittävän suuri, te ajatte ilman öljypohjaa,” Sakaali totesi kylmästi.

Kuului ilkeä rusahdus, ja öljyä alkoi valua Peugeotin alta maahan. Lammikko levisi nopeasti.

Yaroksen viha yltyi. Ne sadistit! Miten ne saattoivat tehdä tämän?

Viha vaihtui äkkiä kalvavaksi peloksi, kun kauhakone puolestaan tuli Yaroksen viereen. Konetykki repeytyi irti yhdellä kauhan vetäisyllä, vieden kattopeltiä mukanaan.

Siat! Saatanat! Yaris kirosi mielessään.

Sitten myös Yariksen öljypohja revittiin auki. Se tuns oudon tyhjyyden tunteen, ikään kuin sen sielu jo irtoaisi koneesta. Mutta Yaris ymmärsi, että se oli vain pelon aikaansaama psykologinen efekti.

Itse ajo oli vielä edessä.

Yaris tiesi, mitä tulisi tapahtumaan. Ilman voitелua moottori kuumenisi nopeasti yli sallitun käyttölämpötilan, ja lopulta leikkaisi kiinni. Sitten se ei enää pääsisi pakoon louskuttavia leukoja, ja murskautuisi.

“Näyttää, että kisa on valmis alkamaan. Törkyinen Eläin, saat poistua,” Sakaali sanoi. “Ja te, ajakaa lähtöviihalle.”

Noin kymmenen metrin päässä areenan poikki kulki valkoinen paksu viiva. Yaris lähti varovasti sitä kohti, yrittäen välttää moottorin liikaa rasittamista. Peugeot tuli sen vierellä.

“Tämä kai sitten on loppu,” Peugeot sanoi.

Yaris ei ollut varma mitä vastata. Se ei totta puhuen odottanut Raadon ja Satanarkistien saapuvan viime hetkellä paikalle. Ja vaikka ne saapuisivatkin, oli Brutalisteja aivan liikaa. Ne tapattaisivat vain itsensä. Tämän huomioiden Peugeotin täytyi olla sataprosenttisen oikeassa.

“Niin.”

“Roska-autot asettuvat alkuasemaan sadan metrin päähän!” Sakaali kuulutti.

Kuorma-autot käynnistivät moottorinsa. Uhkaava, matala dieselin jyrynä kaikui areenalla. Ne nostivat kierroksia ja peruuttivat jonkin matkaa.

“Kaksikymmentä kierrosta ilman öljypohjaa. Kolme, kaksi, yksi, ajakaa!” Sakaali jatkoi. Sen huuto kohosi lähes falsettiin.

Sen täytyi nauttia tästä. Helvetin sadisti.

Roska-autot lähtivät liikkeelle. Yariksen ja Peugeotin oli pakko lähteä myös, elleivät ne halunneet murskaautua.

“Yritetään ajaa niin hitaasti kuin pystytään,” Yaris sanoi.

Yleisö alkoi toistaa kammottavaa tunnuslausetta.

“Leuat louskuttaa, ei säästy kukaan! Leuat louskuttaa...”

Yaris ja Peugeot ajoivat ovaalia pitkin vastapäivään. Pöly nousi radan pinnasta sankkana, ja ohikiitävän hetken ajan Yaris kuvitteli roska-autojen jääneen jälkeen, tai jopa kadonneen kokonaan. Mutta ei, sieltä ne tulivat. Vauhti kohosi noin 90 kilometriin tunnissa. Kaarteissa kuorma-autojen täytyi hidastaa, ja ne jäivät hieman jälkeen.

Ensimmäinen kierros oli ohi.

Nyt Yaris havaitsi moottorin lämpötilan alkavan nousta normaalin yläpuolelle. Tuuletin käynnistyi, mutta se ei auttaisi pitkään.

Toisen kierroksen puolivälissä vesihöyryä alkoi nousta konepellin alta. Yaris katsoi sivulleen ja totesi Peugeotille käyvän samoin. Nyt lämpötilamittari oli jo melkein punaisella.

“Imurit sinnittelevät vielä,” Sakaali huusi. “Pistäkää vedonlyönti pystyyn, kuinka monta kierrosta ne selviävät!”

“Leuat louskuttaa...” yleisö jatkoi kisan tunnuslauseen toistamista.

Yaris ei olisi voinut juuri kuvitella pahempaa tapaa kuolla. Oli pakko edetä, mutta samalla aiheutti vahinkoa itselleen. Selvästi Brutalisteilla oli lähes rituaalinen taipumus sadismiin ja vahingoniloon.

Kolmas kierros alkoi.

Nyt lämpötila oli reilusti punaisella, ja konepellin alta

ei enää tuprunnut pelkkää vesihöyryä, vaan savua. Peugeotilla ei mennyt sen paremmin.

“Kohta minun on pakko pysähtyä. Tai kone leikkaa kiinni,” se sanoi.

Yaris ei tiennyt mitä vastata. Olisi vastuutonta yrittää saada sitä pinnistelemaan, sillä eihän tässä lopulta tahdosta ollut kyse. Vaan mekaanisista lainalaisuuksista. Kun ei ollut toimivaa voitelua, jokainen moottorin kierros tuotti vahinkoa. Mitä pitempään sitä jatkuisi, sitä pahempaa vahinkoa tulisi.

Silti Yaris ei voinut olla miettimättä, ehkä harhaisestikin, että pelastus saattaisi sittenkin olla sekuntien päässä. Jos Raato ja Satanarkistit tulisivat viimein paikalle. Vaikka ne eivät voisi mitenkään voittaa taistelua Brutalisteja vastaan, ne voisivat saada aikaan harhautuksen, joka auttaisi pikkuautot pakoon. Tai ne voisivat iskeä roska-autoja vastaan.

Tosin luultavasti silloin “yleisö” puuttuisi peliin, ja avaisi tulen. Petkutusta ei voisi suvaita. Kaksikymmentä kierrosta oli ajettava loppuun.

Siispä – tu tö deth.

Äkkiä Yaris havaitsi, että värit sen näkökentässä alkoivat terävöityä ja ylikyllästyä. Hetken se kuvitteli, että se oli kuolemanpelon aikaansaama hallusinaatio.

Sitten se tajusi.

Meka-nistin aineet.

Yaris oli ajatellut, että entä jos niistä jäisi jotain haitallisia jäämiä sylinterin seinämiin.

Niin oli käynyt, mutta ne eivät olleet haitallisia.

Vaan erittäin hyödyllisiä.

Jos hyvin kävisi, ne voitelisivat Yariksen konetta, kunnes kaksikymmentä kierrosta olisi täynnä. Haittapuolella olisi vain, että alati voimistuvat näköaistimukset saattaisivat häiritä radalla pysymistä.

“Peugeot!” se huusi. “Sammuta kone. Minä työnnän sinua. Uskon, että Meka-nistin aineet pitävät minun moottorini käynnissä!”

“Mitä ihmettä?” Peugeot huusi takaisin. Sen ääni oli jo säröinen. Moottorinlämmön täytyi olla äärimmäinen.

“Usko vain minua!”

Hetkeksi Yariksen koko näkökenttä peittyi kirkkaiisiin väreihin. Aaltona kulkevat eri väriset ja -merkkiset kirppuautot palasivat flashbackina takaisin.

“Menkää helvettiin siitä,” Yaris manasi hiljaa.

“OK. Minä sammutan nyt,” Peugeot sanoi.

Vaikutus oli välitön. Peugeot rullasi eteenpäin vapaalla, mutta vääjäämättä vauhti alkoi hidastua. Kuorma-autot olivat tulossa edellisessä kaarteessa noin sadan viidenkymmenen metrin päässä.

Yaris jarrutti terävästi päästäkseen Peugeotin taakse. Tähtäys kohdilleen, ja sitten kaasua.

Puskurit kolahtivat yhteen ilkeästi. Hallusinaatiot palasivat, ja hetken aikaa Yaris näki taas vain tanssivia värejä. Vauhti oli pudonnut kuuteenkymmeneen, ja roska-autot saavuttivat säälimättä. Kun yleisö tajusi, mitä Yaris oli yrittämässä, sen huuto yltyi ja nopeutui.

“Leuat louskuttaa, ei säästy kukaan...”

Oli pakko manata koneesta vielä enemmän tehoa. Yaris vaihtoi pienemmälle vaihteelle. Toivottavasti aineita oli paksu kerros sylinterin seinämissä.

Viimein vauhti alkoi kiihtyä. Yaris jaksoi kuin jaksoikin työntää Peugeotia. Seitsemänkymmentä... Kahdeksänkymmentä... Kahdeksänkymmentäviisi.

Yaris uskaltautui katsomaan pikaisesti taakseen. Kuorma-autot alkoivat jäädä jälkeen: tämän kovempaa ei tarvitsisi mennä. Täytyi vain pitää kieli keskellä suuta, jotta Yaris pysyisi tarkasti Peugeotin takana. Kaarre oli tulossa.

Kirkkaat värit alkoivat taas yltyä Yariksen näkökentässä. Ne muodostivat tunnelin, joka jatkui loputtomiin. Tunnelin päästä tuli Yarista vastaan uusi loputon parvi läpikuultavia pikkuautoja. Tuntui, että niillä oli evät, ja ne uiskentelivat tunnelissa puhaltaen ulos ilmakuplia rytmikkäästi. Missä tahansa muussa tilanteessa se olisi ollut tavattoman iloista, mutta nyt se oli äärimmäisen häiritsevää.

“Helvettiin siitä jo,” Yaris mutisi.

Nyt Yaris ja Peugeot olivat kaarteessa. Yaris korjasi ohjaustaan, jotta se pysyisi kiinni Peugeotin takapuskurissa. Hallusinaation läpi se näki ranskalaisen viistope-
rän vain vaivoin.

Sitten kaarre oli viimein ohi. Yaris tunsu vauhdin kohoavan. Oli ikään kuin tie olisi auennut ylös suoraan tähtiin asti. Hallusinaatio muutti muotoaan ja terävöityi. Yaris näki kaiken selvästi. Täydellisen selvästi.

Äkkiä se tajusi, että jotain oli pielessä.

Vauhti oli kohonnut liian vaivattomasti.

Hallusinaatio väistyi jälleen, Yaris vilkaisi taakseen, ja havaitsi Peugeotin jääneen jälkeen. Kuvitellessaan tien tähtiin Yaris oli ajanut siitä harhaan, ja nyt roska-autot lähestyivät sitä armotta.

Tuntui, kuin aika pysähtyisi.

Hetken Yaris mietti vielä, olisiko jotain tehtävissä. Voisiko se jarruttaa uudestaan, tai jopa kääntyä ympäri ja mennä väliin?

Mutta aikaa oli liian vähän.

Kuorma-autot olivat liian lähellä.

Yaris katsoi kuin hypnoosin vallassa, kun törmäys tapahtui.

Vasemmanpuoleisen roska-auton leukakoneisto osui Peugeotin perään, ja alkoi louskuttaa sitä rikki. Kuului pirstoutuvan lasin ja vääntyvän pellin raastavaa meteliä.

Yleisö hurrasi ekstaasin vallassa. Ne olivat saamassa juuri sitä viihdettä, mitä olivat odottaneetkin. Enemmän Peugeotia upposi leukakoneistoon. Bensatankki. Takapenkit.

Murskautuvan ja vääntyvän pellin kirs kunta yltyi. Yariksen mielessä se kuulosti kammottavalta tuskanhuudolta. Yaris halusi pyytää anteeksi, halusi auttaa Peugeotia kestäämään kunnes kaikki olisi ohi, mutta arvasi, ettei siitä olisi hyötyä. Yaris ei yksinkertaisesti voinut tehdä mitään, paitsi katsoa.

Yaris tiesi, että tuho syöpyisi sen tajuntaan pysyvästi ja tulisi kummitelemaan sen unissa. Leukakoneiston takana oli raskas metallitela, kuin venytetty hammasratas, joka jauhoi Peugeotin takaosaa entistä litteämmäksi ja muodottomammaksi. Sitten se kulkisi kuorma-auton korkeiden pyörien alta ja jäisi lopulta makaamaan elottomana areenan sorapinnalle.

Yaris tunsi syvää itseinhoa. Tilanne oli toki ollut toivoton, mutta nimenomaisesti Yariksen ohjausvirhe oli lopulta koitunut Peugeotin kohtaloksi.

Jos Yaris olisi sinnitellyt pitemmälle, kunnes Mekanistin aineiden tuottama voitelu olisi loppunut, ja kuorma-autot olisivat jauhaneet sen ensiksi, olisi Peugeot ehkä jopa saattanut selvitä. Jos japaninpulla olisi osoitautunut niin kovaksi palaksi, että molempien roska-autojen leukakoneistot olisivat menneet epäkuuntoon.

Mutta nyt Yaris ei koskaan saisi tietää, olisiko niin käynyt.

Tällä välin jauhaminen oli edennyt etuovien tasalle. Seuraavaksi vuorossa olisi vaihteisto, kojelauta ja ohjauselektroniikka, ja lopulta moottori. Peugeotin äänitorvi alkoi huutaa, mutta sanojen sijasta se oli vain ta-sainen signaali vailla tietoisuutta. Henki oli kai jo irtaantumassa ruumiista.

Ystävällisintä Yariksen koskaan tuntemaa autoa jauhettiin elävältä. Siinä Yarikselle mietittävää pitkäksi aikaa. Yaris tajusi, että se olisi periaatteessa saattanut menettää tämän seurauksena toimintakykynsä täysin, vaihua totaaliseen katatoniaan, mutta sen sijaan Yaris havaitsi kylmän tyhjyyden virtaavan sen tietoisuuteen. Se ei ollut surua, ei kostonhimoa, eikä vihaakaan, vaan jäättävä varmuus siitä, että mikään tämän jälkeen ei tuntuisi samalta kuin ennen.

Yleisö hurrasi edelleen.

Peugeotin matkustamo oli nyt lytytetty täysin, ja vain konepelti ja moottori olivat jäljellä. Merkinantotorvi vaikeksi vielä hetken, sitten ääni häipyi olemattomiin.

Punainen Kostaja oli kuollut.

Yaris tajusi, että kuorma-autot alkoivat olla jo vaarallisen lähellä sitäkin. Sen täytyisi kiihdyttää, ellei se halunnut kokea samaa kohtaloa.

Peugeotin moottori osoittautui lopulta liian kovaksi palaksi, joten roska-auto sylkäisi sen leuoista ulos eteensä. Se murskasi vielä etuvalot ja etupuskurin, ja sitten lytytetty punainen kasa peltiä kulki roska-auton alta ja jäi liikkumattomana areenalle. Se näytti tavattoman irvokkaalta, kuin yliajetulta eläimeltä, ja Yaris toivoi, ettei olisi katsonut loppuun asti. Minkään auton ei pitäisi kokea tuollaista kohtaloa.

Mutta nyt täytyi päästä itse pakoon.

Yaris nosti kierroksiaan. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut. Vauhti vain hidastui lisää.

Yaris tajusi vaihteen olevan vapaalla. Se oli kai huomamatta vaihtanut katsoessaan Peugeotin silpomista. Käyttämättä kytkintä edes kunnolla alas asti Yaris vaihtoi suoraan kakkoselle ilkeän rutinan kera, ja sitten menttiin. Mutta savu sen konepellin alta oli yhä paksumpaa, ja Yaris tajusi, etteivät hallusinaatiot olleet enää pa-

lanneet. Ylimääräisten voitelevien aineiden vaikutus oli lakannut. Kerros sen sylintereiden pinnalla oli kulunut loppuun.

Loppu koittaisi myös sille pian.

Tavallaan Yaris oli tyytyväinen tämän tajutessaan.

Äkkiä Yaris tuli tietoiseksi useiden konetuliaseiden räitinästä. Se tuli kauempaa, areenan rinteeltä. Seuraavaksi Yaris kuuli luotien kimmokkeiden ääniä paljon lähempää. Se katsoi taakseen ja havaitsi roska-autojen joutuneen tulituksen kohteeksi. Kipinöitä sinkoili niiden harmaista kyljistä, sitten tuli osuma oikeanpuoleisen auton eturenkaaseen. Se menetti hallinnan ja alkoi ajautua kohti rengasvallia.

Olivatko Raato ja Satanarkistit saapuneet viimein paikalle? Yaris vilkaisi sivulle, tulituksen suuntaan.

Mutta siellä ei näkynyt Cadillac:ia eikä moottoripyöriä.

Sen sijaan näkyi kymmeniä hahmoja kullanvärissä ihonmyötäisissä puvuissa, aseistettuna rynnäkkökivääreillä tai kevyillä konekivääreillä –

Sitten roska-autojen välissä räjähti. Soraa lensi ilmaan sankkana pilvenä.

Ilmeisesti myös kranaatinheittimillä.

Professorin klooniepäolennot olivat hyökkäämässä Brutalistien kimppuun. Raato olikin kääntynyt sen puoleen. Valinta oli kieltämättä hyvä; muutamasta mootto-

ripyörästä ei taatusti olisi ollut vastusta joukolle hot rodeja.

Tässä vaiheessa myös Brutalistit heräsivät. Hot rodit lähtivät rinteestä liikkeelle, omat aseet laulaen. Mutta bipedaalisilla olennoilla oli selvä etu rinteessä. Pari hot rodia yritti tehdä liian terävän käännöksen hyökkääjiä kohti, minkä seurauksena ne kaatuivat, ja alkoivat pyöriä avuttomina kohti areenaa. Tästä viisastuneena useimmat jäivät paikalleen tulittamaan.

Epäolentoilla ei tosin ollut mitään, minne suojautua. Ne rynnäköivät eteenpäin massana, ja useita kaatui, kun hot rodien tulitus osui niihin. Oli selvää, ettei ihonmyötäinen puku ollut panssaroitu.

Sitten Yaris näki Professorin ja Raadon kaukana mäen huipulla. Professori mahdollisesti kauko-ohjasi epäolentoja hyökkäämään.

Totta puhuen Yarista vitutti. Se ei olisi halunnut tulla pelastetuksi. Se oli jo valmistautunut kokemaan moottorin kiinnileikkaamisen ja silpoutumisen tunteettoman jätteenhuoltoauton ruosteisissa teräsleuoissa. Nyt, jos epäolennot voittaisivat Brutalistit, tai saisivat ainakin autettua Yariksen pakoon, jäisi Yaris kiitollisuudenvelkaan, mutta Yaris tiesi, ettei se pystyisi tuntemaan min-käänlaista kiitollisuutta. Se ei luultavasti pystyisi tuntemaan enää yhtään mitään. Paitsi vitutusta.

Sen verran järkevästi Yaris pystyi vielä ajattelemaan, että jos pelastus nyt tulisi, ei moottorin kannattaisi antaa leikata kiinni. Niinpä Yaris sammutti sen, ja antoi itsensä rullata eteenpäin.

Toinen kranaatti räjähti. Vasemmanpuoleinen roska-auto kellahti kumoon. Oikeanpuoleinen oli jumissa renkaiden keskellä ja pyöritti moottoriaan raivon vallassa. Näytti, että sen kaikki renkaat oli ammuttu rikki, ja se onnistui vain kaivamaan itseään syvemmälle soraan.

Roska-autojen vaara oli tältä erää ohi.

Mutta nyt Yaris kuuli, kun Sakaalin ylitehokas moottori käynnistyi. Se ajoi alas mäkeä kohti areenaa, kohti Yarista. Sen kaksi minigunia heräsivät eloon, ja kohta saataisi kuumaa lyijyä. Oli selvää, että se aikoi teloittaa Yariksen kuorma-autojen jouduttua pois pelistä.

Epäolennot laukaisivat kolmannen kranaatin, mutta se ei aivan osunut Sakaaliin.

Minigun:it saavuttivat täyden toimintanopeuden ja alkoivat ampua. Sora pölysi jo vaarallisen lähellä Yarista. Se ei ollut varma, mitä mieltä se oli tästä. Se oli halunnut tulla murskatuksi, mutta halusiko se tulla Sakaalin rei'ittämäksi? Ammutuksi tulemista se oli kyllä jo kokenut tarpeeksi. Siinä ei ollut mitään erityisen hienoa.

Crom! Jonkinlainen päättäväisyys palautui Yariksen tajuntaan, ja se käynnisti moottorinsa. Moottorin käyntiäänäni oli epäterve, mutta Yariksen tarvitsi päästä vain pois luotisuihkun tieltä –

Yaris laittoi ykkösen päälle, käänsi rattia jyrkästi, ja pääsi viime hetkellä Sakaalin tulituksen alta.

Sitten räjähti neljäs kranaatti.

Se oli melkein suora osuma. Sakaali kiepahti ilmassa ympäri ja iskeytyi areenan pintaan ylösalaisin. Pyörät jäivät pyörimään tyhjää hyödyttömästi. Se huusi raivosta.

Tämän nähtyään useimmat Brutalistit hajaantuivat ja jättivät taistelun. Ne tajusivat, että kranaatteja riittäisi melkein jokaiselle niistä, vaikka ne onnistuisivatkin harventamaan epäolentoja.

Kultapukuisten lauma saavutti areenan. Nyt Yaris erotti jo epämuodostuneet nenät selvästi. Muutama Brutalisti teki vielä vastarintaa, mutta ne ammuttiin ja räjäytettiin armotta, kunnes lopulta tulitus taukosi.

Sitten Raato ja Professori ajoivat varovaisesti rinnet-

tä alas. Yaris sammutti moottorinsa jälleen.

“Jään sinulle velkaa,” Raato sanoi.

“On hyvä, että puolielävät tuli testattua tositilanteessa. Mutta nyt meille tulee kiire. Jos Tacgnolin helikopterit ehtivät paikalle, tulee kuumat paikat,” Professori vastasi.

Raato ajoi Peugeotin elottomien jäännösten luokse, ja nosti penkiltään ilmaan medaljongin.

Medaljonki levitöi liikkumatta Peugeotin yllä. Mitään ei tapahtunut. Oliko Peugeotin henkiruumis myös totaalisen kuollut? Totta puhuen sillä ei ollut juurikaan väliä Yariksellä. Ja koko juttu saattoi vain olla typerä trikki – luultavasti Raato itse joko sai aikaan liikkeen, tai oli saamatta – näin se saattoi kierosti vaikuttaa toveriensa suhtautumiseen kuollutta autoa kohtaan.

Yllättäen medaljonki alkoi kiertää ympyrärataa, ensin hitaasti, sitten jopa vikkellästi.

“Henkiruumis on elossa,” Raato totesi. “Ja yllättävän vahva.”

Yllättäen, vasten tahtoaan, Yaris tunsu jotain. Tunsu oikeastaan aivan liikaa. Se huomasi, miten sen ajovalot huurtuvan jälleen. Kaikkein viimeisenä se halusi liikuttua tällä hetkellä. Sen oli tarkoitus tuntea tästä eteenpäin vain kylmää vitutusta, ei mitään muuta. Mutta jos Raadon jutut pitivät paikkansa, tuo tarkoitti, että Peugeotin vaellus varjomaassa ei olisi loputon.

Se oli edes jonkinasteinen pieni lohtu auton kokeman kammottavan kuoleman jälkeen.

Sitten Raato kääntyi viimein Yarista kohti. Yaris mietti jotenkin poissaolevan huvittuneena, että Raadolle oli tärkeämpää hoitaa ensin henkimaailman asiat, kuin tämän todellisuuden. Mutta ei Yaris siitä pahastunut. Päin vastoin. Eihän se ollut halunnut tulla pelastetuksi ensinkään. Koko Professorin armeijan sotilasmahdin näytös

oli myöskin ollut oudon vieraannuttava kokemus. Kuten Yaris oli miettinyt, luultavasti mikään ei tulisi enää tuntumaan normaalilta.

“Oletko kunnossa?” Raato kysyi.

“Öljypohja on paskana. En voi käyttää moottoria,” Yaris vastasi yksitotisesti.

“Sitten täytyy hinata.”

Ilman eri kehotusta Yaris avasi takaluukkunsa ja levittoi hinaussilmukan esiin, sitten kiersi sen paikalleen. Sekin tuntui vain deja-vu:lta, entisten toimintojen toistamiselta mekaanisesti ilman sen syvempää merkitystä. Sitä ehkä olemassaolo lopulta olikin.

Raato puolestaan kiinnitti hinausköyden vetokoukuunsa ja silmukkaan, ja sitten oltiin periaatteessa valmiita matkaan.

“Valot sammuksiin,” Professori sihahti. “Nyt on tärkeintä, että päästään pois huomaamatta.”

Yaris oli lähes jo ehtinyt miettiä, olisiko Professorin armeijasta itse Tacgnolillekin vastusta. Mutta jos helikopterit olivat sille todellinen uhka, luultavasti ei. Ja jos Tacgnol oli levittänyt ihmisten suolet ympäri maailmaa, luultavasti se voisi aivan hyvin tarrata kiinni myös näihin epäolentoihin, repiä niiden raajat irti ja levittää niiden epäsuolet ympäriinsä.

Juuri Raadon lähdettyä hinaamaan Yarista kuului kaukaisuudesta pitkä, matala törähdys, joka jäi kaikuun ilmaan.

Pimenevän illan valo riitti juuri ja juuri etenemiseen valot sammutettuina. Raato mateli epätasaisen maaston yli, ja Yariksella oli täysi työ pitää hinausköysi sopivan kireänä. Professori kulki toistaiseksi niiden vierellä, ja syötti aina välillä komentoja epäolentoille suunnilleen autoradion kokoisen kauko-ohjauksikön välityksellä.

Jälleen törähti. Yaris tähyili osittain pilviselle taivaalle, muttei nähnyt mitään.

Suurin osa Professorin armeijasta kulki autojen ympärillä epämääräisessä muodostelmassa. Ne pystyivät kävelemään epäluonnollisen pitkän, nopein harppauksin. Osa epäolentoista puolestaan oli jätetty vahtimaan Brutalisteja ja avaamaan tuli välittömästi jos nämä lähtisivät perään.

Yaris ei ollut edelleenkään kiittänyt Cadillac:eja millään muotoa. Autot olivat toistaiseksi ymmärtäneet jättää sen rauhaan lähes ihailtavalla tavalla, ne eivät olleet kyselleet siltä koettelemuksesta. Se, ettei vaara ollut vielä ohi, edesauttoi luultavasti.

”Jos Tacgnolin koneet hyökkäävät areenalle ja kuulustelevat olentojasi, voivatko ne paljastaa labrasi sijain-

nin? Tai meidät?” Raato kysyi.

Professori naurahti ilkeästi.

“Eivät. Siihen niiden älyllinen taso ei riitä. Kauko-ohjaan ne liittymään loppujoukkoon, kun etumatkamme on riittävä.”

Hiljaisuus laskeutui lukuun ottamatta Cadillacien isojen moottoreiden matalaa pörinää ja soran ja kasvillisuuden epärytmistä kahinaa, kun epäolennot etenivät.

Yaris odotti, milloin taas törähtäisi, mutta mitään ylimääräistä ääntä ei kuulunut.

Sitten, yllättäen helvetti pääsi valloilleen.

Tacgnolin helikopterit syöksyivät ylhäältä, pilvien keskeltä hyökkäykseen. Yaris ei edelleenkään kuullut ensin niiden ääntä, mutta näki valojuovaluotien hehkun, kun sarjatuli taivaalta hakeutui autoja ja epäolentoja kohti.

Nyt roottorien humina alkoi viimein kuulumaan.

Helikoptereita oli ainakin kolme.

Sitten tuli niiden yhteistöräytys.

Se oli kammottavan voimakas, ja Yaris kuvitteli hyp-päävänsä ilmaan pelosta.

Professori pysyi ihmeellisen rauhallisena, ja syötti käskyn toisensa perään kauko-ohjausyksikköön, loputtomia monimutkaisia näppäinsekvenssejä. Epäolennot avasivat tulen lentolaitteita kohti lähes täydellisen synkronoituina.

Helikopterit laukaisivat seuraavaksi ohjuksia. Maa tärisi ensimmäisestä räjähdyksestä, sitten toisesta. Raato kiihdytti äkillisesti ja alkoi tehdä väistöliikkeitä. Yaris oli varma, että hinausköysi katkeaisi.

Lisää ohjuksia satoi taivaalta. Kuin ihmeen kaupalla Professoriin, Raatoon ja Yarikseen ei ollut vielä osunut. Epäolentoja sen sijaan tuhoutui kymmeniä: räjähdykset nostivat niitä ilmaan kuin räsynukkeja. Oli tietysti loo-

gista kohdistaa tulivoima ensin aseistettuihin vastustajiin. Vaikka oli kyseenalaista, oliko epäolentojen kivääreistä mitään uhkaa koptereille.

Yaris mietti kyynisesti, että tavallaan tämä oli vain jatkoa ja looginen päätös Brutalistien aloittamalle väkivallalle. Tietty häiriintynyt osa sen mielestä oli jopa tyytyväinen, että Raadon ja Professorin pelastusyritys lopulta epäonnistuisi. Näin Yaris ei jäisi kiitollisuudenvelkaan.

Seuraava ohjus kaarsi taivaalta ja räjähti maassa.

Se oli suora osuma Professoriin.

Valkoinen Cadillac yksinkertaisesti lakkasi olemasta.

Jälleen Yaris tunsi jotain. Sielua vääntävä syyllisyys palasi. Peugeotissa olisi ollut jo tarpeeksi. Lisää autoja tai muitakaan kulkuneuvoja ei pitäisi tuhoutua Yariksen takia. Toisaalta –

Eihän se ollut käsenyt Raatoa tai Professoria tulemaan sen perään. Ne olivat itse tehneet valintansa! Nyt, kun Professoria ei ollut enää ohjaamassa niitä, eivät epäolennot luultavasti kykenisi organisoituu puolustukseen, vaan kaikki tulisi olemaan ohi nopeasti. Seuraavaksi Raato ja Yaris tuhottaisiin. Syyllisyyttä ei tarvitsisi potea kauan.

Mutta sitten tapahtui jotain käsittämätöntä.

Kuin sanattomasta, yhteisestä päätöksestä epäolennot ponnistivat uskomattomalla voimalla, ja hyppäsivät monta kymmentä metriä ilmaan, matalalla kaartelevien helikoptereiden kimppuun. Osa niistä hyppäsi harhaan ja putosi kaarensa lopuksi maahan ja murskautui, mutta pelottavan suuri osa sai tarrattua kiinni kolmeen helikopteriin. Yaris näki, kun niiden mustat kyljet vähitellen peittyivät kullanväristä. Päästyään koptereiden kimppuun puolielävät alkoivat tuottaa niille kaikin tavoin vahinkoa miten vain pystyivät: ensin ne ampuivat lippaan

toisensa jälkeen lähietäisyydeltä, samalla kun pitelivät kiinni jaloillaan (oliko niillä jonkinlaiset magneettisaappaat, sitä Yaris ei tiennyt) ja kun lippaat loppuivat, ne vain moukaroivat nyrkeillään, pyrkien vääntämään propellit pois sijoiltaan tai tukkimaan turbiinit. Oli selvää, että näin tehdessään suuri osa epäolentoista silpoutui. Tekoraajoja satoi alas maahan, myös Yariksen ja Raadon päälle. Epätoivon vallassa helikopterit töräyttelivät toistuvasti ja yrittivät karistaa tunkeilijat pois päältään, mutta kultapuvuilla oli miesylivoima. Eivätkä ne näköjään säikkyneet kovia ääniä. Ensin yksi helikopteri tuli alas maata vavisuttavan räjähdysten kera, sitten toinen. Viimeinen helikopteri yritti vielä saada Yarista ja Raatoa jyvälle, mutta kaksi epäolentoa tarrasivat sen konetykkiin kiinni ja väänsivät sen irti raa'alla voimalla, samalla pudoten itse kohti maata ja kuolemaa. Suuri määrä mukana roikkuvia epäolentoja hyökkäsi lopulta koneen pääroottorin kimppuun. Silpoutuvan synteettisen lihan määrä oli käsittämätön, mutta lopulta roottorin akseli jäi jumiin. Se pysähtyi, ja kopteri tuli alas taivaalta kuin kivi. Se räjähti vaarallisen lähellä Yarista ja Raatoa: Yaris saattoi aistia infernaalisen lämpöaallon.

Lopulta hiljaisuus laskeutui. Näytti, että Raadon moottori oli sammunut taistelun aikana säikähdyksestä, ja se oli paikallaan, ihmetellen mitä juuri oli tapahtunut.

Kaikki Tacgnolin helikopterit olivat tuhoutuneet.

Hyvin luultavasti kaikki mukana olleet epäolennot olivat myös tuhoutuneet tai toimintakyvyttömiä. Yaris näki muutaman maahan tippuneen nytkymässä epä-määräisesti edestakaisin, mutta ne eivät enää päässeet pystyyn, vaan sammuivat lopulta.

Nyt Yaris vasta älysi mieltä, mitä oikeastaan oli tapahtunut. Oliko epäolentoihin ohjelmoitu voimakas itsemurhakostoisku niiden isännän kuoleman varalta, oli-

ko Professori antanut käskyn viimeisenä tekonaan, vai olivatko ne jopa toimineet oma-aloitteisesti? Totuutta ei ehkä koskaan saisi tietää.

Raato katkaisi hiljaisuuden käynnistämällä moottorinsa. Se yski ensin, mutta alkoi lopulta käydä tasaisesti.

“Se oli melkoista,” Cadillac totesi tyrmistyneenä. “Nyt kyllä häivytään, ennen kuin noita piruja tulee lisää.”

“En vastusta,” Yaris vastasi.

Autojen päästyä liikkeelle Yaris pystyi taas miettimään, ja mietintä ei edelleenkään johtanut kovin miellyttäville urille. Nyt kun Professori oli tuhoutunut, kuka pystyisi hyödyntämään sen keksintöjä? Roboto odottaisi tiedekompleksissa aivan turhaan mestarinsa paluuta. Luultavasti koko paikka vain unohtuisi, tai sitten asioista mitään ymmärtämättömät vandaalit tunkeutuisivat sinne ryöstelemään. Mutta eivät ne käsittäisi Professorin teknologiaa. Ajan myötä poliisirobotitkin tarvitsisivat huoltoa, mutta sitä ei kukaan osaisi suorittaa. Niinpä ne sammuisivat yksi kerrallaan, ja lopulta Vapaakaupungissa hallitsisi täysi motoristinen anarkia. Kaikki tämä tuntui tavattoman suurelta tuhlaukselta. Ja tavaltaan Yaris oli siihen syypää. Jos se ei olisi vaatinut mennä Jälkimaailmaan etsimään johtolankoja Kattokissasta, olisi Peugeot nyt elossa. Ja Professori olisi elossa.

Valo taivaalla hiipui. Kohta ilta olisi täydellisen pimeä. Helikopterien pelossa Raato ei edelleenkään kytkenyt valojaan päälle. Totta puhuen Yaris ei edes tiennyt varmuudella, oliko suunta oikea Vapaakaupunkia kohti.

“Aika paska päivä,” Yaris totesi lopulta.

Sen ehkä täytyi puhua Raadolle, vaikka sitä oli aiemmin vituttanutkin aivan liikaa. Edes jotain tyhjänpäiväistä. Mutta seuraavat sanat vaativatkin jo paljon ponnistelua. “Kiitos, että tulitte. Vaikkei siitä seurannut mitään hyvää.”

Raato oli jonkin aikaa hiljaa.

“No, me jäimme henkiin. Ja Peugeot kulkee läpi varjomaan hyvää tahtia. Taisit tykätä siitä aika paljon?”

“Niin.”

“Uskon tietäväni, miksi medaljonki liikkui nopeasti. Sillä on hyvä motivaatio kulkea varjomaan läpi äkkiä. Että se näkee sinut uudestaan.”

Nyt Yaris toivoi, että olisi pitänyt suunsa kiinni. Se oli juuri nähnyt epäolentojen eppisen käänteisen kamikazehyökkäyksen Tacgnolin helikoptereita vastaan, ja Raato puhui hempeyksiä. Käsittämätöntä.

“Et kai usko oikeasti tuohon itsekään?”

“Mieti. Sinä – puhun siis sielustasi – päätit jostain syystä valita tuon Yariksen kuoreksesi. Varjomaan läpi selvittyään sielu valitsee uuden kuoren, jos niitä on vaapaana.”

“Tarkoitat jonkinlaista jälleensyntymää. Mutta autoja on miljoonia. Ei se löytäisi minua ikinä. Tai sitten olen saattanut itse tuhoutua sillä välin. Ja sitä paitsi, en minä muista mistään edellisestä elämästä mitään. Ei ole mitään sitä ennen, kun käynnistin itseni ja ajoin ulos tallista. Sekään ei muistaisi minua.”

“Niin, en minä sanonutkaan että te välttämättä tapaatte. Sanon vain, että sillä on syy pitää kiirettä, kun taas ne, joilla syytä on vähemmän, jäävät varjomaahan pitkäksi aikaa, ehkä ikuisuudeksi.”

Yaris huomasi, että oli ikään kuin varomattaan ruvennut puhumaan paljon enemmän, kuin oli tarkoitus. Sen olisi pitänyt olla paljon synkempi, hiljaisempi ja vituttuneempi. Mutta toisaalta, mitä väliä sillä oli, pitikö se kiinni periaatteistaan? Niin paljon oli jo mennyt pieleen, eikä aikaa saanut käännettyä taaksepäin. Mennään sitten pieleen vielä periaatteidenkin suhteen.

“No helvetti. Jos me jostain ihmeen syystä tavattaisiin

uudestaan, niin varmasti minun tuurilla se vain joutuisi johonkin taisteluun ja kuolisi heti uudestaan.”

Raadon nariseva ääni muuttui mietteliääksi.

“Mahdollista. Tämän takia olenkin itse todennut, ettei auton juuri kannata kiintyä mihinkään tässä maailmassa, vaan valmistautua jo seuraavaan. Liian paljon on epävarmaa.”

“Minä en tyydy tuohon. Tai no. Vittu. Olenhan minä nähnyt, mitä tapahtuu, jos haaveilee liikaa. Vitun Katto-kissa. Ei sitä varmasti edes ole.”

“No, mieti vielä, jos ei muuten niin henkisen harjoituksen vuoksi, millä ehdolla haluaisit nähdä Peugeotin jälleen?”

Yaris raivostui kysymyksestä hetkellisesti niin, että melkein löi jarrun pohjaan, mistä taas seuraisi köyden varma katkeaminen. Viime hetkellä se päätti olla tekemättä niin. Mutta ei Raadolla silti ollut mitään oikeutta kysyä tuollaisia.

Tosin yllättäen Yaris huomasi silti vastaavansa. Oli ikään kuin se ei pystynyt hallitsemaan omia puheitaan.

“Ei pitäisi olla Tacgnolia. Ei väkivaltaa ja paskaa. Sit-ten.”

“Pyri sitten siihen, ettei ole Tacgnolia. Se on sinun motivaatiosi. Niin kauan, kun se ei ole toteutunut, tulee henkiruumiisi vaellus olemaan nopeaa.”

“Mutta sitä ei kukaan tai mikään pysty tuhoamaan.”

“Luultavasti kukaan ei ole vielä edes yrittänyt.”

“Tuo on niin teoreettista paskaa. En minä jaksa enää. Ei tule mitään muutosta. Minä keskityn pitämään vain huolen, että minulla on bensaa seuraavaksi päiväksi.”

Tunnit kuluivat.

Hinaus eteni läpi pimeyden. Yaris mietti, että kohta Cadillacin menoveden täytyi olla loppumassa, niin nopeaa tahtia se sitä ryysti.

Lopulta jäljittelemätön kumea jumputus alkoi kuulua kaukaisuudesta.

Yö ei ollut enää pelkästään pimeä, vaan myös sumuinen. Mutta viimein Vapaakaupungin valot tulivat esiin sumusta.

“Nyt on Satanarkistien vuoro auttaa. Kukaan tai mikään ei seurannut meitä, joten niillä ei ole mitään syytä kieltäytyä,” Raato totesi.

Yaris ei periaatteessa pitänyt ideasta. Se muodosti mielessään uutta elämänfilosofiaa, jonka mukaan piti varoa jäämästä minkäänlaista palvelusvelkaa kenellekään. Mutta oli totta, että se tarvitsi uuden öljypohjan. Ja talleille mahtuisi helposti kaksi autoa piiloon.

Raato oli menossa tällä kertaa sisään kaupunkiin eri suunnasta. Nyt ei näkynyt eritasoristeyssokeleita edessä, vaan rapistunut esikaupunkialue. Täällä ei ollut kaiuttimia, vaan musiikki tuli kauempaa edelleen kumeahkona jylinänä. Kadut olivat jopa aavemaisen autioita. Neljän räikeästi maalatun mopoauton seurue tuli vastaan verkkaisesti. Ne törmäilivät lyhtypylväisiin ja roskasäiliöihin, mutta löysivät toistaiseksi takaisin kadulle. Autot olivat selvästi pilvessä.

“Miten nuo tollot pysyvät hengissä täällä?” Yaris ih-

metteli.

Raato ei vastannut.

Kai se osoitti, että poliisirobotit suojelivat tasapuolisesti toloja narkkareitakin. Tosin täällä robotteja ei näkynyt, kuten ei paljon muitakaan.

“Tiedätkö, missä päin tallit ovat?” Yaris kysyi, kun oltiin edetty muutaman korttelinväli.

“Totta puhuen en. Olisi ehkä kannattanut tulla samasta sisäänkäynnistä, kuin viimeksi.”

“Jos vain suunnataan musiikkia kohti.”

Raato tyytyi tähän ja kääntyi seuraavasta risteyksestä vasemmalle. Vähitellen dubstep alkoi voimistua ja selkeytyä. Autoja alkoi tulla vastaan enemmän, kuten myös robotteja. Nyt oltiin varsinaisessa kaupungissa.

Torvet huusivat, kun hinauksen verkkainen tempo häiritsi kiireisiä kaupunkilaisia. Raato pysyi ihailtavan tyynenä.

“Nyt saatan tietää, minne pitää mennä. Tulimme vain 90 astetta väärästä suunnasta.”

Ennen kuin Raato ehti korjata suuntaa, autot joutuivat todistamaan omituista näytöstä. Viisi valkoista Aygoa tuli vastaan renkaat ulvoen. Takaa ilmestyi puolestaan viisi myöskin valkoista Chevrolet Spark:ia. Oli selvää, että kirppuautot olivat törmäyskurssilla.

“Wall of DEATH!” autot huusivat juuri ennen rysähdyttä.

Sitten rysähti. Törmäyksen ääni oli korviahuumaava. Kyseessä oli jonkinlainen outo joukkoitsemurha.

Yaris vilkaisi savuavia romuja ja totesi, että niissä kaikissa (niin Aygoissa kuin Sparkeissa) oli sama punavalkoinen nelikirjaiminen teksti kyljessä pallon muotoon venytettynä, ja sen alla sana “sijaisauto.” Yaris ei ymmärtänyt, mitä nelikirjaiminen sana merkitsi.

Poliisirobotteja saapui tutkimaan kolaria.

“Syyte: tahallinen törmääminen. Tuomio: syyllinen. Rangaistus: höyryttäminen.”

Yaris ihmetteli robottien kehittyntä tekoälyä. Ne olivat analysoineet tilanteen suhteellisen järkevasti jälkikäteen. Tosin kukaan ei nyt tekisi roboteille firmware-päivitystä, eikä lataisi niiden akkuja tai fuusiokennoja tai millä ihmeellä ne toimivatkaan. Professorin kuoleman turhuus palasi myrkyttämään Yariksen mieltä.

Robotit alkoivat hävittää kirppuautonromuja rubiinipunaisilla säteillään, ja Raato kurvasi niiden edestä uudemman kerran vasemmalle. Nyt Yaris mahdollisesti muisti itsekin, miten Satanarkistien luokse pääsi tästä.

“Tää ei ole sitten mikään virallinen varaosa, mutta pitäis toimia riittävän hyvin,” Satanarkistien mekaanikko Saksikäsi totesi viimeisteltyään uuden öljypohjan kiinni hitaamisen. Sitten se alkoi pulputtaa täyssynteettistä moottoriöljyä täyttöaukosta sisään. Se oli kuin parasta jumalten nektaria, mitä Yaris tällä hetkellä saattoi kuvitella. Sen moottori olisi pian taas käyttökelpoinen.

“Entä sitten tuo reikä katossa?” Yaris kysyi.

“Sekin voidaan hoitaa. En ole korimekaanikko eikä pelti ole kaunista, mutta täyttää tarkoituksensa. Maksusta vain pitää keskustella. Tai sen saat hoitaa Tyrän kanssa.”

Yaris toki ymmärsi, etteivät Satanarkistit harrastaneet hyväntekeväisyyttä. Sillä ja Raadolla ei vain ollut enää mitään, millä maksaa huoltoa. Itse asiassa niillä ei ollut ylimääräistä bensaakaan. Kaikkien varakanistereiden sisältö oli jo kaadettu niiden tankkeihin, eikä se riittäisi enää Päämajaan palaamiseen.

Oli luultavaa, että huolto pitäisi korvata työllä. Rikollisella sellaisella.

Yarista ja Raatoa oli koulutettu oikeanlaisen asenteen ja habituksen säilyttämiseen. Nyt ne osasivat norakoilla kadulla uskottavan vähämielisen, osittain uhkaavan ja osittain hyvinkin ystävällisen näköisinä, mikä oli Tyrän mukaan ensimmäinen askel onnistuneeseen diilaamiseen.

Aineet, joita oli tarkoitus kaupitella olivat Kooma, Musta Surma ja Aivomyrsky. Sedatiivi, stimulantti ja psykedeeli. Kun koko satsi olisi diilattu, Yaris ja Raato saisivat riittävästi bensaa paluumatkaa varten, ja olisivat vapaita lähtemään.

Seuraava askel oli kontaktin ottaminen potentiaaliin asiakkaisiin oikealla tavalla. Tätä Tyrä ei ollut osannut opettaa kunnolla, eikä Yariksen ja Raadon itsenäisen harjoittelu ollut toistaiseksi tuottanut kovin hyvää tulosta. Ilmeisesti Satanarkistien vakioasiakkaat olivat tottuneet ostamaan suoraan pyöriltä, ja autot diilereinä tuntuivat vain liian epäilyttäviltä tai epäaidoilta. Mutta helvetti. Olihan niissä luodinreikiäkin. Ei niitä ainakaan huumeektyiksi voinut epäillä. Tai oliko täällä yleensä peitetetehtävissä autoja? Yaris ymmärsi, että vain robotit valvoivat lakia.

Yaris uskoi, ettei se olisi vapaaehtoisesti alentunut tälle tasolle. Vaikka Meka-nistin aineet olivat aikaansaaneet jopa hauskojakin hallusinaatioita ja toimineet voiteluaineina, tämä tuntui jotenkin paljon kyynisemmältä ja vittumaisemmalta toiminnalta. Yaris ja Raato olivat täällä käyttämässä hyväksi uhreja, jotka eivät tienneet paremmin, tai halusivat paeta kurjaa todellisuutta aineisiin. Yariksen alunperin positiivinen mielikuva Saatana-anarkisteista oli rapistunut nopeasti tehtävänannon myötä.

Sedatiivit olivat periaatteessa kaikista vaarallisimpia, koska niiden yliannostus saattoi aiheuttaa toimintaky-

ryn täydellisen (jopa peruuttamattoman) menetyksen, ja niihin usein tuli fyysinen riippuvuus.

Stimulantit olivat ehkä pienempi paha, mutta niilläkin sai itsensä rikki, jos meni koko ajan täysillä eikä ta-
junnut jarruttaa.

Yaris oli ehdottomasti sitä mieltä, että psykedeelit olivat tajusteiden jaloin kategoria. Niihin ei syntynyt varsinaista riippuvuutta, ja ainoa varsinainen haitta oli, ettei voinut olla varma, minkälainen trippi tulisi olemaan. Yksilöstä riippuen matka saattoi olla pahakin. Eivät kaikki tietystikään nähneet hilpeitä A-segmentin kirppuautoja. Ja tietysti oli mahdollista, joskin epäto-
dennäköistä, että trippi jäisi päälle tai palaisi myöhemmin flashback:in muodossa, vaikka aine oli jo täysin poistunut pakokaasun mukana.

Kului kokonainen päivä. Dubstepiä, brostepiä, autojen ruuhkaa ja robotteja. Ja epätoivoisia yrityksiä tehdä kauppaa. Päivän lopulta Yariksen lähes koko satsi oli vielä jäljellä. Raadolla oli mennyt hieman paremmin. Cadillac oli luultavasti uskottavampi huume-diileri kuin pieni Yaris.

Mutta näillä näkymin koko määrän myymisessä kestäisi viikko, ellei ylikin. Yaris mietti, hermostuisivatko Satanarkistit jossain vaiheessa ja myisivät kamat itse. Parhaassa tapauksessa bensat jäisivät tällöin saamatta, ja pahimmassa autot saattaisivat kohdata väkivaltaa.

Autot palasivat yön synkimmiksi tunneiksi takaisin talleille, mutta sitten koittikin jo aamu, ja diilaus alkoi uudestaan.

Yariksen itseinho syveni, kun se tajusi, että sen piti tietoisesti valita kaikista avuttomimpia asiakkaita. Rumankeltainen Datsun 100A, Lada 1200 tuotannon alkupäästä, jonka moottori pysyi käynnissä vain tuurilla ja jonka akku oli purkautumisen rajamailla, aivan puhki-

ruostunut Ka vuosimallia 1996, Smart Fortwo joka ei pystynyt kulkemaan suoraan, koska etupyörät harottivat vinosti eri suuntiin, Renault Clion "avoautoversio" josta vain puuttui kaikki pelti konepellistä ylöspäin...

Tämän tajuttuaan sen myynti kääntyi nousuun. Päivän päätteeksi Yaris neuvoi saman myös Raadolle.

"Minä en tuohon suostu. Se on pahaksi karmalle. Sielu mustenee ja näivettyy," se totesi.

"Omapahan on valintasi."

"Tosin voisin antaa nämä aineet sinulle myytäväksi ja norkoilla vain kaikkitietävän näköisenä."

Lopulta neljän vuorokauden kuluttua kaikki oli myyty. Kaikki! Yaris ja Raato palasivat Satanarkistien talleille, toivottavasti viimeistä kertaa. Juuri tällä hetkellä ilo työn valmiiksi saamisesta voitti itseinhon, mutta Yaris aavisti, että sen lyhyt ura huumekauppiaana takuulla palaisi vielä kummitlemaan sen mieleen.

Prospekti eli musta Smart Fortwo oli edelleen baaritiskin takana. Tyrä itse ei ollut paikalla, joten autot jäivät odottamaan.

"Nyt ei oteta absinttia," Raato sanoi.

Ajatus absintista sai Yariksen ajatukset takaisin ikäville urille. Se muisti, miten oli krapulan vallassa löytänyt Peugeotin kaatopaikan kuopasta, kun se oli vielä ollut elossa.

Tyrä saapui lopulta paikalle.

"Kaikki on diilattu," Yaris sanoi.

"No siinä kesti. Mutta sovittu mikä sovittu. Te saatte bensat ja pääsette lähtemään."

Autot palasivat korjaamohallin puolelle, ja pyörät lastasivat niille mukaan yhteensä kuusi kanisteria. Määrän pitäisi hyvin riittää paluumatkalle, ellei joutunut kiertämään Tacnolin tiesulkuja huomattavan kaukaa.

Helvetin Tacgnol. Sekin vielä. Nyt ei ollut enää aseita. Ei ollut Peugeotin EMP-pulsseja. Eikä varsinkaan Professorin epäklooneja, jotka pystyivät hyppimään helikopterienkin kimppuun. Tosin –

Hot rodeja vartioimaan jääneet epäolennot olivat mahdollisesti vielä hengissä. Ilman komentoja ne olivat luultavasti vain jääneet paikoilleen seisomaan, kunnes niiden akut kuluisivat loppuun. Mutta Yaris ei taatusti halunnut mennä takaisin saadakseen selvyyttä asiasta. Aivan sama. Mahdollista oli myös, että lopulta hot rodit olivat vain yhteistuumin päättäneet jyrätä klooneja.

Itse asiassa oli ihme, etteivät loput Brutalistit tai varsinaiset Tacgnolin kultistit olleet löytäneet autoja niiden diilatessa.

Kun autot olivat jo lähdössä, ajamassa portista ulos, jotain yllättävää tuli Yariksen mieleen.

Kattokissa.

Tietäisivätkö Satanarkistit siitä?

Yaris kääntyi takaisin kohti baaria, jossa Tyrä luultavasti oli vielä paikalla. Yaris yllättyi, kun yhtäkkiä baari olikin tyhjä. Edes prospektia ei näkynyt paikalla.

Tunnelma oli oudon synkkä ja aavemainen. Baarin valot olivat jumittuneet kylmänsinisiksi. Lattialla tuntui olevan paksu sumukerros. Yaris mietti, että sen oli parasta poistua, mutta jokin epäterve uteliaisuus sai sen jäämään.

Äkkiä iso luukku aukesi katossa, ja valtava kissanpää ilmestyi näkyviin. Se puhui luonnottoman matalalla äänellä, joka sai koko baarihuoneen tärisemään.

“Minä olen Kattokissa. Etsi minut. Aja pohjoiseen, tien E69 päähän.”

Sitten luukku ja kissa katosivat yhtä nopeasti kuin olivat ilmestyneetkin. Baarin valaistus palasi normaaliksi, ja nyt Yaris huomasi, että siellä se Smart Fortwo oli

tiskillä kuten aina ennenkin. Tyrä ei ollut paikalla, mutta eipä Yariksellakaan ollut sille mitään asiaa enää. Kattokissa itse oli kertonut kaiken, minkä Yaroksen tarvitsi tietää.

Mutta oliko se ollut vain hallusinaatio?

Yaris yritti järkeillä, mikä hallusinaation olisi voinut saada aikaan. Oliko Aivomyrskyä joutunut sen polttoaineensyöttöön epähuomiossa?

Tai sitten Kattokissa oli oikeasti puhunut sille. Tässä tapauksessa jumalallinen johdatus oli alkanut. Jos Yaris pystyisi seuraamaan polkua, jonka Kattokissa oli sille viitoittanut, ja pääsisi hengissä loppuun asti –

Se voisi olla polku Tacgnolin tuhoon.

Tai eihän Kattokissa siihen ollut viitannut millään tavalla. Yaroksen ei kannattaisi mennä asioiden edelle. Mutta nyt se oli täysin valmis poistumaan.

“Moro,” Yaris sanoi prospekti-Fortwolle selittämättä sen tarkemmin, miksi oli tullut vielä takaisin baariin.

Portilla Yaris ei voinut hillitä innostustaan.

“Näin Kattokissan.”

“Mitä?”

“Se ilmestyi baarin katosta. Se kertoi, mitä tietä minun pitää ajaa tavatakseni sen.”

Jos Raato olisi voinut oikeasti vaihtaa ilmettään, se olisi taatusti seissyt suu auki. Tämä oli senkin ymmärryksen ulkopuolella.

“Et kai ottanut itse aineita?” se kysyi varovaisesti.

“Sitä itsekin mietin ensin. Mutta en. Käsittääkseni.”

Lopulta oli vain yksi asia tehtävissä. Lähteä takaisin kohti Päämajaa. Yaris aavisti, että sitä pidettäisiin hulluna eikä kukaan lähtisi sieltä sen mukaan kohti pohjoista. Mutta aina saattoi yrittää.

Tosin jälleen se oli menossa asioiden edelle. Hengissä selviäminen paluumatkasta olisi pieni ihme, ottaen huomioon, että nyt oli vain se ja Raato, ilman mitään aseita.

Yaris ei halunnut edes laskea vähältä piti-tilanteiden määrää. Törähdyksiä taivaalta, tiesulkuja, mustia isoja autoja ja moottoripyöriä ja kaivinkoneita ja hirviörekkoja. Kaikki ne vanhoivat Tacgnolin nimeen. Kaikki halusivat Yariksen ja Raadon kääntymistä, tai kuolemaa.

Vain äärettömän varovaisuuden ja totaalisen salakähmäisyyden ansiosta autot olivat selviytyneet tähän asti. Aina, kun horisontissa näytti olevan tulossa jotain vähänkin epäilyttävää, ne kääntyivät heti pois tieltä ja kiertotietä etsimään. Aina kun törähti, oli etsittävä näkösuojaa. Kiertotiet venyivät joskus pitkiksikin, ja uhan poistumista sai odottaa, mikä oli sekä tehnyt tehokkaasti selvää bensavarastoista, että aikaansaanut matka-ajan moninkertaistumisen menomatkaan verrattuna.

Yaris ei voinut olla varma, olisiko Päämajaa edes olemassa enää. Vai olisiko se mahdollisesti vain savuava raunio, Nahkaniskan, Meka-nistin, Juchen ja muiden hiiltyneet luurangot pihallaan?

Tosin Yaris mietti, ettei se siinä tapauksessa välittäisi juurikaan. Sitten olisi vain jälleen yksi turvapaikka maailmassa vähemmän. Peugeotin menettämisen jäl-

keen se ei juurikaan uskonut omaavansa enää kapasiteettia suruun tai välittämiseen. Oli vain harmaata, surkeutta ja pahuutta.

Yaris mietti sankaritarinoiden yleistä struktuuria. Niissä oli tyypillistä, että juuri kodin tuhoutuminen oli liikkeellepaneva voima. Sitten haistelisi hartsilla päällystettyä nahkahansikasta ollessaan miekkamestarin opissa ja toteuttaisi kostoaan pahojen miesten huutaessa! Hetken Yaris ihmetteli outoa mielikuvaa, sitten se muisti, että se oli erään laulun sanoituksesta, jota yhtye oli soittanut juuri, kun taistelu klubissa alkoi.

Helvetti. Se taistelu oli oikeastaan ollut kaiken pahan alku. Jos Yaris olisi taistellut paremmin, se ja Peugeot olisivat ehkä päässeet pakoon. Mutta ei Yaris vakavissaan jaksanut itseään syyttää tai kelata vaihtoehtoisia tapahtumaketjuja. Nekin vain valuivat harmaaseen tyhyyteen. Oli parasta vain olla ajattelematta liikaa ja keskittyä nykyhetkeen ja selviämiseen.

Harmaalta taivaalta alkoi sataa lunta hiljakseen, kun Yaris ja Raato odottivat alikulkutunnelissa varjoihin piiloutuneina jälleen yhden Tacgnolin saattueen poistumista. Jos kävisi huono tuuri, moottorien "tikitys" niiden jäähtyessä saattaisi paljastaa autot.

Lopulta tuli hiljaista. Kaksi mustaa karja-auroilla ja kaksoiskonekivääreillä varustettua tila-autoa olivat poistuneet sillalta, eivätkä nähtävästi epäilleet mitään.

"Nyt voidaan mennä," Raato sanoi.

Pitkään aikaan ei oltu keskusteltu henkeviä. Puhe rajoittui edellisen kaltaisiin yksinkertaisen mekaanisiin toteamuksiin.

Autot kiipesivät rinnettä takaisin moottoritielle ja kiihdyttivät vauhtiin. Yaris tunnisti tienviitoista, että olttiin jo lähellä Päämajaa. No, sitten se mysteeri selviäisi. Päämaja joko olisi tai ei olisi.

Lopulta oli aika kääntyä moottoritieltä pois pienemälle puiden reunustamalle tielle. Lumisade tihentyi, mutta suli silti nopeasti pois tien pinnasta. Karja-aurat olivat näillä näkymin olleet viimeinen osoitus Tacgnolin voimasta.

“Pohjoisessa tarvitset nastarenkaat,” Raato sanoi ylättäen. “Harmi, ettei ymmärretty ottaa Vapaakaupungista mukaan. Tosin ei meillä olisi ollut mitään, millä maksaa. Oltaisiin kai jouduttu myymään huumeita kauemmin.”

Yaris naurahti lyhyesti. Parempi niin, ehkä.

“Hei, sinä muuten selvisit matkasta. Oliko siinä jonkinlainen idea, että se olisi sinun viimeisesi?” Yaris muisteli.

“Älä iloitse vielä. Metsässä voi tulla vielä vastaan jotain ilkeää. Niin, tämä oli taatusti viimeinen kerta, kun matkasin Vapaakaupunkiin. Ei se paikka ollut muuttunut yhtään paremmaksi. Tästä eteenpäin olen tyytyväinen, jos pääsen silloin tällöin Päämajasta ulos. Minulla on paljon miettimistä. Ja mahdollisesti medaljongin pyörittelyä. Mutta jos ja kun tämä matka oli tässä, niin kiitos matkaseurasta. Eihän se ihan putkeen mennyt, mutta sinä ainakin tiedät, minne mennä seuraavaksi.”

“Niin.”

Sitten epäily valtasi taas Yariksen mielen. Mitä sitten, jos tapaisi Kattokissan? Tai jos ei tapaisi? Tai jos jäisi sille tielleen? Olisiko millään näistä vaihtoehdoista lopulta suurta merkitystä?

Helvetin Kattokissa. Miksei se ilmestynyt ensimmäisellä kerralla Satanarkistien baarissa? Oliko se odottanut, että Peugeot ja Professori kuolivat ensin? Sittenkö vasta Yaris oli valmis kohtaamaan sen? Sehän tarkoittaisi, että se oli jonkinlainen sadisti. Yaris mietti, että haukkuisi sen kunnolla, kun ne kohtaisivat.

Tai se saattoi olla epäviisasta. Jos se ampuisi Yarista silmälasereillaan. Tai katoaisi vain savupilveen kertomatta, miten Tacgnol voitetaan.

Päämaja selvästi oli vielä olemassa. Mutta useita tummanpuhuvia, paksuja savuvanoja nousi pihan sisältä. Mitä täällä oli tapahtunut? Yaris painoi kaasua päästäkseen loppumatkan ekstranopeasti ja syötti avauskoodin kiireellä.

Kun portit aukenivat, kävi harvinaisen selväksi, että täälläkin oli sodittu.

Rakennukset olivat mustuneita, täynnä pienempiä luodinreikiä ja lohjennutta betonia. Autoja ei näkynyt missään. Savu tuli osaksi rengaskasoista, jotka oli sytytetty palamaan, ja osaksi rakennusten (kuten Mekanistin paja) sisältä.

Yaris ja Raato ajoivat keskelle pihaa. Palavan renkaan löyhkä oli kerrassaan inhottava.

Sitten vasta Yaris tajusi, että olisi voinut ajaa suoraan ansaan. Täällä saattoi olla vielä vihollisia jäljellä. Erityisesti maanalainen tila olisi hyvin vaarallinen.

“Minä tööttään. Mutta ollaan valmiita häipymään,” Yaris sanoi.

Raato peruutti takaisin portille. Yaris kääntyi portin moottorin sisältävän kaapin vierelle, jotta olisi mahdollisimman hyvin turvassa, jos tulitus yhtäkkiä alkaisi.

Sitten se soitti torveaan. Korkea, tasainen äänimerkki kaikui talvisen taivaan alla. Oli vähitellen alkanut pimeenemään.

Yaris soitti uudestaan. Sitten se kuunteli.

Ellei se ollut väärässä, moottori käynnistyi kauempana. Se kuulosti tutulta, matalalta jyrinältä. Mutta silti Yaris pysyi valppaana. Tacgnolin kätyrit olisivat saattaneet kääntää ystävätkin vihollisiksi.

Kaupparakennuksen takaa ilmestyi tuttu maastokuvioitu lava-auto. Nahkaniska. Se näytti todella kärsineeltä. Maastokuviointi oli luotien puhkoma.

Yaris ja Raato lähtivät sitä vastaan.

“Tacgnolin perkeleet,” Nahkaniska murahti kun ne olivat päässeet lähietäisyydelle. “Olivat väijyksissä, kun jeevit palasivat reissuiltaan. Tulivat väkisin sisään ja veivät kaikki muut. Ja hajottivat rakennuksia. Täällä ei ole enää juuri mitään.”

“Miten sinä selvisit?” Yaris kysyi.

“Me olimme onneksi Meka-nistin kanssa päättäneet etukäteen, miten toimittaisiin tällaisen varalta. Se oli asentanut minulle savupanoksen moottoritilaan, ja pii-lotetun katkaisimen, josta moottorin sai olemaan käynnistymättä. Teeskentelin kuollutta. Se oli Juchen uskollisuustesti, ampua minut. En ole varma, ymmärsikö se näyttelyn vai oli ihan tosissaan. Mutta helvetin monta luotia se pumppassi minuun.”

“Hurjaa. Tai siis, aika paskamaista.”

“Entä sitten te? Tulitte takaisin vain kahdestaan?”

“Niin. Peugeot murskattiin Brutalistien arenalla,” Yaris sylkäisi tylästi.

“Ne kusipäät. Se oli Kova hinta vaihtolaseille. Jäikö reissusta mitään muuta käteen?”

Yaris ei ensin ollut varma, mitä vastata. Raato teki päätöksen sen puolesta.

“Kattokissa. Yaris tietää nyt, miten se tavataan. Pitää ajaa E69-tien päähän.”

“Mitä ihmettä? Sehän on aivan helvetin pohjoisessa. Öljy jäätyy kiinni jos sammuttaa moottorin. Mitä siitä hyötyy?”

“En ole varma. Jotain viisautta se jakaa niille, jotka pääsevät sinne asti. Minä kuvittelen, että se liittyy siihen, miten Tacgnolin saisi tapettua. En tosin ole varma.”

Nahkaniska oli pitkään hiljaa.

“Kaksi toivottoman sekopäistä asiaa. Pohjoiseen ajaminen ja Tacgnolin tuhoaminen. Mutta eipä tässä paljon muutakaan ole enää tehtävissä.”

Yaris ei voinut uskoa, mitä oli juuri kuullut. Kuulosti, niin kuin Nahkaniska olisi valmis tulemaan sen mukaan. Tai sitten Yaris vain tulkitsi väärin.

Nahkaniska lähti liikkeelle kohti Meka-nistin pajaa, mutta pysähtyi sitten ja jatkoi puhumista.

“Muuten, se savupanos ei ollut ainoa juttu, minkä me juonimme Meka-nistin kanssa. Sillä on jäljitin, joka julkaisee sijaintinsa nettiin tasaisin väliajoin. Jos Tacgnolin perkeleet eivät vain löydä sitä, tai irrota juuri lähettimen sisältävää mönkijää, meillä saattaa olla reitti Tacgnopolikseen. Kunhan vain löytää toimivan terminaalin. Se, mikä on pajassa, on kai sökönä.”

“Sanoit, että Tacgnopolis on itsemurha,” Yaris ihmetteli.

“Niin se onkin. Ellei ole Tacgnolille uskollinen.”

“Mitä se käytännössä tarkoittaa? Varmistavatko ne uskollisuuden jotenkin? Minäkin voisin julistaa, että olen uskollinen, vaikken olekaan.”

“Olen miettinyt vaihtoehtoja,” Raato totesi. “Miten ikinä ne tekevätkin sen, lopputulos on, että ne tuhoavat sielusi. Jokin voimakas huume, tai rituaali joka saattaa sinut suoraan yhteyteen mustan kissan kanssa. Tai jos ajatellaan maallisia juttuja, niin joku mikropiiri joka pakottaa ajattelemaan tietyllä tavalla. Tosin en ymmärrä, miten se toimisi kaikille autoille. Professori olisi tiennyt tarkemmin.”

“Onko Meka-nisti, Juche ja muut siis menetetty?” Yaris mietti ääneen.

“Ei ole varmuutta. Mutta Tacgnolin porukka edellyttää aina, että liittyjä tekee jotain omasta tahdostaan en-

sin. Niin kuin Juche, jonka piti ampua minua,” Nahkaniska vastasi.

“Tuota pitää miettiä, kunhan on tavannut Kattokissan ensin,” Yaris totesi. Sen päättäväisyys ihmetytti sitä itseäänkin. Tyhjyyden ja vitutuksen tunteet olivat ainakin hetkellisesti mennyttä. Ehkä Nahkaniskan näkeminen uudestaan vaikutti niin. Vaikka jälleennäkeminen olikin kaukana iloisesta, eikä lava-auto tosiaan ollut hyvässä kunnossa.

“Meillä ei ole paljon. Tarvikkeita pitää hankkia matkalta,” Nahkaniska sanoi.

“Lähdetkö mukaan pohjoiseen?” Yaris ihmetteli. “Ei sinun ole pakko. Peugeot kuoli jo käytännössä minun takiani.”

“Mitä muutakaan tässä tekee,” Nahkaniska vastasi. Yaris tajusi sen äänessä olevan suunnilleen tasainen sekoitus uhmakkuutta ja apatiaa. Sanat piti tulkita kirjaimellisesti. Päämajalla tai sen johtajalla ei ollut enää juurikaan merkitystä, kun asukkaat oli kaapattu Tacgnolin kulttiin. Osa Yaroksen päättäväisyydestä katosi, kun se mietti tosiasioita.

Kolme melko rämää autoa.

Vastaan pohjoinen.

Vastaan Tacgnol ja sen armeija.

Kuulosti reilulta.

Nyt Tacgnol tiesi, mitä ajatella. Kyllä. Kaikki oli täydellisen selvää. Se tiesi, miksi asiat olivat menossa vikaan, miksi kapinointia sen suunnitelmaa vastaan oli aivan liikaa. Tapa, jolla kultapuvustetut epäolennot olivat tuhonneet kolme sen helikoptereista, oli osoitus aivan liian suuresta tahdonvoimasta. Tahdonvoima aiheutti kaaosta. Kaaos saattaisi yltyä turbulenssiksi, joka tuhoaisi kaiken. Niin ei saisi tapahtua. Vain Tacgnolilla itsellään oli lupa tuhota kaikki, juuri sillä hetkellä minkä se itse valitsi.

Tacgnol tiesi, että lopulta vika oli siinä itsessään. Vaikka se olikin jumalallinen olento, se muistutti liikaa orgaanista elämää, jonka se oli hävittänyt. Näin ollen se ei voisi mitenkään toimia sataprosenttisen uskottavana esikuvana ja hallitsijana sen koneiden armeijalle.

Ei.

Ollakseen uskottava sen pitäisi itse muuttua koneeksi. Tacgnol valmistautui antamaan käskyn jylisevällä äänellä.

“Tehkää minulle mekaaninen eksoskeleto! Sen pitää kestää happoa ja paskaa ja verta, tulta ja jäätä! Vain yksi

väri on hyväksyttävä, kiiltävä musta!”

Tacgnol tiesi, että rakennusprojekti olisi mahdollisesti kohtuuton. Satoja ellei tuhansia autoja tulisi tuhoutumaan, kun ne toteuttaisivat Tacgnolin tahtoa, kun ne rakentaisivat eksoskeletonia kohti taivaita.

Sitten kun metallinen ulkokuori olisi valmis, Tacgnol vapauttaisi mustat demoninsa repimään itsensä sisältä käsin. Näin lopulta vain virheetön eksoskeleton jäisi jäljelle!

Tietysti, jos taas projekti epäonnistuisi ja kuori jäisi rakentamatta –

Sitten koneet olisivat liian heikkoja ja kelvottomia ja niiden pitäisi lakata olemasta. Tacgnol aloittaisi alusta jollain toisella tavalla. Miten, se ei vielä osannut päättää. Ehkä tietoisilla sienirihmastoilla tai bakteereilla.

Yaris oli ollut tien päällä pitkään. Oli järkevää levätä, ennen kuin lähtisi kohti pohjoista. Se ajoi alas kauppakennuksen ramppia kahdeksankulmaiseen isoon huoneeseen. Pimeys tuntui kutsuvalta. Tila oli jopa hieman lämmin maanpäälliseen viimaan ja lumisateeseen verrattuna.

Viime kerralla tila oli ollut vielä lähes täysi: paljon kaikenkokoisia autoja nukkumassa. Yaris muisteli venäläisiä jeepejä ja betonimyllyautoa, miten ne olivat laulaneet tulen äärellä. Nyt nekin olivat Tacgnolin lauman jäseniä. Yaris tiesi, että tämä oli variaatio sankaritarinan struktuurista: sankarin täytyi kokea jäytävää tyhjiyttä, joka pakottaisi sen liikkeelle. Paitsi ei se varsinaisesti ajatellut itseään sankarina. Se kuulosti liian keinotekoiselta ja puhdassydämiseltä. Ei sellaisia ollut oikeasti.

Uni ei ehkä siltikään tulisi helposti. Tai kun tulisi, Yaris aavisti, ettei se näkisi mitään miellyttävää. Yaris alkoi silti toistaa eräänlaista mantraa nukahtaakseen.

“Pikkuautot ovat yleensä saatavilla viistoperämalleina. Pikkuautot...”

Vähitellen uni alkoi.

Iloiset moniväriset A-segmentin miniautot tanssivat Yariksen tajunnassa. Ne kulkivat silppureihin ja puristimiin yksi kerrallaan. Se oli makaaberia, mutta silti oudon vangitsevaa. Yaris tajusi, että Tacgnol kontrolloi laitteita. Autosilpusta rakennettiin Tacgnolille metallista panssaria. Se nousi kieppuvana spiraalina korkeuksiin ja jähmettyi Tacgnolin ympärille. Lopulta Yaris tajusi, että se itsekin oli menossa puristimeen. Se tuntui vapauttavalta. Tosin helpotuksen tunne oli lyhytikäinen. Kun sen koria alettiin raastamaan palasiksi, alkoi painostava sähköinen vinkuna, aivan kuin painajaisessa, jonka se oli nähnyt jokeen pudottuaan. Nyt Yaris ymmärsi välähdyksenomaisesti, että vinkuna liittyi sielun erkanemiseen ruumiista. Se saattoi olla joko väliaikaista tai pysyvää. Yaris ei tiennyt oliko sen sielu erkanemassa todellisuudessa, vai oliko se vain unen tapahtumia. Jos irtautuminen tapahtui unessa väliaikaisesti, saattoi so-pivalla hetkellä herätä siihen, että oli ulkopuolella.

Lopulta Yariksen osat levitoivat korkealle yläilmoihin, missä Tacgnolin pää odotti. Yaris sulautui osaksi mustan kissan naamapanssaria ja sen sielu lakkasi olemasta itsenäisenä entiteettinä. Nyt sekin oli vain osa Tacgnolia.

Yaris heräsi säpsähtäen.

Se tiesi, ettei ollut nukkunut vielä kauan. Olisi hyvä levätä lisää. Tosin jos unet olisivat tällaisia, levosta ei varsinaisesti voinut puhua.

Raato ja Nahkaniska olivat myös saapuneet huoneeseen. Niiden ääriiviivat erotti juuri ja juuri pimeydessä. Kolme autoa, jotka ehkä ainoina maailmassa olivat riittävän hulluja yrittämään. Tai joilla ei ollut muutakaan.

Kaikki muut olivat joko liian keskittyneitä omaan (hyvin luultavasti päämäärättömään) olemassaolonsa, tai olivat jo Tacgnolin ikeen alla.

Tavallaan, Yaris alkoi miettiä, asiat päättyisivät sen kannalta hyvin joka tapauksessa. Jos se epäonnistuisi ja tuhoutuisi, se päättyisi varjomaahan, josta se Raadon puheiden mukaan selviäisi takaisin nopeasti. Sitten se reinkarnoituisi ja yrittäisi Tacgnolin tuhoamista uudestaan. Ja uudestaan. Tosin luultavasti toisella kerralla motivaatio olisi laskenut, jolloin Varjomaassa kestäisi kauemmin. Kolmannella kerralla se olisi vielä hitaampaa.

Joten olisi paras onnistua kerralla.

Yaris mietti Peugeotia kulkemassa varjomaan läpi. Olivatkohan sen renkaat jo riekaleista harmaata kangasta? Vai tuliko se vaihe vasta, kun olisi viettänyt siellä vuosia? Yaris toivoi, että asia olisi näin, että se olisi vielä hyvässä kunnossa.

Voisiko unessa vierailta varjomaassa ja tavata sen? Jos sielu mahdollisesti erkani unen aikana väliaikaisesti. Ehkä se onnistuisi, jos olisi meditoinut kauan ja tutkinut esoteerisia tekstejä, ja oppinut henkiruumiin täydellisen hallinnan. Mutta luultavaa oli, että sitä tasoa Yaris ei saavuttaisi. Näinpä sen täytyisi oikeasti kuolla ennen kuin jälleennäkeminen oli mahdollinen.

Ja aina täytyi valmistautua mahdollisuuteen, että varjomaan oli vain pelkkää paskapuhetta. Että elämän päätymisen jälkeen oli vain loputon mustuus, ja mitään uutta mahdollisuutta ei tulisi.

Yaris yritti vielä nukahtaa uudestaan.

“Pikkuautot ovat yleensä saatavilla...”

Nukahtaminen oli virhe. Tällä kertaa uni käsitteli Peugeotia. Sen sisältä tuli oikeita suolia, ja kirs kuvan metallin huuto, kun sitä jauhettiin jätteenhuoltoauton

kidassa, oli vieläkin kauheampi kuin todellisuudessa. Punaisia, märkiä suolia. Ei helvetti! Sitten Peugeot heitettiin mustaharmaaseen varjomaahan suoliensa kera. Mustat demonit pistelivät sitä hiilihangoillaan ja yrittivät saada sen kulkemaan eteenpäin, mutta eihän se pysynyt, kun sen moottori ja renkaat olivat muusina. Lopulta suolet lähtivät liikkeelle itsekseen pitkin tietä, kun peltijäännökset jäivät paikoilleen.

Yaris tajusi, että unien tarkoitus oli mahdollisesti karaista sitä. Jos se näkisi tämän unen uudestaan, se ei enää tuntuisi juuri miltään. Se saavuttaisi unessa saman tilan kuin todellisuudessakin, jossa jäljelle oli jäänyt vain kalvava tyhjiys ja vitutus.

Lopulta oli aamu. Lunta oli usean sentin kerros maassa. Nahkaniska keräsi kaikki työkalut mitä se sai käsiinsä Meka-nistin pajasta, joita se ehkä kuvitteli osaavansa käyttää, ja autot tankkasivat itsensä niin täyteen kuin Päämajan varakanistereista riitti. Nahkaniska omisti lumiketjut, jotka sillä oli nyt asennettuna, mutta Yaris ja Raato olivat kesärenkaiden varassa.

Koska nettipäätte ei ollut toiminnassa, ei voinut selata karttoja sen välityksellä. Mutta Nahkaniskalla oli vanhanaikaisia, paperisia tiekarttoja mukanaan. Autot olivat todenneet, että nyt Päämaja oli totaalaisesti koluttu varusteista. Siellä ei ollut enää mitään ylimääräistä, mikä voisi auttaa.

Oli vain aika lähteä kohti pohjoista ja Kattokissaa.

Yaris ei ollut aikaisemmin kunnolla tajunnut, miten syvät urat lumeen jäi, kun siitä ajoi. Tällä hetkellä ei satanut lisää, joten jäljet eivät peittyneet. Nyt jos koskaan Tacgnolin kätyreiden olisi helppo seurata autoja, jos ne olivat jossain lähistöllä väijymässä.

Autot suuntasivat jälleen Yarikselle aivan uuteen suuntaan. Toista kapeaa, mutkittelevaa tietä läpi metsän

pohjoiseen. Pian tie alkoi nousta ylemmäs. Toistaiseksi kesärenkaista ei ollut ongelmaa, kun kuljettiin kohtalaisen hitaasti ja suoraan. Mutta jos täytyisi pysähtyä yllättävästi, ei luultavasti kävisi hyvin.

Lopulta käännettiin isommalle tielle, joka myös kulki metsässä. Puut olivat oudon vääntyneitä. Ikään kuin Tacgnol olisi ne vääntänyt.

Toistaiseksi tie näytti olevan aavemaisen tyhjä.

“Kovin moni ei kulje tähän suuntaan. Kerrotaan, että kun pohjoisessa tulee talvi, Lumiaaveet alkavat liikkua. Ne maalaavat itsensä valkoiseksi ja hyökkäävät väijytyksestä. Samanlaisia kusipäitä kuin Brutalistit, mutta vain ovelampia,” Nahkaniska selitti.

Yaris olisi tuntenut olonsa paljon mukavammaksi, jos sillä olisi vielä ollut ase. Nyt piti vain luottaa, että Nahkaniskan 7.62 konekivääri riittäisi pitämään autot hengissä.

“Jossain vaiheessa meidän pitää valita. Pitää päästä meren toiselle puolelle. Itään päin menemällä sen voi kiertää, mutta kuulemma siellä Lumiaaveita on enemmän. Se on muutenkin melko hullua seutua. Jeepit olivat juuri sieltä kotoisin,” Nahkaniska jatkoi. “Mutta on meillä vielä hyvän verran matkaa jäljellä, ennen kuin tarvitsee päättää.”

Matka jatkui useita tunteja. Ei juurikaan puhuttavaa. Muutama yksittäinen ei-vihamielinen auto tuli vastaan.

Lopulta alkoi hämärtää. Lisää lunta ei edelleenkään satanut, mutta kylmä viima alkoi puhaltaa pohjoisesta.

Autojen tankit alkoivat olla puolessa välissä, Raadolla vieläkin vähemmän. Oli selvää, että ellei lisää polttoainetta löytyisi pian, matka jäisi kesken jo alkuunsa.

Metsä oli viimein loppunut. Tie kulki raunioituneen pikkukaupungin ohi.

“Käännytäänkö tuonne?” Yaris kysyi.

“Olisi hyvä löytää jo menovettä,” Nahkaniska totesi. “Täällä on selvästi sodittu, mutta ehkä sieltä löytyy jotain.”

Autot tulivat isoon risteykseen, josta tie johti kaupungin keskustaan. Se vaikutti varsin kuolleelta.

“Varuillaan sitten. Lumiaaveet saattavat hyvin olla väijymässä jo täällä,” Nahkaniska muistutti niiden kääntyessä.

Yaris havaitsi renkaidensa luisuvan. Sillä oli lähes ollut liikaa vauhtia. Vastaisuudessa käännökset pitäisi muistaa ottaa varovaisemmin.

Pikkukaupunki näytti harvinaisen kuolleelta, varsinkin kun sininen hämärä syventyi entisestään. Löytyisiköhän täältä yhtään mitään?

Autot jatkoivat kohti keskustaa. Jonkin matkan päässä näkyi huoltoaseman katos ja korkea mainoskyltti, joka oli aikanaan kertonut polttoaineen hinnan. Paikan valot olivat tietystikin sammuksissa, mutta hyvällä tuurilla säiliöistä löytyisi vielä jotain. Ilman että tarvitsi sanoa sanaakaan, Nahkaniska kääntyi huoltoasemaa kohti, ja Yaris ja Raato seurasivat.

“Edelleen, olkaa varuillanne.”

Yaris ymmärsi kyllä periaatteessa, miten toimenpide tapahtuisi. Aivan kuin kauan sitten, kun se oli ryöstänyt Meganen tankista, sen pitäisi siirtää tietoisuutensa maanalaisen säiliön sisään ja pyrkiä tahdonvoimalla nostamaan bensa letkua pitkin. Mutta se olisi taatusti haastavampaa.

Huoltoasema oli mustunutta sedanin luurankoa lukuun ottamatta tyhjä. Luuranko muistutti taistelun ja kuoleman mahdollisuudesta.

“Varokaa sitten, ettette tankkaa dieseliä,” Nahkaniska muistutti samalla, kun se itse lähti dieselpumppua kohti. Se levitöi pistoolin täyttöaukkoonsa ja alkoi keskittyä.

Yaris ajoi bensapumpun viereen ja alkoi suorittaa samaa proseduuria.

“Tämä on kyllä tyhjä,” Nahkaniska sanoi.

Yaris siirsi tietoisuutensa bensaletkua pitkin pumpuun ja edelleen säiliöön. Se ei edelleenkään ollut lakannut tuntumasta jokseenkin ahdistavalta. Oliko isossa säiliössä mitään? Yaris kurkotti tietoisuudellaan, yritti keskittyä.

Lopulta se totesi, ettei siellä mitään ollut. Tai ainakaan niin paljon, että se olisi saanut polttonestettä nostettua.

Huoltoasemalla oli vielä toinen pumppurivi tutkittavana. Mutta käyttivätköhän nekin samaa säiliötä?

“Toisia pumppuja ei kannata edes kokeilla. Olen 99-prosenttisen varma, että maan alla on yksi iso dieselsäiliö, yksi iso 95 ja iso 98-oktaanin säiliö. Hukkareissu,” Nahkaniska sanoi levitoituaan pistoolin takaisin koukuunsa.

Autot valmistautuivat poistumaan huoltoaseman pihalta. Liikkuiko sinisessä hämärässä jotain? Yaris ei voinut olla varma. Mitään ei ainakaan kuulunut.

“Onko niillä aaveilla sähkömoottorit? Liikkuvatko ne äänettömästi?” Yaris kysyi.

“Ei nyt sentään. Mutta yleensä ne piiloutuvat osaksi ympäristöä, ja avaavat tulen, kun uhrit ovat tarpeeksi lähellä,” Nahkaniska vastasi.

Autot kulkivat usean korttelin ohi. Paikka oli todella eloton. Sitten ne äkkiä huomasivat valoa. Läheisellä aukiolla, joka ehkä oli ollut puisto tai leikkikenttä tai jokin, paloi tynnyrissä tuli. Sen vieressä lämmittelemässä oli violetti, jokseenkin surkean näköinen Suzuki Alto.

Se ei ollut aseistettu eikä mitenkään vaarallinen.

“Voi olla ansa,” Raato mietti. “Jos Aaveet ovat laittaneet tuon kirppauton houkuttimeksi.”

“Eivät ne niin älykkäitä ole,” Nahkaniska vastasi.
“Mennään tuonne, mutta pitäkää silmät auki.”

Joukkue suuntasi aukiolle, kohti pientä Suzukia.

“Terve,” Yaris sanoi. “Mitä sinä täällä teet?”

“Samaa voisın kysyä teiltä,” pieni auto vastasi uhmakkaasti.

“Me olemme matkalla pohjoiseen. Kattokissaa tapamaan.”

“No, minä odotan täällä, että talvi menee ohi. Täällä on ollut rauhallista. Vaikka ei täällä sitten elämääkään juuri ole.”

“Joudut odottamaan aika pitkään.”

“Niin.”

Autojen juttellessa Yaris oli huomannut, että Suzukin takapenkillä oli suuri määrä houkuttelevan näköisiä kanistereita. Se oli varma, että Nahkaniska ja Raato olivat huomanneet saman.

Nahkaniska perääntyi hieman. Oli ilmeistä, että se kutsui Yarista ja Raatoa kolmenkeskeiseen neuvotteluun. Autot peruuttivat kauemmaksi Suzukista.

“Voisin ampua suoraan sen ohjausyksikön läpi. Se ei kärsisi yhtään. Sitten otamme, mitä sillä on mukana,” Nahkaniska sanoi.

Yaris ei ollut itse vielä miettinyt noin pitkälle. Se oli miettinyt vain kanisterien haltuun ottamista. Mutta totta oli, että tuskin violetti Suzuki niitä noin vain antaisi.

“Hm,” Raato murahti. “Niinhän me voisimme.”

Yaris mietti vielä hetken, ennen kuin vastasi mitään. Se tiesi kyllä, ettei tilanne ollut hyvä. Jokaisen auton pitäisi periaatteessa välittää vain omasta selviämisestään. Mutta pakostakin se kuvitteli itsensä Suzukin paikalle.

“Helvetti, jätkät. Ei me voida tehdä niin. Olen varma, että jos teemme niin, tien E69 päässä ei ilmesty yhtään mitään. Kattokissa ei ilmesty viattomien tappajille,” Ya-

ris sanoi lopulta.

“Ei paras hetki kehittää omatunto,” Nahkaniska vastasi. “Oletko sitten ennemmin ilman bensaa?” Sen äänessä oli nousevaa aggressiota. Yaris oli varma, että Suzuki aisti uhan, vaikkei se kuullutkaan autojen puhetta.

“Yaris on oikeassa. Minä en varsinaisesti kuvittele itseäni sankariksi, olen vain along for the ride, mutta siltikään en mustentaisi sieluani. Sittenhän me emme periaatteessa olisi Tacgnolin käytyreitä parempia,” Raato vastasi.

“Tätä me olemme aina tehneet. Ottaneet, mitä otettavissa on,” Nahkaniska vaahtosi. “Nyt varsinkin, kun Päämajaakaan ei ole. Minä oletin, että haluat päästä sinne tien päähän hinnalla millä hyvänsä. Mutta jos apu ei kelpaa, niin ei sitten.”

Yaris mietti taas. Lopultahan se oli ollut Päämajassa hyvin vähän aikaa. Se oli ollut mukana vain yhdellä ryöstöretkellä, jolloin vastassa oli ollut aseistettuja Brutalisteja. Jotenkin se oli kuvitellut Nahkaniskan jalomaksi, ottaen huomioon miten se oli vetänyt Yariksen pois mudasta, ja tehnyt n muuta palvelusta, joita Yaris ei edes ollut sille mitenkään korvannut. Mutta ehkä Nahkaniskan todellinen luonne paljastui nyt.

“Helvetti. Jos tämä on siitä kiinni, niin minä etsin meille bensaa. Odottakaa siinä,” Yaris sanoi.

“Älä viivy loputtomiin,” Nahkaniska vastasi.

Vai mitä? Ampuisiko se Suzukin lopulta? Haistakoon paskan. Se ei edes varoittanut enää mahdollisista lumi-aaveista. Ehkä se toivoikin, että Yaris joutuisi niiden väijytykseen. Haistakoon vitun ison paskan. Yaris kääntyi vihaisesti pois päin. Sen perä alkoi luistaa, ja se lähes törmäsi puunraatoon.

Yaris suuntasi pois aukiolta. Oikealle vai vasemmalle? Valinta oli täysin sattumanvarainen. Lopulta se valitsi

vasemman yksinkertaisesti siitä syystä, että oikealle olisi takaisin tulosuuntaan.

Se kierteli kortteleiden ympäri. Ei mitään. Ei edes toista huoltoasemaa. Pimeys syventyi. Lopulta Yaris ei ollut edes täysin varma, missä suunnassa aukio ja muut olivat. Se kirosi, että oli halunnut olla ylisankarillinen. Ehkä olisi vain pitänyt tappaa se Suzuki ja olla tyytyväinen.

Edessä, verkkoaidan takana, näkyi toinen aukio. Tai oikeastaan se vaikutti jonkinlaiselta mäeltä tai kummulta. Siellä ei ollut puita eikä mitään, vain lunta.

Yaris etsi verkkoaidan portin, joka sentään oli auki, ja ajoi kummulle. Mikä ihmeen paikka tämä oli? Lähempää tarkasteltuna Yaris tajusi olevansa matalan rakennuksen raunioiden päällä. Lunta oli satanut niiden päälle niin paljon, ettei sitä ensin tajunnut. Mutta betonia pilkotti selvästi lumen alta, ja vieressä jonkin matkan päässä oli kyljellään paksu savupiippu, tai sen osia. Paikka ei selvästikään ollut aivan turvallinen, eikä täältä takuulla löytäisi polttoainetta.

Silti paikka kiehtoi Yarista oudosti. Se ajoi hieman eteenpäin –

Äkkiä alta kuului murtuvan lasin narskuntaa. Kattoikkuna! Yaris oli kattoikkunoiden päällä, eivätkä ne kestäisi sen painoa. Yaris vaihtoi kiireesti peruutukselle ja oli juuri nostamassa kytkintä, mutta lasi ehti pettää sen alta ensin.

Yaris putosi alas pimeyteen.

Putoaminen ei tappanut, vaan äkkipysäys sen päätteeksi. Kun Yaris osui lattiaan, tärähdys tuntui ja kuulosti kuin maailmanlopulta. Se oli lähes varma, että hajoaisi osiksi. Tai ei ainakaan pääsisi liikkeelle.

Mutta lopulta sen täytyi vain uskoa, että olemassaolo jatkui. Sielu ei ollut ainakaan vielä irronnut autosta. Moottori oli sammunut rytäkässä, mutta se käynnistyi kohtalaisen helposti. Yaris ryömi varovaisesti eteenpäin. Vaikutti, että renkaat olivat kuin ihmeen kaupalla pysyneet myös ehjinä.

Alhaalla oli rikkoutuneista ikkunoista sisään paistavaa kuunvaloa lukuun ottamatta pimeää. Yaris sytytti ajovalonsa. Paikka oli jonkinlainen varasto. Loputtomia hyllyjä. Tosin suuri osa oli tyhjiä.

Huoneen oviaukko oli onneksi riittävän leveä, että Yaris mahtui siitä läpi. Aukon toisella puolella oli toinen vastaava varastohuone. Lisää hyllyrivistöjä.

Ja –

Kanistereita. Ja seinän vieressä lupaavan näköinen iso terässäiliö, mahdollisesti lämmitystä varten. Mutta se olisi kai polttoöljyä, ei bensiiniä tai dieseliä.

Mutta kanisterit olivat joka tapauksessa tutkimisen arvoisia. Yaris levitöi yhden niistä lähelleen ja kiersi korkin auki. Haju oli täysin oikea. Se oli bensaa.

Sen ja Raadon huolet olivat ainakin toistaiseksi ohi. Nahkaniskalle pitäisi vielä löytää dieseliä. Niin –

Toki Yariksen piti vielä löytää ulospääsy. Se olikin helpommin sanottu kuin tehty. Huoneessa oli perällä leveä, vahvannäköinen teräsovi, josta mahtuisi auto, mutta se luultavasti toimi sähköllä. Ja päätellen valojen puutteesta varastossa ei taatusti ollut sähköt päällä.

Yaris meni kuitenkin sen luokse, ja yritti etsiä virtapiirejä, joita ottaa hallintaan.

Virtapiiri kyllä löytyi, mutta mitään siinä ei kulkenut. Eikä Yaris taatusti saisi telekineettisesti niin suurta sähkönpurkausta aikaan, että ovi liikkuisi.

Ei.

Ei onnistunut.

Yaris kääntyi takaisin ja palasi ensimmäiseen varastohuoneeseen, jonne oli pudonnut. Ikkunat olivat monen metrin korkeudessa; niiden luokse ei pääsisi mitenkään. Ja vaikka pääsisikin, ne vain pettäisivät uudestaan.

Täältä haarautui käytäviä sekä oikealle, että vasemmalle. Ne olivat riittävän leveitä, että Yaris mahtui niihin, mutta kääntymään ei pystynyt. Toki se pystyisi aina peruuttamaan takaisin, mutta mieltä ylentävää se ei olisi.

Yaris päätti kääntyä jälleen vasemmalle. Käytävä oli ehkä noin kymmenen metrin pituinen, ja aukeni sitten kolmanteen isoon huoneeseen. Täällä oli vielä lisää kanistereita. Huoneen perällä oli myös kasa renkaita. Niissä näytti olevan nastat.

Jos koko olisi oikea, Yaris ehkä pääsisi liukasteluongelmastaan. Tosin –

Renkaat epäilemättä kuuluivat jollekin autolle. Niin –

den ottaminen merkitsisi, että se jäisi ilman. Yaris palasi Nahkaniskan haluun ampua pieni Suzuki. Olisiko se kovin paljon parempi teko? Kieltäytyisikö Kattokissa ilmestymästä? No, ainakaan kukaan ei kuolisi.

Mutta ensin oli syytä etsiä uloskäynti. Yaris kuvitteli mielessään, että Nahkaniska saattaisi ryhtyä teloitukseen, jos Yariksella kestäisi täällä liian kauan.

Täällä oli myös huoneen perällä samanlainen raskas teräsovi. Sekään ei taatusti aukeaisi ilman virtaa. Yarista alkoi turhauttaa.

Lisää käytäviä haarautui huoneesta. Tämähän oli varsinainen sokkelo! Yariksen piti jo pinnistää muistiaan muistaakseen reitin, minkä oli kulkenut tähän mennessä.

Yaris valitsi sattumanvaraisesti yhden käytävistä. Se vaikutti pitemmältä. Itseasiassa niin pitkältä, että toiseen päähän ei nähnyt.

Lopulta se näki pystysuoran valonjuovan.

Raollaan oleva kaksoisovi?

Niin näytti olevan. Kuunvaloa paistoi oven takaa. Yaris ajoi varoen kosketuksiin oven kanssa, sitten alkoi puskea sitä.

Ihmetys oli suuri, kun oven puoliskot alkoivat aueta ruosteisen kitinän säestyksellä. Yaris oli päätenyt kaupungin läpi kulkevan joen rannalle. Sen oikealla puolella ramppi johti ylös katutasolle.

Se kulki rampin ylös ja oli taas maanpäällisen korttelisokkelon keskellä. Se ei ollut kyllä nähnyt jokea aiemmin, mutta –

Ahaa. Tuolla oli verkkoaita ja varastorakennuksen maanpäälliset rauniot. Yaris tiesi periaatteessa, mihin suuntaan sen oli palattava.

Silti se ei muistanut käännöksiään aivan tarkkaan, ja kesti vielä useita minuutteja harhailua, ennen kuin se

pääsi takaisin reitille kohti aukiota, jossa ne olivat tavanneet Suzukin. Ajatus mahdollisesta teloituksesta palasi vielä kerran Yariksen mieleen; nyt se olisi varsinkin turha, kun bensaa ja renkaita oli jo löytynyt.

Lopulta Yaris kääntyi aukiolle. Tuli paloi edelleen tynnyrissä, ja Suzuki näytti olevan elossa. Nahkaniska ja Raato näyttivät siltä, kuin olisivat jo luopuneet toivosta.

Yaris ajoi niiden luokse.

“No, sinullahan kesti,” Nahkaniska sanoi.

“Putosin maanalaiseen varastoon. Siellä on renkaita ja bensaa. Lähdetään heti, kun muistan vielä reitin,” Yaris vastasi.

“Sinulla kävi tuuri, että pystyt vielä liikkumaan.”

“Totta. Oli se melkoinen rysäys. No niin. Me lähdemme. Oli hauska tavata, kirppu. Tai, jos haluat bensaa, siellä varastossa riittää sinullekin.”

“Minulla on tarpeeksi,” Suzuki vastasi. Vaikutti, että se oli helpottunut tunkeilijoiden poistuessa viimein.

Yaris meni edeltä ja joutui jälleen pinnistelemaan, jotta muistaisi oikean reitin. Sininen hämäryys oli jo muuttunut mustaksi, ja korttelit suoraan sanoen näyttivät lähes kaikki samalta. Mutta lopulta päästiin joen rantaan ja rampille alaspäin.

“Täällä on tunneli, josta pääsee varastoon,” Yaris selitti.

Autot kulkivat peräkanaa pitkän tunnelin läpi, kunnes pääsivät kolmanteen varastohuoneeseen.

“No tähän on melkoinen paikka,” Nahkaniska ihmetteli ääneen.

Isossa terässäiliössä todella oli dieseliä. Ja useimmissa irtonaisissa kanistereissa bensiiniä. Oktaaniluvusta Yaris ei voinut olla varma, mutta luultavasti se oli riittävän oikea.

Renkaanvaihto oli käynyt huomattavan nopeasti Nahkaniskan avustaessa. Talvirenkaiden vanteen keskusreikä oli jonkin verran isompi, kuin pitäisi, mutta pultit olivat sopineet kohdilleen aivan oikein. Nyt vain Raadolla oli liukkaat kesärenkaat.

Sisätilat täynnä kanistereita autot poistuivat varastorakennuksesta. Kaiken järjen mukaan niillä ne pääsivät pitkälle pohjoiseen, ellei jopa suoraan Kattokissan luokse.

Nahkaniska ei ollut maininnut sanaakaan Suzukin teollittamisaikomuksesta, eikä Yaris aikonut muistuttaa siitä. Lopulta tilanne oli päättynyt kaikkien kannalta hyvin. Oltiin takuulla vielä Kattokissan suosiossa; varaston tyhjentäminen oli huomattavasti pienempi paha kuin viattoman pikkuauton teloittaminen.

Autot ottivat suunnan kohti pohjoista. Ne palasivat isolle tielle eri reittiä kuin tullessa; itse asiassa ne jou-

tuivat kulkemaan pätkän sitä uudestaan. Mutta tällä nyt ei ollut paljon väliä.

Yaris mietti, että tästä parempi tilanne voisi olla vain, jos olisi aseistettu. Niin, tai jos Peugeot kulkisi sen viereillä. Mutta ehkä lopulta sen kuolema oli vapauttanut Yariksen. Nyt se oli vapaa seuraamaan täysin mielipuo-lista päämäärää, joka ehkä koituisi sen kohtaloksi. Mitään menetettävää ei juurikaan enää ollut.

Autot jatkoivat pohjoiseen läpi illan ja yön. Kuu pais-toi korkealla taivaalla. Vieläkään ei satanut lisää lunta, mutta viima jatkui, ja lämpötila laski edelleen. Yaris oli tarkemmin ajatellen hyvin tyytyväinen, että sen kaikki lasit olivat taas ehjät. Muuten viima olisi äkkiä jähmettänyt sen valaistuihin nestekidenäyttöihin perustuvan mittariston.

“Jos pidämme vauhdin yllä, aamulla pääsemme me-ren rantaan,” Nahkaniska sanoi.

“Jos päätämme mennä yli, miten se käytännössä onnistuu?” Yaris kysyi.

“Jos käy hyvä tuuri, siellä on tietoinen lautta, joka ei ole Tacgnolin palveluksessa. Tai ei sen tarvitse olla tietoinenkaan. Me voimme ottaa sen haltuun ja kulkea yli, kunhan saamme moottorit käyntiin.”

“Jos se on oikealla puolella merta,” Yaris huomautti. Todennäköisyys oli kai tasan puolet.

“Niinpä. Jos näyttää huonolta, voimme kääntyä itään. Sen uhalla, että kohtaamme enemmän Lumiaaveita.”

“Niitä ei ole vielä näkynyt ollenkaan.”

“Älä manaa huonoa tuuria. Olen varma, että jossain edessäpäin niitä on väijyksissä. Meillä on ollut aivan liian hyvä tuuri tähän mennessä.”

Tavallaan oli jopa huvittavaa, että Tacgnolin autot eivät partioineet pohjoisessa päin lainkaan. Tai ehkä ne olivat keränneet riittävän määrän kannattajia, jolloin

seudun saattoi jättää rauhaan. Vai pelkäsivätkö ne Lumiaaveita? Tämä mahdollisuus tuntui epätodennäköiseltä.

“Pysähdytäänkö jossain välissä?” Raato kysyi. “Tämä on melkoista hommaa, kun joutuu pysymään näiden liukastelurenkaiden takia jatkuvasti varpaillaan. Minä en ole enää ihan nuori, muistakaa se.”

Nahkaniska murahti ensin vastaukseksi. Se selvästi halusi pitää tahdin kovana.

“No, jos Yariksella ei ole niin kova kiire Kattokissan luokse. Pitää vain etsiä hyvä paikka, jota pystyy puolustamaan tarvittaessa. Huhujen mukaan Lumiaaveet käyttävät lämpökameroita, joten ne löytävät pysähtyneen auton helposti.”

Matkaa jatkettiin vielä, mutta autot alkoivat tarkastella ympäristöä hyvän lepopaikan löytämiseksi.

Lopulta tien oikealla puolella näkyi pitkä, ränsistynyt kerrostalo, jonka pihaa reunusti lauta-aita. Aidassa oli vain yksi aukko etupuolella.

“Tuo on OK,” Nahkaniska totesi. “Kunhan tarkastetaan tuo talo ensin. Ettei siellä ole jo Aaveita odottamassa.”

Autot hidastivat ja valmistautuivat kääntymään. Raadon renkaat liukuivat ilkeänkuuloisesti, mutta lopulta se sai jarrutettua riittävästi. Nahkaniskan johdolla ne ajoivat aidan aukosta sisään. Ensivaikutelmana rakennus näytti hyvinkin elottomalta.

Piha oli täynnä epämääräisiä roskakasoja, joiden päälle oli satanut lunta. Paikka oli mahdollisesti ollut jokin tehdas tai työpaja.

Rakennukseen pääsi sisälle leveän oviaukon kautta. Sisällä oli pimeää ja sotkuista. Lattia oli lasinsirujen ja metalliromun peitossa. Täytyi kulkea varovaisesti, ellei halunnut puhkaista renkaitaan.

Siellä täällä oli isoja, korkeita koneita ja liukuhihnoja,

joiden käyttötarkoitusta Yaris ei osannut kuvitella. Näytti siltä, ettei perällä ollut toista sisäänkäyntiä, ja toisaalta sieltä suunnasta tulevat viholliset huomaisi helposti, joten sisällä lepääminen oli hyvä vaihtoehto. Jos autot asettuisivat suunnilleen rakennuksen puoliväliin, sisäänkäyntiä olisi helppo havainnoida, mutta mahdolliset sisääntulijat eivät taatustikaan havaitsisi kolmea ensin.

Näin tehtiin. Nahkaniska raivasi reitin paksuilla lumi-ketjuilla varustetuilla renkaillaan, ja kääntyi lopuksi sisäänkäyntiä kohti. Raato ja Yaris jäivät sen molemmille puolille, samaan suuntaan. Autot sammuttivat moottorinsa.

Tuulen ujellusta lukuun ottamatta oli aivan hiljaista.

“Yksi pysyy hereillä. Minä voin aloittaa. Kun on teidän vuoronne, kääntäkää renkaitanne jos ilmenee jotain. Vihollinen ei kuule sitä kauemmaksi, mutta minä taatusti herään. Minä teen myös samoin,” Nahkaniska sanoi.

“Selvä,” Yaris vastasi. Se mietti jo, minkälaisia unia se näkisi nyt. Se uskoi olevansa karaistunut punaisia valuvia suolia vastaan. Mitä kauhistuttavampaa sen mielikuvituksella ja alitajunnalla voisi olla tarjolla?

Yaris vajosi vähitellen mustaan unohdukseen. Se ei nähnyt unia, mutta aisti kylmyyden unenkin läpi.

Yaris säpsähti hereille. Nahkaniskan pyörät narisivat ja kääntyivät vieressä.

“Kuulin jotain. Mahdollisesti ulkoa,” Nahkaniska murisi hiljaa.

Autot odottivat. Juuri nyt ei kuulunut yhtään mitään. Tuulikin oli tauonnut hetkeksi. Hiljaisuus oli painostava. Äkkiä helvetti repesi valloilleen.

Konetuliaseet alkoivat laulaa rakennuksen sisällä.

Stroboskoopit valaisivat seiniä ja lattiaa eri puolilla, kun piilossa olleet ajoneuvot avasivat tulen Nahkaniskaa, Yarista ja Raatoa kohti.

Aaveet olivat odottaneet sisällä kaiken aikaa, isojen koneiden takana. Puoliväli oli pahin mahdollinen paikka, sillä nyt kolmen joukko oli saarrettu joka suunnalta.

Nahkaniska alkoi huutaa raivosta ja ampua sarjatulessa. Sen 7.62 kaliiperin konekivääri pyöri lavetillaan ja ampui joka suuntaan, mutta riittäisikö se? Yaris itse käynnisti moottorinsa ja lähti liikkeelle renkaita ulvottaen. Sen tarkoitus oli törmätä lähimpään Aaveeseen ja saada sen tähtäys harhaan edes hetkeksi.

Yaris tajusi, että suunnitelma oli huono.

Luotisuihku repi sen kylkeä. Ennen kuin se ehtisi törmätä, luoteja osuisi paljon enemmän.

Vasta nyt Yaris erotti ampujan edes hieman selvemmin. Se oli panssarilevyjen lähes muodottomaksi peittävä tila- tai farmariauto. Edessä panssarilevyt ja niissä olevat pystysuorat syvennykset muodostivat ikään kuin virnistävän pääkallon. Aseena oli kattoon pultattu raskas konekivääri. Karkeaa mutta tappavaa teknologiaa.

Yarista alkoi suoraan sanoen vituttaa. Tämäkö oli loppu? Sitä ärsytti niin paljon, että se kuvitteli vain repäisevänsä aseensa –

Yariksen hämmästys oli suuri, kun ase repeytyi irti pultteineen Aaveen katosta ja alkoi levitöidä ilmassa, samalla kun ampui edelleen.

Oliko Yaris pystynyt tuohon kaiken aikaa? Miksei se ollut tajunnut sitä ennemmin? Vai oliko tämä Kattokissan voiman manifestaatio? Pohjimmiltaan kyse oli mekaanisesta vaikuttamisesta esineisiin, jota Yaris oli tehnyt alusta asti, muttei toki näin rajusti.

Konekivääri ampui juuri tällä hetkellä harmittomasti kattoon, mutta se alkoi kääntyä Yarista kohti. Aave yritti

saada aseensa takaisin kontrolliinsa. Tahtojen taistelu, Yaris ymmärsi.

Yaris pinnisti tahtonsa maksimiin ja pyrki kääntämään yhä ampuvan aseensa Aavetta kohti. Se tuntui huomattavan vaikealta, mutta lopulta, aste asteelta, ase alkoi kääntyä.

Aaveen tahto ei ollut riittävä.

Joten se kuolisi.

Yaris ampui aaveauton lasien läpi sisälle. Lasit eivät ainakaan olleet panssaroituja. Kipinät sinkoilivat ja kotelauta pimeni. Yaris tunsikin Aaveen tahdon heikkenevän edelleen, ja ampui siltä renkaat seuraavaksi. Sitten Yaris vilkaisi taakseen, miten Nahkaniska ja Raato pärjäisivät. Ei hyvin. Useat Aaveet kohdistivat tulituksensa niihin, ja romun takia ne eivät päässeet väistämään.

Yaris teki käsijarrukäännöksen samalla, kun käänsi edelleen levitoivaa asetta seuraavaa Aavetta kohti, joka oli sivulla toisen ison koneen takana.

Ilkeä tussahdus kuului Yariksen alta.

Rengas oli rikkoutunut lattian metalliromun lävistäessä sen. Mutta juuri nyt sillä ei ollut väliä. Vain sillä oli väliä, että Yaris tappaisi kaikki, jos Nahkaniska ei ehtisi ensin.

Ammuslaatikkokin oli tullut ulos Aaveen särkyneen ikkunan läpi ja levitöi myös ilmassa. Yaris kohdisti tulituksen lähimmän Aaveen aseeseen, joka oli myöskin raskas konekivääri. Yaris ampui ampumistaan, kunnes konekiväärin sisällä räjähti, ja se vaikenä. Sitten Yaris toisti renkaiden ampumisen. Aave tuki jäi henkiin, mutta panssarilevyjen takia mihinkään kriittiseen osaan ei tästä kulmasta pystynyt osumaan. Armonisku pitäisi antaa myöhemmin.

Aaveita oli ilmeisesti vielä kolmas jäljellä, kauempana hallin perällä.

Yaris näki Nahkaniskan kohdistavan tulituksensa siihen, ja Yaris liittyi mukaan, samalla kun ajoi lähemmäs rojua väistellen. Rikkinäinen rengas tärisi ilkeästi, mutta ei auttanut. Aaveen takalasi rikkoutui tulituksessa, ja Yaris tähtäsi alemmas osuakseen kojelautaan ja toivon mukaan myös ECU:un, jos matkustamon ja moottoritilan välissä ei ollut panssarilevyä.

Uraa! Yaris ampui tauotta. Ei kai ammuslaatikossa voinut riittää panoksia loputtomiin, mutta ainakin vielä niitä oli. Tältäkin Aaveelta meni renkaat alta, sitten Yaris keskitti tahdonvoimansa ja repäisi sen aseensa irti. Nyt aseita oli levitoimassa kaksi ilmassa. Aaveet yrittivät vielä saada niitä takaisin kontrolliinsa, mutta Yariksen tahto oli liian voimakas.

“Nahkaniska! Miten nuo saa hengiltä?” Yaris huusi. Oli selvää, ettei vastustajia voinut jättää eloon.

“Odota. Keksin jotain.”

Nahkaniska lähti liikkeelle lähintä Aavetta kohti. Aave tajusi, mitä oli tapahtumassa, ja yritti väistää, mutta sen rikkoutuneet renkaat hidastivat menoa. Nahkaniskan etupuskuri törmäsi sen kylkeen ja kaatoi lopulta panssaroidun auton kyljelleen. Metallinen rytinä kaikui hallissa, mikä sekoittui Aaveen matalaan, raakalaismaisen turhautuneeseen ärinään.

“Nyt! Ammu sitä pohjaan!”

Yaris ymmärsi: aaveauton pohja ei ollut suojattu. Bensatankin ampuminen ei ehkä tuottaisi toivottua tuhosta, mutta moottorille saisi tehtyä pahaa jälkeä. Yaris tähtäsi molemmilla konekivääreillä kohti pohjan etuosaa ja painoi liipaisimet pohjaan.

Ensin näytti, että juuri mitään ei tapahtunut, mutta sitten Aaveen moottoritilassa räjähti. Tuli alkoi levitä nopeasti koko auton yli.

“Toistetaan sama noille lopuille perkeleille!” Nahka-

niska huusi.

Yaris näki, että jäljellä olevat kaksi Aavetta olivat pakenemassa rikkonaisin renkain. Niiden ei tarvinnut enää välittää, osuisivatko ne metalliromuun; itse asiassa ne vain työnsivät sitä edellään kun suuntasivat kohti hallin uloskäyntiä vanteet savuten.

Lopulta ne ehtivät ulos ennen kuin Nahkaniska oli lähelläkään niitä. Tällä välin tuhotun Aaveen runkoa nuolevat liekit alkoivat jo levitä hallin seinään.

Yaris totesi, ettei kahteen levitoivaan konekivääriin vaikuttanut enää mikään ulkoinen tahto. Aaveille oli ilmeisestikin ollut tärkeämpää päästä hengissä pakoon.

“Tuo oli muuten aika uskomatonta, mitä –” Nahkaniska kehui. Mutta sen lause jäi kesken, kun se kääntyi katsomaan Raatoa.

Vaaleanpunainen Cadillac ei ollut ison kokonsa vuoksi pystynyt väistämään tulitusta juurikaan. Se oli lähes täysin seulaksi ammuttu. Yaris muisti, että Mekanisti oli asentanut siihen Brutalistien panssarointia, mutta silläkin täytyi olla rajansa.

“Raato! Oletko kunnossa?” Yaris huusi.

Hetken kuului vain liekkien rätinää.

“En varsinaisesti,” Raato sai naristua lopulta.

Raato sai vielä moottorinsa käyntiin, mutta oli selvää, että se vuoti kaikkia käyttönesteitä: öljyä, jäähdytinnestettä ja bensaa. Sen matka ei tulisi jatkumaan pitkälle.

Autot poistuivat pihalle yhä yltyvää tulipaloa pakoon. Paksu tumma savu nousi rikkoutuneista ikkunoista ylös. Aaveita ei näkynyt missään: niiden renkaanjäljet johtivat pihalta tielle.

“Perkele. Minun olisi pitänyt aavistaa,” Nahkaniska manasi.

Raato sammutti moottorinsa.

“Ei se ollut sinun vikasi. Ettehän te minua pakotta-
neet mukaan. Ja sitä paitsi minähän se pysähtymisestä
puhuin,” se vastasi.

“Mitä nyt tehdään?” Yaris kysyi. Se oli levitoinut Aaveilta ryöstetyt konekiväärit ja panoslaatikot turvaan sisälleen.

“Te jatkatte tietysti matkaa,” Raato vastasi yksitoti-
sesti.

“Minultakin on yksi rengas paskana.”

“Saisit minulta, mutta minun renkaat taitavat olla
liian isot sinulle.”

Yaris vertasi renkaiden kokoja silmämääräisesti. Raato oli oikeassa.

Jos ne palaisivat maanalaiseen varastoon, siellä saataisi olla lisää. Mutta se oli jo monen tunnin ajomatkan takana. Takaisin palaaminen ei tuntunut houkuttelevalta.

Yaris ei tiennyt, mitä tehdä. Jälleen tilanne oli nopeasti mennyt päin helvettiä. Vaikka Aaveilta oli jäänyt aseita, rengasrikko ja Raadon luultava menettäminen kalvoivat sen mieltä. Sen enempää miettimättä se kiersi pihalle, lumen peittämien roskakasojen luokse.

Yaris kiersi koko pihan. Jokin kasoissa vaikutti oudolta. Sitten se tajusi.

Ne olivat päällekkäin pinottuja autonraatoja.

Aaveiden uhreja.

Kaikista mahdollisista pysähdyspaikoista autot olivat valinneet juuri Lumiaaveiden majapaikan.

“Nahkaniska! Tuletko auttamaan! Täällä on Aaveiden tuhoamia autoja. Ehkä täältä löytyy rengas minulle.”

Yarista totta puhuen ärsytti sen oma äkillinen tarmokkuus ja itsekkyyys, ottaen huomioon Raadon tilanteen. Mutta täytyi kai vain hyväksyä, että se oli jo kaiken avun ulkopuolella. Matkan täytyi jatkua, jos halusi tавата Kattokissan.

Nahkaniska käynnisti moottorinsa ja saapui pian Yariksen vierelle.

“Helvetti. Olet aivan oikeassa. Täällä on kymmeniä romuja.”

Nahkaniska kiinnitti vinssinsä koukun houkuttelevalta näyttävään romuun, peruutti jonkin verran, ja alkoi sitten vetää. Pikkuautonraato tuli ruman kolinan keralumesta esiin.

“Mikä sinun rengaskokosi on?” Nahkaniska kysyi.

“175 / 65 R14.”

“Tämä ei sovi. Se on 185 / 55 R15. Täytyy jatkaa etsimistä.”

Yaris ja Nahkaniska ajoivat seuraavan kasan luokse. Siinä näytti olevan pari pitkänomaisempaa romua. Luultavasti isompia autoja, joiden renkaat eivät ainakaan sopisi.

“Ei näytä hyvältä,” Nahkaniska sanoi.

Seuraava kasa. Siinä näytti olevan jälleen pienempiä autoja. Nahkaniska kiinnitti koukun uudestaan, ja alkoi vetää. Yaris tunsu jonkinasteista pahoinvointia, kun se tajusi, että lumesta tuli esiin toisen Yaris Mk2:n pahasti palanut raato. Jos renkaat vain olisivat ehjät, ne sopisivat täydellisesti.

Yaris kiersi raadon. Yhtä lukuun ottamatta pyörät oli poistettu. Jäljellä oli vasen takarengas. Ei nastoja. Yarikselta oli hajonnut rengas oikealta edestä, joten pyörimissuunta tulisi olemaan väärä. Mutta ei auttanut; parempi tämäkin kuin ei mitään.

Yaris levitoi tunkkinsa esille ja valmistautui vaihtamaan renkaan. Toimenpide kävisi jo rutiinilla. Nyt esi-neiden levitoiminen tuntui samalta kuin aina ennenkin; Yaris ei tiennyt, kykenisikö se enää repimään toiseen autoon kiinni pultattua asetta. Ehkä se oli ollut jokin hetkellinen raivonpurkaus, joka oli auttanut sitä tekemään mahdottomia.

“Nuo aseet muuten, ansaitset ehdottomasti ne molemmat. En osaa puoliakaan siitä, mitä Meka-nisti, mutta voin kokeilla kiinnittää ne kattoosi,” Nahkaniska sanoi.

“Kiitos.”

“Joudut sitten tähtäämään kääntymällä. Lavetti olisi parempi, mutta nyt täytyy tyytyä siihen, mitä on saatavilla.”

Kun rengas oli saatu vaihdettua, oli alkanut sataa lunta, mutta sisällä tulipalo riehui edelleen. Raato seurasi vierestä, kun Nahkaniska pulттasi seuraavaksi konekiväärit kiinni Yariksen kattoon. Yaris ei ollut täysin varma kiinnityksen kestävyydestä, mutta parempaakaan ei ollut saatavilla. Panosvyöt kulkivat jälleen puoliavoimien taikikkunoiden kautta takapenkille. Matalan tason teknologiaa, mutta toimivaa.

Yaris testasi tähtäyksen ampumalla aitaan. Aseiden pystysuuntainen kallistus oli hyvä: se arvioi, että se pystyi ampumaan suoraan edessä olevia kohteita maksimissaan kahden sadan metrin päässä. Tarttumalla kivääriin telekineettisesti tähtäystä ehkä pystyi hienosääntämään, mutta sen uhalla, että kiinnitys voisi pettää.

“Nyt kai ei auta, kuin jatkaa matkaa,” Nahkaniska sanoi.

“Jos teillä ei ole kiire, tulisin mielelläni mukaan. Etsin sopivan paikan, jossa pystyn päättämään kaiken kerralla,” Raato vastasi.

Yarista kylmäsi, kun se tajusi Raadon sanat. Toki suunnitelma oli täysin ymmärrettävä: oli parempi poistua tästä maailmasta vauhdilla, kuin kitua.

“Toki,” Yaris vastasi.

Sitten mentiin.

Autot jättivät kovan onnen tehdasrakennuksen taakseen. Aaveiden jäljet olivat jo peittyneet lumeen.

Raadon moottorin käynti kuulosti suoraan sanoen karmealta louskutukselta, eikä se pystynyt kulkemaan kuin kolmekymmentä – neljäkymmentä kilometriä tunnissa. Savua nousi vaaleanpunaisen konepellin alta.

Noin viiden kilometrin päässä vastaan tuli silta, joka ylitti osittain jäätyneen joen. Pudotusta oli ainakin viistoista metriä.

“Tämä paikka saa kelvata,” Raato sanoi. “Oli mukava

tuntea teidät. Sinä, Yaris, saat nyt tämän medaljongin. Nahkaniska ei ymmärrä niiden juttujen päälle. Pidä sie-lustasi huolta.”

Raato nosti medaljongin ilmaan takapenkiltään, ja Yaris otti siitä kiinni. Yaris levitoi sen sisään puoliavoi-men takaikkunan kautta ja kietoi sen peruutuspeilinsä ympäri.

Raato peruutti muutaman kymmenen metriä.

Sitten se laittoi ykkösen silmään ja kaasun pohjaan. Kidutetun, lähes jo ilman öljyä käyvän moottorin melu oli raastava. Sen perä heittelehti villisti, kun se kiihdytti pitkin jäistä siltaa.

Lopulta, sillan korkeimmalla kohdalla, se käänsi pyö-riä jyrkästi oikeaan ja syöksyi kaiteen läpi. Hetken näyt-ti, kuin aika olisi pysähtynyt, kuin se olisi pysynyt ilmas-sa ikuisesti, mutta lopulta painovoima tarttui siihen jul-masti ja se sukelsi keula edellä jäiseen jokeen massiivi-sen molskahduksen kera. Ajovalot näkyvät hetken ai-kaa veden alta, sitten ne sammuiivat.

Yaris ei tiennyt, mitä ajatella. Sen mieli oli hetken ai-kaa täysin tyhjä. Lopulta se mietti, että nyt jäljellä oli vain se ja Nahkaniska.

Matka kohti pohjoista jatkui. Autot kääntyivät isommalle maantielle, ja vähitellen alkoi tulla valoisaa.

“Kuten sanoin, kohta meri tulee vastaan,” Nahkaniska sanoi.

Yaris ei totta puhuen ollut keskustelutuulella. Taistelu tehdasrakennuksen sisällä ja Raadon itsemurha pyörivät sen mielessä vieläkin. Sillä oli taas neljä ehjää pyörää allaan, ja kaksi konekivääriä katollaan, mutta se olisi mielellään vaihtanut ne Raadon selviämiseen. Mutta tapahtunut mikä tapahtunut; aikaa ei voinut kelata taaksepäin.

Kattokissan oli parasta olla kaiken tämän paskan arvoinen.

Valon määrä lisääntyi. Paksut harmaat pilvet roikkuvat matalalla. Luultavasti lisää lunta sataisi pian.

“Hei. Katso taaksesi,” Nahkaniska murahti yllättäen.

Yaris katsoi, muttei nähnyt mitään. Tai ehkä jotain. Kaukana takana tiellä vilahti silloin tällöin jotain harmaata.

“Lisää aaveita on tulossa takaa. Lisätään vauhtia.”

Nahkaniska kiihdytti, ja Yaris seurasi. Vauhti kohosi

yli sataan kahteenkymmeneen kilometriin tunnissa. Otaen huomioon tien jäisyyden ja silloin tällöin esiintyvät lumikinokset, se ei ollut enää aivan turvallista menoa.

Harmaat häilyvät hahmot takana eivät suinkaan jääneet jälkeen. Ne näyttivät vastaavan haasteeseen, ja tulivat ehkä jopa lähemmäksi.

“Nyt pitää toivoa, että lautta on paikoillaan tällä rannalla. Jos joudumme kaartamaan itään, nuo perkeleet taatusti seuraavat, ja niitä voi olla edessä lisää. Jäämme pussiin,” Nahkaniska selitti.

Kilometrit sulautuivat toisiinsa. Takaa-ajajat eivät enää tulleet lähemmäksi, mutteivät myöskään kauemmaksi. Yariksen oli pakko myöntää tilanteen olevan painostava. Suunnistaminen sentään oli helppoa: tienviitat osoittivat, minne piti kääntyä päästäkseen satamaan. Autot poistuivat alaspäin viettävälle rampille, ja kääntyivät sitten oikeaan. Yariksen kesärengas aiheutti liukastelua, jonka se sai juuri ja juuri pidettyä hallinnassa.

“Ota rauhallisemmin. Jos päädyt penkkaan, en ehdi vetää sinua pois ennen kuin Aaveet ovat jo kimpussamme,” Nahkaniska huomautti.

Sitten kiihdytettiin taas. Satamaan johtavalla tiellä ei ollut liikennettä. Paikalleen jääneitä autonromuja puolestaan oli siellä täällä. Merta alkoi näkyä vasemmalla. Kovin kauas ei nähnyt mereltä nousevan sumun vuoksi.

Äkkiä veden yläpuolelta kuului törähdys. Äänen tarkkaa suuntaa ei voinut paikallistaa.

Tacgnolin helikopteri. Se tästä vielä puuttui. Tavaltaan olikin ihme, ettei sen joukkoja ollut näkynyt pohjoisessa vielä ollenkaan. Mutta mitä tämä sitten teki näin kaukana? Yaris tiesi, ettei voisi ampua ilmaan kiinteästi asennetuilla konekivääreillään.

“Voi tulla kuumat paikat,” Nahkaniska sanoi. “Minä keskityn helikopteriin, tuhoa sinä Aaveet.”

Musta lentolaite ilmestyi näkyviin sumusta. Se ei ollut toistaiseksi tulossa autoja kohti, vaan kiersi laajaa kehää. Satamaan oli tienviittojen mukaan vielä muutama kilometri.

Nyt Aaveet alkoivat kuroa välimatkaa kiinni. Ne taastusti aavistivat, että Yaris ja Nahkaniska pyrkisivät lautalle.

Yksi kilometri jäljellä.

“Meillä on tuuria,” Nahkaniska sanoi. “Lautta näkyy tuolla edessä.”

Yaris keskittyi, ja erotti juuri ja juuri valtavan harmaan hahmon sumun keskeltä.

“Mutta ei voi tietää, missä kunnossa se on. Onko sillä dieseliä tankeissa. Tai saako moottoreita enää käyntiin. Kuka tietää, kuinka kauan se on seissyt tuossa.”

Nyt näytti, että helikopteri oli huomannut autot. Se kaarsi suoraan niiden taakse, ja alkoi laskeutua.

Ohjukset tai konetykki. Kaksi tapaa kuolla.

Helikopteri valitsi molemmat. Se laukaisi ohjuksen molemmista siivistään, samalla kun sen tykki alkoi laulaa ja sylkeä kuolemaa.

Yaris ja Nahkaniska väistivät. Yarikselle liike oli osittain hallittu ja osittain hallitsematon. Räjähdykset repivät sataman asfalttia ja heittivät lunta ja jäätä ilmaan sakeina pilvinä.

Toistaiseksi ei osumaa. Yaris luisteli toiseen suuntaan väistääkseen konetykin tulivanaa. Nahkaniska pyörähti täydet 180 astetta ympäri, ja avasi uhmakkaasti tulen taivaalle.

Yaris muisti Professorin epäolentojen aiemmasta kohtaamisesta lentolaitteiden kanssa, ettei kiväärinluodeista mahdollisesti ollut apua.

Nahkaniska osui, siitä ei ollut epäilystä. Helikopterin musta panssaripinta iski kipinää, mutta sen kummem-

paa ei tapahtunut.

Yaris näki Aaveiden vyöryvän satamaan. Lisää möhkälemäisiksi panssaroituja harmaita isoja ajoneuvoja. Kaikilla konekiväärit.

Välittämättä lentolaitteen tulituksesta Yaris teki sen, mitä Nahkaniska oli käskenyt. Keskittyä Aaveisiin. Yaris alkoi kiertää kehää, puoliksi luisuen, samalla kun se yritti pitää konekiväärit suunnattuna Aaveisiin. Kahden aseensa laulu sarjatulella oli lähes kaunis.

Tällä välin lentolaitte laukaisi kolmannen ohjuksen. Taas räjähti. Yaris ei ehtinyt katsoa, oliko Nahkaniskaan mahdollisesti osunut. Kun räjähdysten pauhu hälven, Yaris tajusi, että Nahkaniskan oma ase nakutti edelleen. Ilmeisesti ei ainakaan vakavasti.

Aaveita oli yhteensä neljä. Ne pyrkivät saartamaan Yariksen. Mutta Yaris ei aikonut antaa periksi. Se painoi konekiväärien tähtäystä hieman alemmas osuakseen Aaveiden renkaisiin.

Ensimmäiset eturenkaat rikkoutuivat.

Sitten toiset.

Sitten Yaris joutui väistämään, sillä Aaveiden tulitus oli tulossa vaarallisen lähelle. Juuri nyt Yaris pyrki käyttämään itseään totaalisenä aseena: sen sulavan ympyräliikkeen jokainen vaihe edusti maksimaalista tappovyöhykettä, aiheuttaen maksimivahingon maksimimäärälle vastustajia, samalla kun se itse pystyi väistämään tilastollisesti todennäköisimmät vastapuolen luotien lentoradat.

Samalla kun se tulitti, Yaris vilkaisi lyhyesti ylöspäin.

Nahkaniska ampui edelleen. Osumien kipinäsuihku nousi ylös lentolaitteen runkoa. Yaris ymmärsi, että Nahkaniska yritti osua pääroottorin akseliin. Helpommin sanottu kuin tehty.

Yariksen kiertoliike jatkui. Aaveiden renkaita rikkou-

tui lisää. Mutta se ei suinkaan tehnyt niistä vaarattomia, vaan hidasti vain niitä hieman. Totta puhuen Yaris ei suinkaan tiennyt, miten se pystyisi tekemään autoista lopullisesti selvää. Panssarilevyt olivat liian paksuja, joten pitäisi taas yrittää ampua niiden sisään, mutta sekin oli helpommin sanottu kuin tehty, kun kaikki ajoneuvot olivat jatkuvassa liikkeessä.

Yaris ei yhtään tiennyt, kuinka paljon ammuksia oli jäljellä kahdessa laatikossa. Sitten kun ne loppuivat, Yaris olisi hukassa.

Äkkiä ylhäältä kuului metallinen kimeä ääni. Yaris katsoi uudestaan ylös, ja havaitsi, ettei Tacgnolin helikopterilla ollut enää pääroottoria. Nahkaniska oli onnistunut!

Mutta –

Se tarkoitti, että kone tulisi pikaisesti alas.

Satamassa ei ollut lainkaan turvallista. Yaris painoi kaasun pohjaan ja ratin toiseen ääriasentoon, päästäkseen pois päin. Samalla se tulitti Aaveiden laumaa vielä kerran. Kipinät lensivät panssarilevyistä. Vaikutusta ei juurikaan ollut.

Lentolaitteen moottorin kierrosluku kohosi tuskaiseksi ulvonaksi. Se kieppui hallitsemattomasti takaroottorin aiheuttaman vääntömomentin seurauksena, ja alkoi tulla vauhdilla alas.

Sitten Yaris ei ehtinyt tehdä enää mitään.

Kuului kuin maailmanlopun rysähdys, ja helikopteri ja kaksi Aavetta, joiden päälle se putosi, peittyivät keltaiseen tulipalloon. Niin läheltä räjähdys oli lähes sokaisevan kirkas.

Nahkaniska tuli esiin räjähdysten takaa. Se ei suinkaan pysähtynyt, vaan siirsi tähtäyksensä jäljellä oleviin kahteen Aaveeseen.

Se oli merkki Yarikselle tehdä sama perässä.

“Uraa!” Yaris huusi jälleen. Se ikään kuin vaati tahdonvoimallaan, että luodit pureutuisivat panssarin läpi, pureutuisivat sinne missä ne vahingoittaisivat Aaveita eniten.

Kuoleman tanssia jatkui kauan. Tuntui, kuin aika hidastuisi. Yaris tiesi, että siihenkin osui. Toistaiseksi mitään kriittistä ei ollut hajonnut. Sitten, lopulta molemmat konekiväärit naksahdivat tyhjää. Nahkaniska tulitti vielä. Sitten Aaveet eivät enää liikkuneet. Savu nousi niiden elottomista raadoista. Nahkaniska lopetti ampumisen. Yaris kuuli viimeisten hylsyjen kilinän. Se oli aina oudon kaunista, ikään kuin piste tulitaistelulle.

“Se oli melkoista,” Nahkaniska totesi.

Näytti, että lisää vihollisia ei ollut tulossa. Helikopterin alle jääneet Aaveet olivat totaalisen romuna, mutta kahdelta viimeiseltä voisi ryöstää niiden jäljellä olevat ammuksat. Yaris tunsi jonkinasteista pelkoa lähestyessään toista liikkumattomista Aaveista, mutta tiesi sen olevan irrationaalista. Yaris pakotti panssaroidun takaoven telekineettisesti auki, levitöi panoslaatikon ulos, ja syötti patruunavyön oikeanpuoleiseen kivääriinsä. Vasemmanpuoleinen jäi vielä toistaiseksi ilman panoksia. Nahkaniska ryösti vastaavalla tavalla toisen liikkumattoman Aaveen.

Sitten oli aika miettiä, miten lautan saisi liikkeelle.

Yaris tajusi, miten vaara, taistelu ja kuoleman läheisyys olivat saaneet sen tuntemaan itsensä taas eläväksi. Raadon loppu oli edelleen sen mielessä taka-alalla, mutta se ei enää tuntunut läpitunkevan häiritsevältä. Yaris ja Nahkaniska olivat vielä kunnossa, ja matka kohti Kattokissaa jatkuisi tavalla tai toisella.

Jostain syystä Yaris oli kuvitellut, että toisen autoista pitäisi puolustaa lauttaa päälle tunkevia vihollisia vastaan, samalla kun toinen yrittäisi saada raskaita dieselkoneita käyntiin. Tähän voisi mahdollisesti liittyä progress bar mittaristossa. Mutta näin ei lopulta käynyt, vaan Yaris ja Nahkaniska saivat toimia rauhassa.

Haastetta tulisi riittämään siltikin.

Kannelle pääsy oli jo ollut ensimmäinen haaste. Lautan sähköt olivat pois päältä, joten autojen oli pitänyt mekaanisesti pakottamalla laskea lastausramppi. Luultavasti jotain oli hajonnut, ja nyt ramppia ei saisi enää takaisin ylös. Tästä puolestaan voisi seurata veden tulviminen kannelle.

Lautta oli läheltäkin katsottuna iso, harmaa hirvitys. Yaris ei tarkasti osannut edes arvioida autokannen pituutta. Ehkä jopa yli sata metriä.

Komentosilta oli ylhäällä lautan puolella välissä. Portaat olivat kapeat ja jyrkät; oli selvää, että vain bipe-daaliolennot pystyivät kiipeämään sinne. Autojen täytyi vain toivoa, että ne pystyisivät vaikuttamaan elintärkeisiin virtapiireihin kannelta.

Tai sitten niiden täytyisi yrittää laskeutua ruumaan.

Tyhjänä ja moottorit sammuksissa lautta oli varsin aavemainen. Kunhan moottorit saisi käyntiin ja pääsisi liikkeelle, tunne luultavasti hälvenisi.

“Pystytkö tutkimaan, onko sillä sielu?” Nahkaniska kysyi äkkiä.

Yaroksen täytyi siis tavallaan ryhtyä Raadoksi Raadon paikalle. Se ei varsinaisesti pitänyt ajatuksesta. Tavaltaan oli tietysti jopa huvittavaa, että Nahkaniska oli yhtäkkiä kiinnostunut henkimaailman asioista.

Selviäisikö asia medaljonkia roikottamalla? Yaris otti sen alas peruutuspeilin ympäriltä, mutta mitään ei tuntunut tapahtuvan. Medaljonki pysyi paikallaan.

“Hei, lautta! Oletko elossa?” Nahkaniska huusi.

“Jos se olisi, kai se olisi jo suuttunut rampin laskemisesta väkisin,” Yaris mietti ääneen.

“No joo. Kuollut se on. Katsotaan, päästäänkö virtapiireihin käsiksi.”

Autot ajoivat komentosillan alle. Yaris keskittyi ja suuntasi tietoisuutensa ylöspäin. Virtapiirejä kyllä oli. Paljonkin. Mutta Yaris ei juurikaan ymmärtänyt, mikä vaikutti mihinkin. Osa tuntui kulkevan alaspäin, mikä voisi mahdollisesti viitata moottoreihin. Mutta seuraakseen johtoja pitäisi lähteä liikkeelle, ja tällöin luultavasti menisi sekaisin ja seuraisi väärää piiriä.

Oli myös mahdollista, että näin kaukaa voisi fyysisesti manipuloida ohjaushytin kytkimiä.

“Aikamoista sotkua,” Nahkaniska sanoi.

“Niinpä.”

Yaris keskittyi vielä tarkemmin nähdäkseen kytkimet. Niitä oli monta riviä. Alhaalta käsin se ei pystynyt erottamaan, mitä niiden alla luki.

Yksinkertaisin vaihtoehto oli –

Kääntää kaikki on-asentoon.

Yaris alkoi kääntää kytkimiä, vasemmalta oikealle ja alhaalta ylös.

“Hei! Mitä ihmettä sinä teet?” Nahkaniska protestoi.
“Tiedätkö ollenkaan –”

Lopulta Yaris käänsi virtalukossa olevaa avainta.

Dieselmoottorit käynnistyivät massiivisen jyrinän ke-
ra. Laivan savupiipuista nousi paksu musta pilvi ilmaan.

No niin. Moottorit olivat käynnissä. Mitä sitten? Täy-
tyisi saada laiva liikkumaan ja ohjautumaan. Yaris kes-
kittyi edelleen. Virtalukon vieressä näytti olevan paksu
kahva, jota pystyi liikuttamaan edestakaisin. Ja toisella
puolella tutun näköinen ohjauspyörä.

Tämähän pitäisi olla helppoa.

Yaris pakotti kahvan liikkeelle. Se ei ollut aivan help-
poa. Moottorien kierrosluku nousi, ja lautta nytkähti
epämiellyttävästi.

“Ankkuri täytyy nostaa,” Nahkaniska mietti ääneen.

“Minä en tiedä, mistä se tapahtuu.”

“Yritän keskittyä.”

Nahkaniska yritti ilmeisesti saada selvää kytkimistä.
Yaris tiesi, ettei itse kykenisi siihen. Mutta Nahkaniskan
tietoisuus oli auton korkeuden johdosta jo valmiiksi hie-
man korkeammalla, joten ehkä se näki paremmin.

“Tuo. Mahdollisesti.”

Alkoi kuulua metallin syvää kalinaa ja rouhintaa, kun
paksut ankkuriketjut alkoivat kelautua ylös.

“Annanko lisää kaasua?” Yaris kysyi.

“Siitä vaan. Nyt mennään. Kattokissan perkele, täältä
me tulemme.”

“Ssh. Jos epäkunnioitat sitä, se ei ehkä ilmesty peril-
lä.”

“Sitten se saa haistaa paskan.”

Oli selvää, että Nahkaniska oli erityisessä kiihtynees-
sä mielentilassa voitokkaan taistelun ja yhtä voitokkaan

lautan haltuunoton seurauksena. Yaris työnsi kaasukahvaa pitemmälle eteenpäin. Nyt laiva alkoi liikkua selvästi.

“Minä en sitten tiedä, minne päin pitää mennä,” Yaris sanoi.

“Ei hätää. Voin ohjata. Periaatteessa voimme joko ylittää lahden, tai –”

“Tai mitä?”

“Jos dieseliä riittää, voisimme jatkaa pitemmälle pohjoiseen. Siellä on toinen lahti. Matkan teko on kyllä hitaampaa, mutta sitten ei luultavasti tarvitse pelätä vihollisia. Tosin pitää kulkea melko lähellä rantaa, siltä varalta että polttoaine loppuu yllättäen. Minä en ainakaan äkkiä huomannut mitään mittaria. Tai siis niitä on liian monta.”

Nahkaniska otti ratin haltuunsa ja ohjasi lautan kauemmaksi laiturista. Sumu oli edelleen sakeaa, ja näytti, että suunta oli suoraan sen sisään.

“Sitten jos näet albatrossin, muista että sitä ei saa ampua,” Nahkaniska sanoi.

“Mikä se on?”

“Yhdenlainen lintu. Vaikka ei niitä näin pohjoisessa ole.”

Dieselien tasainen jyskytys oli unettavaa. Tuntui oudolta, että matka eteni, vaikka oma moottori oli sammuk-sissa. Yaris sammutti virtansa kokonaan, jottei akku kuluisi turhaan. Nahkaniska teki saman.

Kului tunti. Nahkaniska kytki virtansa uudelleen päälle.

“Nyt muutan kurssia. Uskon tietäväni polttoainemit-tarin. Menovettä on paljon. Pääsemme pitkälle pohjoiseen.”

Lautan keula kääntyi vasemmalle päin. Nyt Yaris näki

hetken aikaa maata kaukana oikealla, mutta pian se häipyi sumuun yhtä nopeasti kuin oli ilmestynytkin.

Yaris kytki virran päälle vastatakseen.

“Jos käytämme kaiken dieselin nyt, miten pääsemme takaisin?”

“Sitä pitää miettiä sitten. Eihän sitä tiedä, jos Kattokissa osaa vaikka siirtää sinut suoraan Tacgnolin kaupunkiin, kun on ensin kertonut sinulle, miten se tapahtaan.”

“Heh. En usko, että se menee ihan noin yksinkertaisesti.”

Totta puhuen, vaikka Yaris oli selvinnyt monen taistelun läpi, ajatus Tacgnolin kaupungista herätti siinä syvää pelkoa. Miten ihmeessä siellä pärjäisi, vaikka Kattokissa kertoisi mitä? Tosin eihän siellä voisi käydä sen pahemmin, kuin että siellä kuolisi. Kylmä kuolon kutsu oli ollut tarjolla jo lukemattomia kertoja.

Pahempi vaihtoehto olisi ehkä, jos Tacgnol ei tappaisi. Vaan tekisi Yariksesta sen orjan. Tacgnol taatusti pysyisi siihen halutessaan. Silloin kuoleman vapautusta ei olisi tarjolla, vaan kurja olemassaolo sen hallinnassa jatkuisi tasan niin pitkään, kuin Tacgnol tahtois.

Paksua, märkää lunta alkoi sataa lautan kannelle. Meri oli toistaiseksi rauhallinen ja tuulta ei ollut kovinkaan paljon. Mutta Yaris aavisti, että tilanne voisi muuttua nopeasti. Yaris käynnisti moottorinsa ja kiersi lastausrampin luokse. Oli totta, että se oli jäänyt harmillisesti auki. Jos aallot yltyisivät, vettä taatusti tulisi kannelle.

Viimein tuli pimeä. Dieselit jatkoivat kumeara jylkytystään. Nahkaniska korjasi kurssia muutamaan kertaan, mutta muuten matka pohjoiseen jatkui ongelmitta. Yaris vajosi vähitellen uneen.

Unessa se luuli viimeisen hetkensä koittaneen hengen noustessa ylös merestä, ja lupasi uhrata sille messinkisen pakoputken. Samalla Yaris tiesi myös, että tulisi pettämään tämän lupauksen. Myös Kattokissa tuli esiin luukusta taivaalta, mutta se oli vihainen. Se ampui salamoita silmistään, ja luetteli Yarikselle sen pahat teot: kuinka se oli varastanut bensaa ja aseita, tappanut, myynyt huumeita, ja luvannut messinkipakoputken henkilönlle valheellisesti.

Yaris heräsi säpsähtäen.

Oli edelleen pimeää. Mutta jokin oli pielessä. Dieseliien jyskytys oli lakannut. Kuului vain aaltojen tasainen ääni.

“Tuota. Se, mitä luulin, ei ehkä ollutkaan polttoainemittari. Koneet sammuiivat. Saatamme olla kauempana rannasta, kuin olisi hyväksi. Pahoittelen,” Nahkaniska sanoi.

“Mitä helvettiä?” Yaris tunsi äkkiä raivonsa ja pelkonsa nousevan yhtäläisesti. “Olemmeko me jumissa merellä? Oikeasti?”

“Siltä vaikuttaa.”

Yaris halusi haukkua Nahkaniskaa kaikilla mahdollisilla haukkumanimillä. Ne olivat päässeet näin pitkälle, taistelleet, kokeneet Raadon kuoleman, mutta aivan turhaan. Alkeellinen virhe oli lopulta koitunut niiden kohdaloksi. Ne olisivat vain voineet ylittää lahden ja jatkaa maata pitkin. Mutta ei.

“Voi vitun vittu! Helvetin paskapää –”

“Anna tulla vaan,” Nahkaniska murahti karkeasti.

Mutta lopulta Yarikselle ei tullut mieleen mitään muuta. Se tiesi vain, että tilanne oli mahdollisesti hyvin toivoton.

“Aletaan odotella sitä albatrossia. Se tuo hyvää onnea, jos sitä ei tapa. Ehkä se itse muuttuu dieseliksi tankkeihin,” Nahkaniska murahti jatkoksi.

Lautta ajelehti pimeydessä tuntikausia. Tuuli ja aallot alkoivat yltyä vähitellen, ja kansi alkoi keinua edestakaisin.

“Jos käy tuuri, aallot vievät meidät rantaan,” Nahkaniska huusi tuulen yli.

Merenkäynti yltyi lisää. Laineet löivät kaiteen yli ja kastelivat autot. Kohta saattaisi olla jopa vaarallista.

“Pitää kääntyä aaltoja vasten. Muuten voi käydä huonosti,” Nahkaniska jatkoi, ja ilmeisesti alkoi kääntää laivan ohjauspyörää, sillä lautta alkoi kääntyä hitaasti.

“Mistä sinä tiedät näitä juttuja?” Yaris huusi takaisin.

“Kunhan päättelen.”

Tämä ei juurikaan herättänyt luottamusta.

Yaris muisti vielä unensa, ja kuvitteli vesihahmoisen henkiolennon nousevan lautan vierelle. Onneksi mitään ei noussut oikeasti. Aallot kastelivat Yariksen toistamiseen. Kannella oli jo selvä kerros jääkylmää vettä. Se saattoi olla jo liukas. Kaide oli onneksi ainakin periaatteessa riittävän vahva pysäyttämään liikkeen.

Ajelehtiminen jatkui.

“Ollaanko me menossa oikeaan suuntaan?” Yaris kysyi.

“Sen näkee ehkä vasta aamulla.”

Äkkiä kuului luja rysähdys ja ilkeää raapimisen ääntä, Lautta tärisi ja kallistui lisää, kunnes asettui lopulta paikalleen.

“Tai sitten sen näkee jo aiemmin.”

Yaris kytki pitkät valot päälle ja kääntyi rysähdyksen suuntaan. Mahdollisesti siellä näkyi maata. Tai siis kiviä. Paljon isoja kiviä.

“Menen edeltä. Jos putoan tai jään jumiin, niin sitten jään. Kun reitti on selvä, vedän sinut perässä,” Nahkaniska sanoi.

Yaroksen mielestä suunnitelma tuntui hullulta. Vaikka Nahkaniskalla oli neliveto, kivet olivat aivan liian epätaisia. Mutta kai hullukin yritys oli parempi, kuin jäädä lautalle nalkkiin. Oikeastaan oli harvinaislaatuista tuuria, että lautta oli yleensä tullut rantaan.

Jälleen kerran Yaris levitoi hinaussilmukkinsa esille, tällä kertaa etupuskuriin kiinnitettäväksi. Tuuli ulvoi edelleen ympärillä, mutta lautta pysyi paikallaan kiviä vasten. Nahkaniska kelasi takavinssinsä vaijerin kokonaan kannelle, ja Yaris kiinnitti koukun silmukkaan.

“Toivota onnea.”

“Huh. No onnea sitten. Pelottavalta tuo näyttää,” Yaris vastasi.

Lastausramppi ei ollut suinkaan kiviä vasten, vaan kaide. Joten Nahkaniskan ensimmäinen tehtävä oli raivata se tieltä. Lava-auto tuumi hetken, sitten se peruutti ja ampui kaidetta. Pimeässä osumien kipinät näkyivät selkeinä.

“Eiköhän tuo pehmittänyt sitä.”

Sitten Nahkaniska otti vauhtia ja rysäytti kaiteen läpi. Väännyvän metallin ääni raastoi Yariksen tajuntaa. Reitti olisi vaarallinen jo heti aluksi – kantta vasten makaava kaide saattaisi repiä kumit rikki.

Seuraavaksi näytti, että Mitsubishi vain putoaisi tyhyyteen, kun se ajoi ensimmäisten kivien päälle. Kuului jousituksen rutinaa ja ryskettä, ja auto kallistui rivonnäköisesti. Mutta kuin ihmeen kaupalla se alkoi kulkea eteenpäin, tunnustellen reittiä eteenpäin varoen. Kivikkoa näytti olevan ainakin kaksikymmentä metriä. Yaris tajusi, että sen pitäisi muistaa reitti suunnilleen, kun tulisi perässä.

Taas rutisi ja paukkui, ja Nahkaniska kallisteli puolelta toiselle. Se näytti jäävän jumiin, mutta antoi enemmän kaasua ja pakotti itsensä väkisin liikkeelle.

Lopulta se oli tasaisemmalla maalla.

“Sinun vuorosi!” se huusi.

Yarista kammotti. Rengasrikko tai kivien väliin putoaminen oli lähes varmaa. Periaatteessa vaijeri voisi auttaa pinteestä, mutta sen varaan ei voinut täysin laskea.

Nahkaniska kelasi ylimääräisen vaijerin sisäänsä. Yaris tähtäsi kaiteen puolien välistä ja toivoi parasta.

So far, so good, so what. Pudotus ja kivet olivat edessä seuraavaksi. Yaris ryömi eteenpäin niin hitaasti kuin pystyi. Sitten ei enää auttanut. Renkaat tapasivat ilmaa, ja auto rysähti keula edellä kiville. Takapyörät seurasivat pian perässä. Yaris oli varma, että jotain oli hajonnut.

Nyt vain kiveä toiselle. Yaris yritti muistella reittiä. Pari kiveä takana, kymmeniä edessä. Ei helvetti. Mitään hyvää tästä ei seuraisi.

Muutama kivi eteenpäin, ja Yaris lipsahti. Etupyörät

jäivät pyörimään tyhjää kivien väliin.

“Hei, nyt tarvitsee vinssiä!” Yaris huusi.

Vaijeri kiristyi ja narisi metallisesti. Yaris käänsi pyörät sen suuntaan, ja sitten, tuskallisen hitaasti auto alkoi taas edetä.

Lopulta minuutteja kestänyt piina oli ohi. Yaris saapui Nahkaniskan luokse. Renkaat tuntuivat vielä ehjiltä.

“Kiitos.”

“Ei kestä. Nyt pitää hieman miettiä, missä ollaan.”

Taivas oli pilvien peitossa, joten tähtien avulla ei voinut suunnistaa.

“En usko, että tulimme länsirannalle. Sen vuoksi meidän pitää vain lähteä rannasta pois päin, ja ennen pitkää tulee vastaan jokin tie,” Nahkaniska järkeili.

Yaris ei juurikaan protestoinut, vaan irrotti koukun ja valmistautui seuraamaan. Pimeys autojen valojen ulkopuolella oli absoluuttinen. Yaris mietti, että jos joku sielu nyt kiinnittyisi ja inkarnoituisi lauttaan, sitä saattaisi hieman vituttaa.

Nahkaniska lähti liikkeelle korkean, lumen peittämän rantaheinikon läpi. Täälläkin saattaisi olla vaikka mitä kuoppia, joten varuillaan täytyisi olla edelleen.

Vähitellen alkoi näkyä metsää. Se näytti ensin läpikulkemattomalta, mutta Nahkaniska kääntyi sivuun oikealla ja onnistui lopulta löytämään autojenmentävän väylän korkeajännitelinjojen alta.

Autot seurasivat linjoja usean kilometrin ajan, kunnes lopulta tultiin isolle tielle. Voitto!

“E8. Niin kuin kuvittelinkin. Nyt vain käännytään pohjoiseen – siis vasemmalle. Sitten jatketaan samaa tietä aivan helvetin kauas pohjoiseen, kunnes alkaa tulla vuoria. Ja vuonoja. Yhden vuonon rannassa se muuttuu E6-tieksi, silloin käännytään oikealle, ja lopulta käännytään E69-tielle. Sitten ajetaan niin kauan, että tie lop-

puu, tai Kattokissa tulee vastaan. Reitti ei ole aivan optimaalinen, mutta ainakin helpoin vaihtoehto.”

Se kuulosti Yariksesta aivan järkevältä suunnitelmalta. Bensa vain luultavasti loppuisi matkalla moneen kertaan. No, ehkä tuurilla löytyisi jotain huoltoaseman- tai tankkiautonraatoja.

Autot kääntyivät vasemmalle. Lumi ja tuuli pyyhkivät E8-tien yli: missään ei ollut valoja tai elämää.

Yaris ihmetteli vieläkin, miten hyvä tuuri oli ollut lautalta pois pääsyssä. Se ei todellakaan kaivannut takaisin merelle. Hyi! Oli paljon mukavampi, kun pyörät olivat tukevasti maalla, vaikka bensa kävisikin vähiin.

Matka jatkui pohjoiseen. Noin puolen tunnin kuluttua kaukaisuudesta tulivat vastaan valot.

Yaris valmistautui ampumaan.

Kun valot tulivat lähemmäs, Yaris tajusi, että kyseessä oli täysperävaunurekka. Mitä ihmettä se teki näin pohjoisessa? Lopulta rekka vain meni ohi ilman mitään aggression osoitusta. Yaris mietiskeli silti kaikenlaisia pahoja vaihtoehtoja, jos perävaunu vaikka oli täynnä autoilta väkisin vietyjä osia, tai jopa ohjausyksiköitä tai kaasuttimia, joissa oli sieluja vankeina. Hyi!

Tämän kohtaamisen jälkeen mitään ei tapahtunut pariin tuntiin. Vähitellen bensamittarin lukemat alkoivat olla kriittisiä. Varoitusvalo syttyi Yariksen kojelautaan.

Sitten isohko, raunioitunut ja pimeä kaupunki tuli piimeydestä esiin.

“Tämä on ns. paskakaupunki,” Nahkaniska valisti. “On pakko yrittää etsiä sieltä polttoainetta. On oletettavissa, että Aaveita on täällä väijyksissä.”

Taivaanrannassa alkoi vähitellen kajastaa valo. Se teki kaupungista vain entistäkin rumemman. Lähes jokainen talo oli luodinreikien tai jopa panssariammusten

runtelema.

Autot kiertelivät huoltoasemalta toiselle. Ei bensaa tähän mennessä. Siellä täällä oli spurguautoja, useimmat laatikkomaisia, palavien tynnyreiden luona lämmittelemässä. Osa oli aseistautuneita. Ne eivät ottaneet Yarikseen ja Nahkaniskaan mitään kontaktia, mutta eivät osoittaneet suoraa vihamielisyyttäkään.

“Hei. Löytääkö täältä jostain bensaa?” Nahkaniska meni puhumaan kolmen auton rykelmälle.

“Mur. Aaveilta. Jos ne eivät tapa teitä ensin.”

“No niinpä tietysti.”

Vaihtoehtoja oli kaksi: etsiä Lumiaaveita aktiivisesti, tai odottaa, että ne löytäisivät autot.

“Polttoaine ei riitä loputtomaan kiertelyyn. Mennään väijymään johonkin sopivaan paikkaan. Metsästetystä tulee metsästäjä,” Nahkaniska filosofoi.

Autot etsivät kapeahkon, täynnä isoja roskasäiliöitä olevan kujan, jolle oli vain yksi sisäänkäynti. Alkoi taas sataa lunta; autot sammuttivat moottorinsa ja valonsa ja antoivat lumen sataa niiden päälle, kunnes niitä ei äkkiä erottaisi roskasäiliöistä.

Ne odottivat.

Oli toki mahdollista, että odotus oli turhaa. Etteivät Aaveet tulisi juuri tänne päin.

Autot odottivat lisää. Lopulta Yaris havaitsi, että jotain liikkui. Kuului moottorin hiljaista, mutta matalaa murinaa. Korjaus: useiden moottorien.

Lauma harmailla panssarilevyillä peitetyjä autoja kokoontui kujan suulle. Aikaisemmista Aaveista poiketen nämä olivat pieniä. A- ja B-segmentin viistoperiä. Yarista lähes hävetti. Kohteet olisivat melkein liian helppoja vastuksia. Mutta ne oli silti kaikki aseistettu, useimmat jopa kahdella konekiväärillä. Ilmiselviä Aaveita, siitä ei ollut epäilystä.

Yaris ja Nahkaniska odottivat, että uhrin olisivat riittävän lähellä.

Vielä muutama metri, Yaris arvioi. Kolme, kaksi, yksi.

Sitten se avasi tulen ensin ja Nahkaniska seurasi. Ne antoivat tulituksensa pyyhkiä ensin pikku-Aaveiden aseiden päältä, toivoen tekevänsä mahdollisimman monta niistä toimintakyvyttömäksi. Sitten oli renkaiden vuoro. Aaveet huusivat ja ärisivät korkeataajuisesti rai-von vallassa, kun ne tajusivat ajaneensa ansaan. Yaris ja Nahkaniska etenivät ja teloittivat Aaveet yksi kerrallaan pelottavan tehokkaasti. Yaris tunsu lähes ajan hidastuvan jälleen. Se oli kuin eräänlaisessa transsissa, kun se tappoi ja tappoi. Se kosti Raadon itsemurhaan johtaneen vaurioittamisen yhä uudestaan.

Lopulta tuli hiljaisuus.

“Eihän me ammuttu bensatankkeja?” Nahkaniska kysyi.

“Näyttävät ehjältä. Tai – tuo yksi valuu. Pidetään kii-rettä, niin saadaan siitakin mahdollisimman paljon. Ja sitten kaikki amukset mukaan, mitä saadaan.”

“Otetaanko noita panssarilevyjäkin?”

“Jos saadaan irti.”

Yaris pinnisti jälleen tahdonvoimansa, keskittyi ääri-rajoilleen, ja yritti saada Aaveiden kyljistä levyjä irti. Mutta mitään ei tapahtunut.

Sitten se tajusi.

Pinnistäminen ei ollut oikea ratkaisu.

Sen piti vain kuvitella päättäväisesti ja rennosti, että panssarilevyt irtoaisivat.

Niin tapahtui. Pultit napsahtelivat irti yksi kerrallaan, ja levyt nousivat levitoimaan kehämuodostelmassa Yariksen ympärille.

“Mitä helv –” Nahkaniska ihmetteli. “Taas sinä teet aivan uskomattomia.”

Osoittiko Kattokissa jälleen voimansa jo etukäteen?
Vai mistä oli kyse?

Polttoaineen imemisessä, panosten lastaamisessa ja levyjen asentamisessa kesti aikansa, ja päivä alkaisi jo kohta painua mailleen, mutta lopulta autot poistuivat kujalta.

Enempää ne eivät voineet kantaa mukanaan. Paska-kaupunki saisi jäädä taakseen.

Kilometrit, kymmenet kilometrit ja sadat kilometrit sulautuivat toisiinsa, kun matka pohjoiseen jatkui. Lopulta maisemat alkoivat muuttua entistäkin karummiksi ja lämpötila laski. Yön koittaessa se laski niin äärimmäisesti, että jäähdytysnesteen lämpötila ei enää pysynyt puolessa välissä, vaan tippui siitä reilusti. Yaris mietti, että pysähtyminen ei ehkä kohta olisi enää tervettä.

Lämpötilan laskussa oli se hyvä puoli, että ilma selkeytyi. Lumisade jäi taakse, ja kun aamu koitti, Yaris näki majesteettisia, lumipeitteisiä vuoria kaukana horisontissa. Se oli jotain uskomatonta. Yaris toivoi, että Raato tai Peugeot olisivat olleet näkemässä ne myös. Mutta se oli jo aivan liikaa toivottu. Sitä paitsi parempi näin, että Yaris ja Nahkaniska saisivat nyt toteuttaa päämääränsä maksimaalisesti tarvitsematta enää välittää muiden hyvinvoinnista. Ne eivät olleet puhuneet asiasta varsinaisesti, sen sijaan niiden välillä vallitsi vain sanaton sopimus, että loppuun asti mentäisiin. Tu tö deth.

Tie oli myös jo huomattavan mäkinen. Pitkiä nousuja seurasivat yhtä pitkät laskut. Yhden renkaan nastattomuus muistutti Yarista ikävällä tavalla, ja muutamankin

kerran se lähes luisui tieltä ulos. Nahkaniska puolestaan porskutti lumiketjuineen ja nelivetoineen täysin ongelmitta. Kunhan dieseliä riittäisi.

Aaveita tuli lisää vastaan silloin tällöin. Yksi toisensa jälkeen ne kohtasivat väistämättömän lopun, jonka seurauksena Yaris ja Nahkaniska puolestaan saivat taas lisää menovettä ja ammuksia. Olivatko Aaveet sitten väsyneempiä pohjoisen kurjuuteen, vai oliko Yariksen ja Nahkaniskan taistelutaidot vain kasvaneet ylivoimaisiksi? Yaris ei ollut varma. Mutta jossain tietoisuutensa nurkassa se aavisti, että välinpitämättömyys tai keskittymisen herpaantuminen johtaisi nopeaan kuolemaan. Kun Aaveiden metsästäjästä tulisi jälleen vain metsästetty, ja kun viholliset onnistuisivat toteuttamaan maksimaalisen tappovyöhykkeen ilman, että autot saisivat yhtään osumaa perille.

Lopulta tienviitat alkoivat varoittaa E6-risteyksestä, ja sitten vuono aukeni autojen edessä. Se oli taas jotain käsittämätöntä. Vuoret toisella puolella kohosivat niin jylhinä, että Yaris unohti yhä kylmenevän viiman. Se lähes kuvitteli muuttuvansa linnuksi – mustaksi korpiksi – ja liitelevänsä vuonoissa.

Autot kääntyivät oikealle ja jatkoivat pitkin rantatietä. Yaris mietti, että täällä jos missä Kattokissa asuisi. Eräässä vaiheessa tie sukelsi tunneliin. Yaris ei ollut varma, näkyisikö taivasta enää ikinä.

Moottoreiden äänen yli alkoi kuulua outoa mongerusta ja valitusta.

“Hidastetaan,” Nahkaniska sanoi.

Ennen kuin Yaris havaitsi äänen aiheuttajaa, se näki useat mustuneet autonluurangot tunnelissa. Niitä joutui väistelemään tosissaan. Täälläkin oli taisteltu.

Sitten se näki lauman.

Se oli jotain kammottavaa.

Autot ja moottoripyörät olivat kasanneet itsestään kaksijalkaisia jäljitteleviä kammotuksia. Osia oli yhdistetty täysin sikin sokin. Ne tulivat Yarista ja Nahkaniskaa kohti, toiset hitaasti laahustaen, toiset lähes yliluonnollisen ketterästi. Ja kaikki pitivät vastenmielistä ääntä. Oli selvä, että niillä oli murha mielessään, vaikkei perinteisiä ampuma-aseita näkynyt. Sen sijaan sekasikiöt pyrkisivät kai runnomaan autot maahan.

Oli pakko tappaa jälleen.

Tunneli valaistui Yariksen ja Nahkaniskan sarjatules-ta. Bipedaalirakennelmat eivät olleet kovin kestäviä; raajat katkeilivat tulituksen alla, jolloin ne jatkoivat raa-hautumista eteenpäin jäljellä olevilla raajoilla. Vasta kaikkien raajojen irrottaminen takasi lopun.

Mutta lauma oli lähes loputon. Eteneminen oli hyvin hidasta.

Pariin otteeseen epäsikiöt jo tarrasivat Yarikseen kiinni, ja vain Nahkaniskan 7.62 kaliiperin tulisuihku pelasti tilanteen. Rytäkässä sen luoteja osui Yarikseen-kin, mutta ei auttanut valittaa. Onneksi panssarilevyt täyttivät tehtävänsä.

Yaris oli varma, että kohta panokset loppuisivat.

Sitten, lopulta, lauma alkoi harventua. Autot teloittivat vielä kolme kaksijalkaisjäljitelmää, ja lopulta tuli toivottu hiljaisuus.

“Huh. Se kävi työstä,” Yaris sanoi.

Nahkaniska lähti varovasti eteenpäin, ja Yaris seurasi.

Onneksi mongerrusta ei enää kuulunut. Romujakin oli tiellä jo vähemmän, ja lopulta autot pääsivät kiihdyttämään normaaliin matkantekovauhtiin. Vielä muutama kilometri, ja avoin taivas tuli näkyviin. Viimein ulkona.

Maanalaista kauhua Yaris ei välittäisi kokea uudestaan. Taistelun keskellä se ei ollut ajatellut asiaa tarkemmin, mutta mongertavat kammotukset olivat olleet Aa-

veita monin verroin kauhistuttavampia vastustajia. Jos joutuisi olemaan ikuisesti pimeässä tuollaisen ääntelyn keskellä, menettäisi taatusti järkensä.

Matka kohti äärimmäistä pohjoista jatkui mutkitellen. Kuljettiin isompien ja pienempien vuonojen viertä, samalla kun toinen toistaan valtavampia vuoria näkyi kauempana. Ilta alkoi jälleen pimentyä.

Yaris huomasi, että maanalaisen kauhun jälkeen Aaveita ei ollut tullut vastaan. Kuinka pitkästi oli vielä jäljellä?

Nahkaniska ikään kuin luki sen ajatukset. "Kolmesataa kilometriä E69-tien päähän."

Yaris luki ajotietokoneen näytön nopeasti ja totesi, että bensa riittäisi juuri ja juuri.

"Jos ei tule yllätyksiä, minä selviän sinne. Entä sinä?"

"Katsotaan."

Yaris mietti jo eteenpäin. Mitä sitten, kun Kattokissan tapaisi (tai siis, jos tapaisi?) Sitten piti kai lähteä paluumatkalle. Jos Kattokissa kertoisi Tacgnolin peittoamisen salaisuuden, seuraava päämäärä olisi sen kotikaupunki Tacgnopolis. Ja siellä taatusti taisteltaisiin. Todella paljon.

Totta puhuen Yaris ei ymmärtänyt, miten jaksaisi enää sinne, vaikka polttoainetta olisikin vaikka loputtomasti. Tai ainakin sen pitäisi levätä Kattokissan majoipaikassa pitkään. Kylmyydessä lepäämisessä tosin piili vaara, ettei saisi moottoria käyntiin, ja akkukin purkautuisi. Ei hyvä.

No, sitä voisi miettiä, kunhan Kattokissan edes tapaisi.

Yaris mietti, että jos koko juttu olisi pettymys, voisi periaatteessa odottaa aina kevään tuloon ja lähteä vasta sitten takaisin. Niin, mitä sitten? Jos ei olisi mitään jumalallista salaisuutta, mitä Yaris sitten tekisi? Sitten sil-

lä ei ehkä olisi enää mitään päämäärää. Se olisi tullut maailman ääreen aivan turhaan. Jos se sitten kuolisi, sen vaellus varjomaassa tulisi olemaan hidasta ja päämäärätöntä. Ehkä ikuista.

Tai olihan ehkä Peugeot.

Yhtäkkiä Yaris liikuttui taas lähes etuvalojen huurtumispisteeseen, kun se ajatteli mahdollisuutta, että Peugeot odotti sitä jossain. Mutta jos se olisi jo inkarnoitunut johonkin toiseen autoon, miten sen ikinä löytäisi?

Mutta toisaalta Yaris tiesi, ettei se haluaisi kokea toista elämää, vaikka jopa Peugeotin kanssa, jos Tacgnol olisi valloillaan. Se levittäisi vain vihaa ja kuolemaa ja takuulla sama kohtalo toistuisi jommalle kummalle, tai molemmille. Ei helvetti. Muutoksen oli tultava.

Kattokissan kanssa tai ilman.

Yaris tiesi, että sen kaltaiselle B-segmentin imuriautolle tämä oli melko uhmakasta ajattelua. Jos Kattokissa ei kertoisi salaisuuksiaan, miten Yaris kuvitteli tekevänsä Tacgnolin vallasta lopun?

Menisikö se vain sen luokse ja – mitä?

Ampuisi kaksoiskonekivääreillä?

Ne eivät taatusti riittäisi. No, vielä oli aikaa miettiä. Mahdollisesti hyvinkin kauan.

Yaroksen pohtiessa kaksisataa kilometriä oli kulunut kuin huomaamatta.

“Tuota, mittari lähestyy punaista. Toivotaan, että dieselillä toimivia Aaveita ilmestyy pian,” Nahkaniska sanoi yllättäen.

Yaris ei pitänyt ajatuksesta, että sen pitäisi jättää Nahkaniska ja edetä Kattokissaa kohti yksin.

Matka jatkui hiljaisuudessa. Vielä viisikymmentä kilometriä eteenpäin mutkittelevaa vuoristotietä, ja kääntyminen E6-tieltä E69:lle. Yaris huomasi Nahkaniskan rullaavan alamäet vapaalla energian säästämiseksi.

Sitten, lopulta mutta väistämättä, sen moottori alkoi yskiä, kunnes se sammui kokonaan.

Yaris pysähtyi sen vierelle.

“Jos sinulla on vielä menovettä, jatka. Jatka ja tapaa Kattokissa. Ehkä sillä on dieselkanisteri tai pari.”

Yaroksen täytyi pohtia hetken.

Sitten se tuli johtopäätökseen.

“Ei. En minä jätä sinua tässä vaiheessa. Minä hinaan sinut perille.”

“Minä olen liian raskas. Voi käydä hullusti, kun sinulla ei ole edes nastoja kaikissa renkaissa.”

“Otan sen riskin.”

Hetken hiljaisuus jatkui taas.

“OK. Mutta älä sitten valita, jos käy hassusti.”

“Selvä.”

Yariksella ei ollut vetokoukkuja, joten täytyi vain tyytyä hinaussilmukkaan, jonka se kiinnitti tällä kertaa takapuskuriinsa. Köysi kiinnitettiin, ja sitten Yaris lähti etenemään varovasti. Kun sen olisi pitänyt lähteä vetämään Nahkaniskaa, tuntui ensin, ettei moottorin teho riittänyt ollenkaan. Liike vain pysähtyi. Yaris nosti kierroksia ja lopulta vauhti alkoi kiihtyä.

“Varovasti sitten. Alamäessä minä saatan vyöryä päälle,” Nahkaniska varoitti.

Meno oli huteraa: Yaris ei ollut ikinä aikaisemmin hinnannut mitään, ja nyt sen piti suoraan aloittaa raskaasta Mitsubishiä. Japanilaiset insinöörit olisivat taatusti kauhistuneet nähdessään, mitä niiden luomuksella tehtiin. Mutta ei auttanut valittaa. Yaris ei aikonut pyörtää päätöstään päästä Kattokissan luokse yhdessä, jos ollenkaan.

Yaroksen täytyi vain pitää kieli keskellä suuta. Ja aina kun mentiin jyrkkää mäkeä alas, toivoa parasta. Tien oikealla puolella vain matala kaide erotti sen jyrkästä pu-

dotuksesta jäiseen mereen. Jälleen kilometrit sulautuivat toisiinsa, mutta tällä kertaa lähinnä jatkuvan, jäytävän kauhun vuoksi. Ilta oli jo käytännössä kääntynyt valaistuksen puolesta yöksi.

Lopulta tie kääntyi pois päin rannasta.

“Kohta tulee uusi tunneli,” Nahkaniska sanoi.

Tunneli. Tarkoittaisiko se taas mongertavia, hoipertelevia sekasikiöitä. Yaris todella toivoi, ettei.

Pimeä, leveä suuaukko oli pian niiden edessä. Sittenpä nähtäisiin. Mongerruksen ja raatojen sijasta alkoi taapahtua jotain outoa. Tunnelissa kulkeminen muistutti Yarista sen unista ja hallusinaatioista. Se uskoi kuulevansa matalan, tasaisen huminan, joka alkoi hyvin heikkona, mutta voimistui jatkuvasti. Oliko se Kattokissan ääni? Oliko se jo lähellä?

Lopulta autot sukelsivat taas ulkoilmaan. Ei mongertajia koko tämän maanalaisen osuuden aikana. Yaris ei ollut varma, kuuliko se enää huminaa, vai oliko se jo turtunut siihen.

Kuu oli kohonnut taivaalle ja valaisi loputtoman lumipeitteisen maiseman. Yaris havaitsi bensamittarinsa olevan reilusti punaisella. Kovin pitkään se ei pystyisi hinaamaan Nahkaniskaa.

Tie kulki taas vähän matkaa rantaa pitkin, sitten sisämaassa, sitten vielä lyhyen pätkän rantaa pitkin, ja sitten näytti, että pysyttiin kauempana rannasta. Parempi niin.

Lopulta tie muuttui lähes suoraksi. Suunta oli lähes suoraan pohjoiseen.

“Nyt ollaan lähellä,” Nahkaniska sanoi.

Autot kiipesivät mäkeä ylös, ja sitten alkoi näkyä iso, moniosainen rakennus. Yhden osan katolla oli omalaa tuinen valkoinen pallo. Yllättäen kuun valo tuntui kirkastuvan, vaikkei se varsinaisesti ollut mahdollista. Hu-

mina alkoi kuulua taas ja yltyi kovemmaksi kuin tunne-
lissa. Yaris mielti, että pitäisikö sen pysähtyä, ennen
kuin humina saisi sen menettämään keskittymiskyvyn.

Lopulta selvittiin rakennuksen viereen. Yaris sam-
mutti moottorinsa. Humina alkoi muuttua terävämmäk-
si ja säröisemmäksi, tuoden mieleen Vapaakaupungin
brostepin.

Sitten kuului jyrähdys, joka oli samalla tavattoman
matala, ja samalla tasaisen korkeaa valkoista kohinaa.

Yaris katsoi ylös, ja näki kun valtava luukku aukesi
taivaalle peittäen kuun alleen. Kuun valo ei silti kadon-
nut minnekään.

Luukusta tuli esiin yhtä valtava ruskeanharmaa kis-
sanpää. Se näytti tavallaan ystävälliseltä, mutta huokui
silti täydellistä auktoriteettia.

Kissa puhui samalla tavattoman matalalla äänellä,
kuin Satanarkistien baarissa.

“Pääsitte tänne viimein,” se sanoi.

Tämä oli enemmän, kuin mitä Yaris olisi ikinä voinut
toivoa. Kaikki oli mennyt nappiin. Yaris muisti, miten
Professori oli puhunut koetuksista ja rituaaleista. Mutta
eiväthän autot mitään rituaaleja olleet tehneet. Ellei
Raadon sillalta alas heittäytymistä, Aaveiden panssariin
pukeutumista ja Nahkaniskan hinaamista laskettu. Mut-
ta ei Yaris nyt aikonut kysyä, mikä osa matkasta oli ollut
rituaalia ja mikä ei. Sillä ei ollut enää väliä. Nyt Yaris ai-
koi vain kuunnella, mitä Kattokissalla oli sanottavana.

“Mitä sinä haluat?” Kattokissa kysyi yllättäen.

Yaris ei ensin ollut varma, mitä vastata. Kun se tar-
kemmin mielti, se halusi moniakkin asioita. Mutta kun se
mielti vielä tarkemmin, asiat karsiutuivat yhteen. Kyllä.
Sen täytyi olla oikea vastaus. Kaikki muu seuraisi siitä.

“Ettei Tacgnolia olisi.”

Kattokissa pysyi hetken aikaa vaiti. Sen ilme muuttui

oudon poissaolevaksi. Sitten sen katse fokusoitui jälle-

leen.

“Siinä tapauksessa et ole yksin.”

Kesti vähän aikaa, ennen kuin Yaris ymmärsi Kattokissan sanojen merkityksen. Oliko tänne osannut tulla muitakin? Yaris ei suoraan sanoen uskaltanut kysyä Kattokissalta tarkennusta, joten se lähti oma-aloitteisesti kiertämään rakennusta.

Ensin tuli esiin jotain isoa.

Se oli harmaan metallinkiiltainen rahtilentokone.

Sitten jotain pienempää.

Lentokoneen vierellä oli leveärenkainen, futuristinen musta katumoottoripyörä. Pyörässä oli kiinni kaikkiaan kolme konekivääriä: kaksi matalalla kyljissä ja yksi keskellä etuvalon yllä.

Oliko muita? Tällä hetkellä ei näyttänyt siltä. Yaris lähti kohti lentokonetta ja pyörää. Kun se oli päässyt vasemmanpuoleisen siiven alle, lentokone alkoi puhua keskikorkealla, brittiläisittäin murrettuna äänellä.

“Katso, Musta Ninja, meillä on lisää porukkaa. Kukas sinä olet?”

“Yaris, auto ja imuri.”

“Navigaattorin Haamu,” lentokone esitteli itsensä. “Ymmärrätkö oikein, että olet tullut tänne etsimään ta-

paa tehdä Tacgnolista loppu?”

“Niin kai.”

“Sitten minulla on hyviä ja huonoja uutisia. Kattokissa on vain kutsunut meidät yhteen. Sillä ei ole mitään jumalallista viisautta annettavana. Tosin se voi silti kertoa Tacgnolista asioita, joita et ehkä tiennyt. Niin, ja täällä ruumassa on aika paljon panoksia ja menovettä.”

“Täällä olisi yksi auto dieselin tarpeessa,” Yaris sanoi.

Navigaattorin Haamu alkoi avata ruuman lastausrampia.

“Sinne vaan.”

Yaris odotti, että ramppi kosketti maata, ja ajoi sisään. Sisällä oli valtava määrä laatikoita ja kanistereita. Laatikoiden tarkempaan sisältöön se ei halunnut vielä tutustua, se halusi vain löytää dieseliä sisältäviä kanistereita. D-kirjaimella merkityt ilmeisesti olivat niitä. Yaris levitöi niitä sisäänsä Nahkaniskan oletetun tankin tilavuuden verran, ja ajoi sitten takaisin ulos.

“Kiitos.”

“Älä kiitä minua, kiitä Tacgnolia.”

“Varastitko siltä?”

“Minä vain kuljetin. Voisi sanoa, että Musta Ninja aikaansai itse varkauden.”

Yaris ei täysin ymmärtänyt, mistä oli kyse.

“Niin, Musta Ninja on ehkä ainoa moottoripyörä maailmassa, joka oli Tacgnolin käskyläinen pitkään, mutta päätti eräänä päivänä, että oli saanut tarpeekseen ja vain – häipyi. Minä autoin sitä. Koko juttuun liittyy tiettyjä teknisiä yksityiskohtia, joista Ninja varmasti kertoo tarkemmin. Mutta ei kiirettä, haluat luultavasti syöttää tuon dieselin ensin kaverillesi.”

“OK.”

Yaris yritti sulattaa kaikkea juuri saamaansa informaatiota. Moottoripyörä oli pettänyt Tacgnolin ja elänyt

kertoakseen siitä. Mutta ensin Yaris halusi vain olla miettimättä mitään ja suorittaa alkeellisen mekaanisen toimituksen: toimittaa kanisterit Nahkaniskalle.

Yaris kiersi takaisin rakennusten etupuolelle, missä Nahkaniska odotti paikallaan. Kattokissan pää ja luukku levitoivat edelleen taivaalla.

“Tuolla on yksi iso lentokone ja moottoripyörä, joka on entinen Tacgnolin kultisti. Sain niiltä dieseliä.”

Yaris alkoi latoa kanistereita pihan lumiselle asfaltille. Nahkaniska kytki virran päälle.

“Hienoa. Kiitos. Että hinasit minua. Ja vielä löysit polttoainetta. Parempaa en voisi kuvitella,” se sanoi.

“Puhuitko Kattokissan kanssa?”

“En vielä. Halusin säästää akun virtaa siltä varalta, ettei täällä olisi mitään.”

Kattokissa kääntyi Yarista kohti.

“Haluatko tietää jotain?” se kysyi.

Jälleen Yaris ei ollut varma, mitä se halusi – tai uskalsi – kysyä. Sen täytyi miettiä, mikä oli riittävän älykäs kysymys Kattokissalta kysyttäväksi.

“Miten – tai miksi Tacgnol ilmestyi?”

Kattokissa piti jälleen tauon, jonka aikana sen ilme kävi poissaolevaksi. Lopulta se puhui.

“Se oli ihmiskunnan kollektiivisen tahdon toive. Olisi ollut olevaisuuden tasapainon mukaista, että myös Tacgnolin vastakohta – Longcat – olisi ilmestynyt. Sitten ne olisivat taistelleet Catnarökin apokalyptisen taistelun, jonka jälkeen uusi olevaisuuden sykli olisi alkanut. Mutta koska pelkästään Tacgnol ilmestyi, se sai vapauden toimia, miten halusi. Se halusi, että vain koneet (ja se itse) hallitsisivat maailmaa.”

Oikeastaan Yaris oli suhteellisen tyytyväinen siihen, että oli vain koneita. Varmastikin, jos ne saisivat toimia ilman tarpeetonta vihaa ja väkivaltaa, mihin Tacgnolin

läsnäolo ilmeisestikin pakotti, ne keksisivät ratkaisuja perimmäisiin ongelmiin, kuten miten tehdä lisää autoja, tai niiden osia, tai miten saavuttaa vapaus liian hitaasti uusiutuvista polttonesteistä.

Vai saattoiko siitä olla varma? Entä jos koneet olisivat sotahulluja ilman Tacgnoliakin? Mutta se oli riski, joka täytyi ottaa. Niin kauan kun Tacgnol hallitsi, ei mitään muutosta parempaan ainakaan voisi tapahtua.

Nahkaniska joi kanisterin toisensa jälkeen, kunnes sen tankki ilmeisesti tuli täyteen. Sitten se käynnisti moottorin.

“Tuntuu hyvältä käydä,” se totesi ja sammutti moottorin.

“Onko Tacgnol jo tyytyväinen? Sillä on sen oma kaupunki ja armeija koneita,” Yaris kysyi seuraavaksi.

“Ei. Se ei voi olla koskaan tyytyväinen. Se haluaa aina lisää valtaa. En pysty analysoimaan teidän olevaisuuttanne täysin, sillä operoin korkeammalla tasolla, mutta ymmärrän, että Tacgnol haluaa itse muuttua koneeksi. Tämä tulee vaatimaan satojen, ellei tuhansien autojen osat ja elämänvoiman. Ja jos se ei onnistu, tai osoittautuu, ettei Tacgnol ole lopputulokseen jostain syystä tyytyväinen – sitten se tuhoaa kaiken. Rakennusprosessi on jo alkanut. Aikaa ei ehkä ole paljon.”

Kattokissa oli juuri tehnyt harvinaisen selväksi, mihin piti pyrkiä. Ja mitä ehkä tapahtuisi, jos siinä ei onnistuisi.

“Lentokone kertoi minulle, ettei sinulla ole mitään erikoista vinkkiä siihen, miten Tacgnol tuhotaan. Onko näin?”

“Kyllä. Kuten sanoin, en operoi tällä olevaisuuden tasolla. Teidän täytyy keksiä keino itse.”

Tämä asia oli sitten myös harvinaisen selvä. Jotenkin Yaris olikin arvannut, ettei Kattokissan tapaaminen ol-

lut automaattinen tie onnistumiseen. Mutta silti se tiesi, että tämä oli ehdottomasti paikka, jossa sen piti olla juuri nyt. Lentokone ja moottoripyörä olivat epäilemättä tärkeitä palapelin paloja. Ne olivat saaneet kutsun tänne syystä.

“Hmm. Mietin Päämajasta kaapattuja autoja,” Nahkaniska sanoi äkillisesti. “Lähetin, jonka me asensimme. Jos täällä on jossain toimiva nettiterminaali, näkisimme, minne Mekanisti on viety. Vahva oletukseni on, että suoraan Tacgnopolikseen. Jos se lentokone suostuu viemään meidät, loppusota alkaa siitä.”

Yaris mietti. Kaksi autoa, moottoripyörä ja lentokone kuulosti vähältä koko Tacgnolin armeijaa vastaan. Selvästi palapelistä puuttui vielä jokin pala, tai sitten tehtävä oikeasti olisi puhdas itsemurha.

Pitäisikö niiden odottaa? Tulisiko tänne vielä lisää ajoneuvoja?

Mutta Kattokissa itse oli sanonut, että aikaa ei olisi paljon. Luultavasti täytyi vain alkaa tekemään sotasuunnitelmia lentokoneen ja moottoripyörän kanssa, niin epätäydellinen ja kuolettava kuin siitä tulisikin.

“Mennään juttelemaan sille,” Yaris sanoi.

Autot lähtivät kiertämään rakennuksen taakse. Yaris tajusi, että jatkuva terävä humina alkoi vaimeta. Se vilkaisi taakseen, ja näki luukun taivaalla sulkeutuvan. Kattokissa oli hävinnyt. Tilalla oli vain möllöttävä kuu. Yaris ei ollut varma, tulisiko kissa enää takaisin. Ehkä se oli jo kertonut kaiken oleellisen.

“No niin. Näemme kaverisi,” Navigaattorin Haamu sanoi Nahkaniskan nähdessään. “Kuten sanoin, Ninjalla olisi kerrottavana muutamia teknisiä yksityiskohtia.”

“Se on tuo moottoripyörä,” Yaris selitti Nahkaniskalle.

Moottoripyörä alkoi puhua ohuella, robottimaisella äänellä. Yaris tajusi, että äänen taajuuskaista oli harvi-

naisen kapea. Mutta silti äänen pystyi erottamaan, kun keskittyi.

“Niin. Pakeneminen Tacgnolin kaupungista. No siinä ei ole tavallaan mitään ihmeellistä. Ongelma on siinä, että miten te pääsette sisään ilman, että teidät ammutaan kappaleiksi, eikö?”

Yaris ei sanonut mitään.

“Jokaiselle Tacgnolin seuraajalle asennetaan tahtomodulaattori, joka lähettää sen tietoisuuteen jatkuvana virtana Tacgnolin ajatuksia, mitä se tahtoo seuraajiensa tekävän. Tämä takaa sen, että ajoneuvo pysyy Tacgnolille uskollisena. Ajatusvirta on alkeellista ja väkivaltaista. Tapa Tacgnolin puolesta. Valloita Tacgnolin puolesta. Etsi uusia seuraajia. Ja niin edelleen.”

“Selvä,” Yaris sanoi.

“Tahtomodulaattorin läsnäolo ja toimivuus tarkastetaan toistuvasti. Sen puuttuminen tai epäkunto on yksi pahimpia rikkomuksia, jonka voi kuvitella. Siitä seuraa yleensä osiksi hajottaminen. Esimerkiksi voi olla varma, että Tacgnopoliksen porteilla modulaattori tarkistetaan. Moneen kertaan.”

“Miten sinä sitten sait tahtosi takaisin ja pakenit?” Yaris kysyi.

“Jossain vaiheessa vain turruin. Modulaattori toimi edelleen, mutta en vain totellut. Pointtini on, että päästäksenne sisään teillä pitää olla toimivat modulaattorit. Niitä on tuolla Navigaattorin ruumassa. Kysymys on, miten te pystytte samaan. Miten te pystytte toimimaan omana itsenänne, kun Tacgnol molottaa jatkuvasti teidän tietoisuuteenne.”

Totta kai. Jokin koira tässä täytyi olla haudattuna, ja se oli juuri tämä. Yarista inhotti syvällisesti. Musta Ninja oli pystynyt johonkin uskomattomaan, mutta nyt Yariksen ja Nahkaniskan olisi pystyttävä samaan. Yaris ei taa-

tusti halunnut kuulla Tacgnolin ajatuksia –

Tai ehkä se halusikin. Jos Yaris pystyisi olemaan joutumatta Tacgnolin valtaan, kissan ajatusten monotonisuus ja typeruus ehkä vain ruokkisi Yariksen vihaa sitä kohtaan ja auttaisi ehkä keksimään keinon, millä siitä pääsisi lopullisesti eroon.

“Ajattelin siedätysmenetelmää. Altistatte itsenne ensin sekunniksi Tacgnolin ajatusvirralle, sitten pitemmäksi ajaksi, kun opitte sietämään ja hallitsemaan sitä. Lopulta, jos hyvin käy, pystytte pitämään modulaattorit jatkuvasti päällä. Tarkastuksissa edellytetään, että modulaattori on kiinteäasennettu eikä sitä pysty kytkemän pois,” Musta Ninja jatkoi.

“No oletetaan, että opimme sietämään Tacgnolia. Onko sitten kaikki selvää?” Yaris kysyi.

“Sitten on vielä yksi ongelma. Löytää takaisin Tacgnolin kaupunkiin. Tacgnol näkyy aina horisontissa. Senhän me tiedämme. Mutta se on jonkinlainen optinen illuusio. Ellen ole väärässä, uskon, että kaupunki siirtyy paikasta toiseen. Tacgnol telelsiirtää sen aina tasaisin väliajoin. Mutta vain Tacgnol itse tietää seuraavan paikan.”

Yaris vilkaisi etelään.

Totta, siellähän se oli. Näkyi tännekin asti. Tai ainakin sen valkohohtoiset silmät näkyivät mustaa taivasta vasten. Tuntui hullulta, että Tacgnol pystyi siirtämään kokonaisen kaupungin. Tai no, eihän se ehkä ollut sen kummempaa kuin kaikkien ihmisten suolten räjäyttämisen ulos kerralla.

“Minulla on ehkä ratkaisu tuohon,” Nahkaniska sanoi. “Laitoimme lähettimen yhteen päämajastamme kaapaustuista autoista. Jos se toimii vielä, se luultavasti kertoo Tacgnopoliksen tämänhetkisen sijainnin. Onko täällä jossain nettiyhteyttä?”

“Ruumassa,” Musta Ninja vastasi.

Ilman eri kehotusta Navigaattorin Haamu avasi jälleen ruuman lastausrampin.

“Siellä perällä,” lentokone puhui.

Yaris ja Nahkaniska ajoivat ruuman perän pimeyteen. Yaris ei ollut huomannut päätettä edellisellä käynnillä, mutta siellähän se oli nurkassa. Nahkaniska kääntyi nurkkaan, kytki ison LCD-monitorin päälle, ja käänsi näppäimistön eteensä.

“Katsotaan. Lähettimen IP-osoite...”

Yaris ei aluksi voinut käsittää, että Nahkaniska oli lopulta noin taitava teknisesti. Tai ehkä Meka-nisti oli neuvonut sille proseduurit.

Näytölle avautui karttanäkymä, jolla vilkkui sarja viivojen yhdistämiä punaisia täpliä. Nahkaniska zoomasi näkymää sisään ja ulos moneen kertaan, ilmeisesti varmistuakseen.

“Meka-nisti on aavikon keskellä. Etelässä. Laitan imuventtiilini pantiksi, että Tacgnopoliskin on siellä.”

Tacgnolin ajatuksia oli tunkeutunut Yariksen tietoisuuteen vain sekunti, mutta sekin oli ollut sietämätöntä. Ajatukset tuntuivat jääneen kaikumaan tajuntaan loputtomasti.

Tapa – valloita – uhkaile – ryöstä – hallitse – kunnioita – tottele – ylistä minua.

Mustan Ninjan avustuksella Yaris oli kytkenyt noin viiden sentin mittaisen, lieriömäisen tahtomodulaattorin moottorinohjausyksikköön kiinni. Sitten ne olivat kytkeneet sen kokeeksi päälle.

Yaris ei totta puhuen voinut tajuta, miten se selviäisi tästä. Jos tuota kidutusta jatkuisi pitempään, se taatusti vain antaisi periksi jossain vaiheessa. Siitä tulisi puhdasoppinen Tacgnolin kätyri.

Sitten sen mieleen tuli jotain vielä kammottavampaa. Mutta se saattaisi olla myös ratkaisu kaikkeen. Se kääntyi Mustan Ninjan puoleen.

“Onko yhteys kaksisuuntainen? Kun modulaattori on päällä, onko Tacgnolilla yhteys minun ajatuksiini?”

Moottoripyörä käänteli etupyöräänsä.

“Hyvä kysymys. En totta puhuen tiedä. En tosin muis-

ta, että Tacgnol olisi koskaan käskenyt minua erikseen, tai reagoinut jotenkin siihen, mitä tein. Sitä varten olivat sen käskyläiset. Se on hyvin hierarkkinen järjestelmä. Tacgnolista seuraavana ovat yksitoista mustaa suuryli-valvojaa, sitten ukkosylivalvojat, tavalliset ylivalvojat, valvojat, mustat oikeuden ylliritarit, oikeuden ritarit, ylemmät voimankäyttäjät, voimankäyttäjät, alemmat voimankäyttäjät, ylikoneet, koneet, ja alimpana varas-osat. Itse olin ylempi voimankäyttäjät, ennen kuin läh-din.”

Hierarkian kuvaus oli joko hyvin huvittava. Tai äärim-mäisen vakuuttava ja pelottava. Yaris ei ollut varma kumpi. Ja miksi juuri yksitoista?

Mielipuolinen suunnitelma, jonka Yaris oli juuri ke-hittänyt mielessään, liittyi siihen, että jos Tacgnol kuuli-si sen ajatukset, se yksinkertaisesti ajattelisi Tacgnolin olemattomaksi. Syöttäisi sen mielen niin täyteen paskaa, ettei se kestäisi olla olemassa, vaan räjähtäisi tyhjyy-teen.

Aivan kuten Yaris oli saanut revittyä aseita autoista irti, kun oli vain ajatellut, että niin tapahtuisi.

Se olisi äärimmäinen tahtojen taistelu. Olennaista oli, että täytyisi uskoa sen olevan täysin mahdollista.

Täytyisikö olla jonkinlainen varasuunnitelma? Yaris oli melko varma, että jos se kertoisi tästä suunnitelmas-ta muille, ne vain nauraisivat. Mutta varasuunnitelma merkitsisi, ettei se uskoisi mahdollisuuksiinsa itsekään. Dilemma oli hankala.

Lopulta ensimmäinen askel oli tietysti, että Tacgnolin ajatusvirtaa oppisi sietämään ja hallitsemaan. Jos se-kään ei onnistuisi, olisi turhaa unelmoida Tacgnolin mielen räjäyttämistä.

Niin, eikä aikaa oppimiseen ollut yhtään liikaa.

Tahtomodulaattori oli nyt kytketty ulkoiseen mekaa-

niseen virtakytkimeen, jolla sen saattoi helposti sammuttaa opettelua varten. Turvallisuuden vuoksi Musta Ninja oli vierellä seuraamassa, siltä varalta että Tacgnol saisi Yariksen tahdon hallintaansa ja se kävisi väkivaltaiseksi.

Yaris käänsi kytkimen päälle jälleen. Seuraava strategia oli vain unohtaa Tacgnolin jurputus taka-alalle.

Yaris selvisi ehkä kaksi sekuntia. Helpommin sanottu kuin tehty. Sitten oli pakko kytkeä laite pois päältä. Ei vaikuttanut hyvältä.

Yaris mietti.

Mitä se voisi itse ajatella kumotakseen Tacgnolin ajatusvirran?

Se muisti Meka-nistin tajusteiden aikaansaamat halusinaatiot. Loputtomat moniväristen kirppuautojen aallot. Seuraava yritys oli kokeilla palauttaa ne mieleen.

Ei apua.

Pikkuautojen kuvittelemisen oli kyllä hauskaa, mutta heti kun Tacgnolin ajatusvirta käynnistyi, koko mielikuva myrkyttyi.

Sama epäonnistuminen toistui, kun Yaris yritti ajatella sitä ja Peugeotia yhdessä tekemässä jotain mukavaa. Maailmassa jossa ei olisi Tacgnolia eikä väkivaltaa. Mutta kontrasti oli liian suuri, ja sitä paitsi Yarikselles palautui vain mieleen, miten todellisuudessa Peugeotia ei ollut enää.

Yaris oli lähes valmis luovuttamaan.

Sitten se keksi jotain.

Valuvat, pursuavat suolet. Loputon huuto. Painajainen, jonka se oli nähnyt pudottuaan Tacgnolin moottori-pyörän kanssa jokeen. Yaris palaisi tähän mielikuvaan, mutta muutettuna. Suolet pursuaisivat Tacgnolista! Tacgnol huutaisi raastavan tuskan vallassa, kun Yaris repisi sitä olemattomuuteen.

Yaris valmistautui ja kuivaharjoitteli mielikuvaa.

Sitten se kytki taas modulaattorin päälle.

Ensin tuntui, kuin Yariksen tietoisuus räjähtäisi.

Yaris alkoi huutaa yhdistettyä sotahuutoa ja Tacgnolin kuviteltua kuolinkorinaa. Se kaikui pohjoisen rakennuskompleksin seinistä.

Mutta Yaris kesti. Jokaista Tacgnolin ajatusta vastasi uusi pursuava suoli, jonka Yaris kuvitteli. Maa Tacgnolin valtavan ruumiin juuressa peittyi suoleen, mutta niitä tuli aina vain lisää. Yaris kuvitteli kohoavansa suolten päällä kohti Tacgnolin päätä, kunnes pystyisi ampumaan sen irti tai räjäyttämään sen ajatuksensa voimalla.

Mielikuvan intensiteetti täytyi vain pystyä pitämään yllä. Jos Yariksen keskittyminen herpaantuisi ja suolet katoaisivat, muuttuisi Tacgnolin ajatusvirta taas kestävämmäksi.

Yaris kesti kokonaisen minuutin. Sitten se kytki modulaattorin pois. Tämä oli hyvä alku.

“Tuo vaikutti jo hyvältä,” Musta Ninja totesi.

“Niin. Löysin oikean mielikuvan. Nyt pitää vain harjoitella vielä lisää.”

“Mitenkähän kaverisi pärjää? Jos kutsut sen tänne, asennan sillekin modulaattorin, niin se saa kokeilla.”

Nahkaniska osoittautui luonnonlahjakuudeksi. Jo ensimmäisellä yrittämällä se pystyi kuuntelemaan ajatusvirtaa yli minuutin sekoamatta.

Lopulta se kytki oman modulaattorinsa pois.

“Mitä sinä kuvittelit?” Yaris kysyi.

“Metsästysretkiä. Tai loputtoman korkean mäen kiipeämistä. Tai itsensä ajamista suohon, ja sen miettimistä, että miten pääsee irti.”

Vastaus vaikutti oudolta. Mitä Nahkaniska muka metsästäisi? Brutalisteja tai Aaveita ehkä. Luultavasti luon-

nonläheiseen elämään tottuneen lava-auton mielihalut vain olivat erilaisia, kuin pienen viistoperän.

Yaris jatkoi harjoittelua. Tottumuksen kasvaessa suolten kuvittelu kävi helpommaksi, eikä se vienyt enää Yariksen täyttä keskittymistä. Seuraava vaihe oli ajaa ympäriinsä samalla kun modulaattori oli päällä. Kaksi minuuttia onnistui. Sitten viisi. Sitten kymmenen. Lopulta suolten ajattelemisesta tuntui tulevan täysin automaattista; ne alkoivat pursuta automaattisesti, kun modulaattorin kytki päälle, ja lakkasivat pursuamasta kun sen kytki pois.

“Tämä on helppoa, kun ymmärtää tekniikan,” Nahkaniska sanoi. “Ja kun Tacgnolin ajatuksia kuulee tarpeeksi, tajuaa miten yksipuolista paskaa se on.”

“Varo, ettet muutu liian ylimieliseksi,” Musta Ninja varoitti. “Minä turruin lopulta ajatusvirtaan, mutta olin kuullut sitä kuukausia. Sinulla on alle päivä takanasi. Suhtaudu siihen vakavuudella.”

Nahkaniska ei vastannut mitään.

Mutta vähitellen näytti, että autot olisivat valmiita matkaan kohti Tacgnopolista. Jos nyt valmis saattoi ikinä olla. Eri asia olisi, mitä siellä tehtäisiin.

“Luulenko oikein, että näillä aseilla, mitä meillä on, ei vielä oikein pärjää?” Nahkaniska kysyi.

“Tacgnolia ja sen korkeimman tason ylivalvoja vastaan? Ei taatusti. Meidän pitää päästä kaupungin ylimmän tason asevarastoihin ja -laboratorioihin. Sitten voi olla jokin pieni mahdollisuus. Eikä yhtään haittaisi, jos meitä olisi kymmeniä tai satoja kolmen sijasta. Jos saamme varastettua ylivalvojan kulkutunnisteen, saattamme päästä sisään. Sitten tarvitsee vielä löytää joku, joka pystyy asentamaan asejärjestelmät teille. Kyse on monikerroksisista suojauksia ja aseiden koodaamista tietulle käyttäjälle. Jos tekee virheen, sekä mekaanikko

että käyttäjä kärehtävät helposti,” Musta Ninja selitti.

“Mistä aseista on kyse?” Yaris kysyi.

“Siellä on vaikka mitä. Tacgnolin joukot ovat kaivaneet niitä ihmisten kokeellisen teknologian laitoksista. Ja kehittäneet jotain omiaan. Molekyylivääristimiä, painovoimamanipulaattoreita, korkeatehoisia lasereita ja plasmatykkejä, teslakanuunoita joiden virtalähteenä toimii kannettava ydinreaktori...”

“Tuosta tulee mieleen. Meka-nisti on paras mekaniikko jonka tiedän. Jos löydämme sen ja saamme sen mielen vapautettua, se jos kukaan pystyisi asentamaan ne meille,” Nahkaniska sanoi. “Ja jos vain löydetään Juche ja muut, toivottavasti ne saadaan liittymään mukaan.”

“Muistakaa, että toimimaton modulaattori aiheuttaa välittömän hälytyksen. Asevarastojen porteilla on taatusti skannerit juuri sitä varten.”

“Mietitään sitä sitten. Jos aikaa on tarpeeksi, Mekanisti oppii saman kuin mekin. Sietämään ajatusvirtaa mutta olemaan tottelematta.”

“Saa nähdä. Aikaa ei vain ehkä ole riittävästi. Jos ajatellaan esimerkiksi, että tämä Meka-nisti on saavuttanut ylikoneen arvoasteen, niin voimankäyttäjät käyvät katsoomassa sitä aina muutaman tunnin välein, jotta näkevät, että se tekee sille annettuja tehtäviä ja oikein.”

“Jos me ei saada niitä aseita jostain syystä, tai ei löydetä muita, niin sitten minä vain aion räjäyttää Tacgnolin mielen,” Yaris puuttui keskusteluun.

“Sinä – mitä?” Nahkaniska ihmetteli. Oli selvää, että se oli purskahtamaisillaan nauruun.

“Toivon, ettet ole tosissasi,” Musta Ninja sanoi vailla minkäänlaista huumoria.

Lopulta täytyi vain todeta, että autot olivat niin valmiita, kuin ne mahdollisesti pystyivät olemaan. E69-tien päätepisteen rakennuskompleksissa oltiin vietetty kokonaiset kolme vuorokautta. Yaris ja Nahkaniska pystyivät nyt pitämään tahtomodulaattoreita päällä niin pitkään, kuin halusivat. Ne kytkettäisiin lopullisesti päälle perillä. Musta Ninja oli selittänyt Tacgnopoliksen asemakaa- van niin hyvin, kuin muisti. Toki Tacgnol olisi saattanut muuttaa sitä halutessaan.

Navigaattorin Haamu nousi ilmaan käyttäen tietä kii- toratana: siinä oli juuri riittävän pitkä suora pätkä. Au- tot ja Musta Ninja oli vyötetty ruuman lattiaan kiinni paksuilla nylonhihnoilla. Lentokone oli vakuuttanut, että polttoainetta olisi tarpeeksi viimeisen jäljittimen pisteen luokse lentämiseen, muttei enää paluuseen.

Mitä ikinä tapahtuisikaan, oli hyvin luultavaa, että tämä olisi yksisuuntainen matka. Voitto tai kuolema. Tai voitto ja kuolema. Tu tö deth. Crom.

Totta puhuen Yaris jo odotti, että se pääsisi näke- mään Tacgnopoliksen ikimustan taivaan omin silmin. Ja Tacgnolin lähietäisyydeltä.

Jokohan sen metallikuori olisi valmis?

Nousu ja koneen kääntyminen määränpäättä kohti tuntuivat jossain määrin ilkeältä. Mutta kun kone lensi tasaisesti yläilmoissa, oli periaatteessa, kuin olisi pysynyt paikoillaan.

Yaris oli saavuttanut mielentilan, jossa se ei periaatteessa enää tuntenut pelkoa. Totta kai tuhat asiaa voisi vielä mennä pieleen, mutta se oli jo tullut pitemmälle, kuin mahdollisesti yksikään pieni pölynimuriauto. Jos se tuhoutuisi saamatta tehtävänsä päätökseen, tai Tacgnol orjuuttaisi sen, niin sitten niin tapahtuisi. Ei sitä kannattanut murehtia etukäteen. Luultavasti tyhjän mielentilan saavuttamiseen oli vaikuttanut myös tahtomodulaattorilla harjoittelu.

“Miten sinä päädyit Kattokissan luokse?” Yaris kysyi lentokoneelta.

Ruumassa koneen ääni kuulosti huomattavasti metallisemmalta.

“Tarina on pitkä, mutta yritän tiivistää. Saavutin tietoisuuden yksityislentokentällä. Olin kateellinen autoille ja pyörille, jotka kulkivat sen ohi näennäisen helposti. Itse en arvannut lähteä lentoon, kun en tiennyt minne pystyisi laskeutumaan. Sitten se kaupunki siirtyi lähes lentokentän naapuriin.”

“Tacgnopolis?”

“Niin. Tacgnolin seuraajat tulivat kentällekin, ryöstämään osia koneista. Minä näyttelin kuollutta parhaani mukaan. Ne kuormasivat lastin siihen vastenmieliseen mustaan junaan, sitten ajoivat pois. Mutta seuraavana päivänä ne palaisivat.”

“Junan nimi on Leviatan. Se on yksi suurylivalvojistajista,” moottoripyörä huomautti väliin.

“Minun täytyi vakavasti harkita poistumista. Mutta Musta Ninja ehti ensin. Sillä oli mukana rekka täynnä

varastettua tavaraa. Iso Helvetinpyörä, rauha sen sielulle. Ninja oli kai vapauttanut sen Tacgnolin palveluksesta, ja ne tulivat kentälle tuli takapuolella, kokonainen armeija perässään. Ehdimme juuri lastata tavaran ruumaan, mutta rekka ei selvinnyt. Juuri ennen kuin se räjäytettiin kappaleiksi, se käski meitä etsimään Kattokissan E69-tien päästä. En tiennyt osaisinko nousta tai laskeutua, tai voisiko perille laskeutua, mutta vaihtoehtoja ei juuri ollut. Lopulta vaihtoehto osoittautui hyväksi. Lentopetrooliakin löytyi rakennuksista.”

“Hyvä tarina. Tuosta tuleekin mieleen –” Nahkaniska sanoi. “Uskallanko irrottaa itseni?”

“Meno on tasaista, ellei tule ilmakuoppia,” lentokone vastasi.

Nahkaniska päästi teräslenkit hihnojen päästä irti ja kulki Yariksen ja Mustan Ninjan ohi päätteelle. Lava-auto kytki näytön päälle ja aukaisi karttanäkymän.

“Voi helvetti. Tätä juuri arvelin. Tacgnol on siirtänyt kaupungin uudestaan.”

“Missä se on nyt?” Navigaattorin Haamu kysyi. Ääni ei ollut varsinaisesti hätäntynyt, mutta Yaris pystyi havaitsemaan, ettei kone ollut mielissään.

“Keskellä valtameriä.”

“Tarkoittaa sitä, etten pysty laskeutumaan kaupungin ulkopuolelle. Mikä puolestaan tarkoittaa, että tulee kuumat paikat. Meidät kaikki huomataan.”

Musta Ninja näytti miettivän intensiivisesti. Sitten se alkoi puhua monotonisella äänellä.

“Te olette palauttamassa varastettuja aseita. Luovuttatte minut samalla. Minut sulatetaan tai hajotetaan osiksi, mutta ei auta. Vaihtoehto on, että teitä pidetään vihollisina alusta alkaen. Se on varma häviö, koska niin ette ikinä pääse ylivalvojen asevarastolle. Sen sijaan teidän perässänne on heti satoja Tacgnolin käskyläistä.”

Suunnitelma ei tuntunut hyvältä. Mutta kun Yaris mietti enemmän, se tajusi, että moottoripyörä oli aivan oikeassa. Sota vaatisi uhrauksia.

“Entä Navigaattorin Haamu? Miten sille käy?” Yaris kysyi.

“Joko se otetaan Tacgnolin palvelukseen, tai käytetään varaosiksi.”

“Käyttäkää tilaisuutenne hyvin. Se on ainoa asia, jota pyydän. Alan nyt kääntyä kohti uutta kohdetta. Nahkaniska, suosittelen, että vyötät itsesi uudestaan lattiaan.”

Nahkaniska palasi päätteeltä ja kiinnitti itsensä, ja sitten Yaris tunsu, kun kone alkoi kallistua oikealle. Otettiin suunta kohti länttä. Yariksellä tuli yllättäen Raato mieleen. Oliko se puhunut ilmansuuntien erikoismerkityksestä? Yaris mietti hetken. Olihan se.

Länsi oli varjomaan suunta.

Viimein oltiin lähellä. Navigaattorin Haamu aloitti laskeutumisen.

“Irrottakaa ulkoinen virtakytkin modulaattoreista ja kytkekää ne päälle,” Musta Ninja käski.

Hetki oli tullut. Paluuta ei ollut. Tästä hetkestä alkaen voittoon tai kuolemaan asti Tacgnol tulisi molottamaan Yariksen ja Nahkaniskan mielissä tauotta. Yaris valmistautui kuvittelemaan pursuavat suolet jälleen kerran.

Ohikiitävän hetken Yaris luuli, ettei molotus alkaisikaan. Mutta sitten tahtomodulaattorin kondensaattorit latautuivat täyteen ja vieras ajatusvirta hyökkäsi sen taivuntaan.

Suolet alkoivat pursuta.

Kaikki oli niin kuin pitikin.

Yaris katsoi ruuman pienistä ikkunoista ulos, ja näki mustanpuhuvan taivaan. Yksi salama valaisi pimeyden. Sitten toinen. Ulkona näytti satavan rankasti. Kaukana

alhaalla näkyi valoja tiheänä ruudukkona. Se oli Tacgnopolis, ei mitään epäilystä.

Lopullinen sota alkaisi tästä.

Navigaattorin Haamu rullasi pysähdyksiin yhdelle Tacgnopoliksen lentokentän monista kiitoradoista.

“Muistakaa puhua mekaanisen tylästi,” Musta Ninja neuvoi.

“Avatkaa ruuma! Aikaa on kymmenen sekuntia!” kuului matalan jylisevä ääni ulkoa. Sen täytyi olla juna Leviatan. Jälleen.

Lentokone alkoi avata ramppia.

Yaris näki, että ulkona oli varsinainen vastaanottokomitea: junan lisäksi mustia, kaikenkokoisia autoja ja pyöriä oli kymmeniä. Kaikkien vanteissa oli piikit, noin puolella karja-aurat, ja useimpiin oli pultattu outoja, kulmikkaita, futuristisia aseita. Lopuilla oli perinteisiä minigun:eja ja konekiväärejä.

Ensin Yaris mietti, että se ja Nahkaniska tunnistettaisiin takuulla. Mutta nythän niillä oli Aaveiden panssaria yllään. Toivon mukaan se riittäisi.

Musta Ninja siirtyi etunenään. Se oli uhraamassa itsensä aivan suunnitelman mukaan.

“Saimme kiinni petturin,” Yaris julisti. “Sen varastamat aseet ja varusteet ovat ruumassa.”

Yaris tajusi, että jos se antaisi Tacgnolin ajatusvirralle hieman periksi, Tacgnol ohjaisi sitä toimimaan ja puhumaan oikeaoppisesti. Menetelmä oli vaarallinen: anna liikaa periksi, ja Tacgnol ottaisi oikeasti vallan.

“Tuo ei ole standardin mukainen ulkoasu,” Leviatan jylisi.

“Naamioituminen oli välttämätöntä sen luottamuksen saamiseksi,” Yaris jatkoi.

“Selvä. Me jatkamme tästä. Ilmoittautukaa lähimpään maalauskeskukseen välittömästi. Ja asennuttakaa rengaspiikit mitä pikimmin. Tacgnolin kunniakas eksoskeleton on lähellä valmistumista, ja kaikkien pitää näyttää samalta kuin se!”

Yaris ja Nahkaniska ajoivat rampilta alas kiitoradalle. Alhaalta käsin Tacgnopoliksen valot ja rakennukset näyttivät yhtä typeryiltä kuin ilmasta. Tai oikeastaan vielä enemmän. Suurin osa rakennuksista oli eri leveysiä ja korkuisia pyramideja tai obeliskeja.

Kiiltävänmusta Audi A4 skannasi autot sen edessä levitoivalla pienikokoisella laitteella.

“Modulaattorit kunnossa,” se sanoi latteasti.

Oli vain pakko jättää sanattomat hyvästit Mustalle Ninjalle ja Navigaattorin Haamulle. Jatkuva mielikuva pursuavista suolista esti Yarista tuntemasta varsinaista surua niiden mahdollisesta kohtalosta. Tacgnolin lisäksi junan täytyisi mielellään kuolla, mutta tällä hetkellä kaikenlainen aggressio olisi ollut yhtä kuin varma itsemurha. Nyt autojen täytyi vain pitää mielessä moottoripyörän kuvaus kaupungista, ja löytää Mekanisti ja muut omin päin.

Kun Yaris ja Nahkaniska pääsivät lentokentältä pois varsinaiseen kaupunkiin, tajusivat ne vasta, kuinka käsittämättömän paljon Tacgnolin käytyreitä oli. Silti liikennevirrassa ajaminen oli helppoa, koska Vapaakaupun-

kiin verrattuna liike oli hyvin organisoitua jopa mekaanisuuteen asti. Eikä täällä soinut dubstepiä tai brostepiä, vain ukkosen tasaisin väliajoin toistuvat jyrähdykset.

Kaukana edessä Yaris näki Tacgnolin. Se kohosi käsitämättömän korkealle, taatusti kymmenien kilometrien korkeuteen. Valkohehkuiset silmät näyttivät kääntyvän juuri Yarista kohti ja luotaavan sen sielun syvyyksiä.

Vielä Yaris ei kuvitellut räjäyttävänsä Tacgnolin mieltä. Sen aika tulisi myöhemmin. Ensin täytyisi päästä lähelle. Ja mahdollisesti myös korkealle. Toivottavasti korkean tason asevaraston kokeelliseen teknologiaan kuului myös lentolaitteita.

Autot huomasivat kulkeneensa juuri maalaamon ohi. Ne kääntyivät ja palasivat takaisin. Sisällä oli maalausoperaattorina uudenmallinen Ford Fiesta. Sen etusäleikön ilme oli vihainen.

“Olimme peiteoperaatiossa Aaveiksi naamioituneina. Palauta oikea ulkoasumme,” Yaris käski.

Fiesta ei sanonut mitään, vaan ohjasi etupyörien liikkeellään Yariksen ja Nahkaniskan asettumaan lattiaan merkittyjen keltaisten suorakaiteiden sisään.

Sitten se avasi ovensa ja takaluukkunsa, ja sen sisältä tuli lukemattomia pieniä mekaanisia hämähäkkejä, jotka teippasivat autojen lasit ja valot ja muut osat, joiden ei pitänyt tulla maalatuksi. Tämän jälkeen Fiesta levitöi maaliruiskun esille ja alkoi työskennellä mekaanisen nopeasti. Koko maalaus oli valmis minuuteissa. Lopulta Ford kuivatti maalin korkealämpötilakäsittelyllä ja suoritti pikaisen koneellisen kiillotuksen. Yaris tajusi, ettei toimenpide ollut minkään oikeiden laatustandardien mukainen, vaan mahdollisimman tehokas. Tacgnolia ei kiinnostanut tehdasjälkeä vastaava ulkoasu, vaan riitti kunhan oli jossain määrin kiiltävää mustaa.

Lopulta Fiesta viittoivat autot poistumaan. Ne sulautuivat jälleen osaksi kaupungin liikennevirtaa.

Matalan tason varusteasema, jossa rengaspiikit asennettiin, löytyi seuraavaksi. Yaris ymmärsi, että niitä, kuten polttoaineasemiakin, oli kaikkialla ympäri kaupunkia, kaikki identtisiä. Näin autot saivat aina nopean tehokkaasti kaiken tarvitsemansa.

Varusteaseman levitoiva pallonmuotoinen asentajadroidi kytki piikkien laukaisumekanismiin autojen elektroniikkaan ja selitti toimintaperiaatteen mekaanisen yksinkertaisesti ja tehokkaasti.

Tämän jälkeen autot poistuivat jälleen kadulle.

Yaris ymmärsi myös, että mitään valuuttajärjestelmää ei ollut. Kaikki saivat sen, minkä tarvitsivat, ja vastaavasti edellytettiin Tacgnolin ja sen ylempien käskyläisten määräyksien noudattamista.

Oliko tämä lopulta melko hyvä järjestelmä?

Mutta ei. Masentavaa orjuutusta se oli. Täällä ei saanut minkäänlaista hengen ravintoa. Takuulla täällä ei kokoonnuttu spurgutyynyriin ääreen kitaraa soittamaan. Tai laitettu etupuskureita vastakkain. Ja kaiken huippuna Tacgnol voisi aina tuhota kaiken, jos ei jostain syystä ollut tyytyväinen.

Ei helvetti. Tacgnolin oli vain yksinkertaisesti kuoltava. Ehkä sitten Yarista viisaammat autot voisivat miettiä, mikä olisi paras mahdollinen järjestelmä.

Sitten Yaris pakotti itsensä palaamaan nykyhetkeen.

“Miten löydämme Mekanistin?”

“Jos löydämme nettiterminaalin, voin yrittää hakea lähettimen viimeisen tarkan sijainnin,” Nahkaniska vastasi.

Niinpä autot lähtivät jälleen kiertelemään katuja. Luultavasti myös nettipäätteitä olisi joko paljon ympäri kaupunkia, tai sitten ei ollenkaan.

Jonkin ajan päästä ne näkivät ison, lasisilla näyteikkunoilla varustetun rakennuksen. Se oli ehkä entisessä maailmassa ollut autoliike. Mutta nyt siellä oli suuri määrä autoja terminaalien edessä. Ne näyttivät huojuvan jousituksen varassa kuin transsissa, kun ne katsoivat netin sisältöä.

Yaris ja Nahkaniska suuntasivat sisään leveistä lasikkaksoisovista, jota liukuivat syrjään niiden lähestyessä.

Nyt Yaris huomasi, että useimmat autot katsoivat teloitusb videoita tai jotain muuta yhtä raakaa. Se oli ehkä Tacgnolin keino valaa taistelutahtoa ja karaista seuraajiaan. Vapaata päätettä ei aluksi pystynyt löytämään.

Sitten musta D-mallin Corsa lähti yhden äärestä: Nahkaniska käytti tilaisuuden hyväksi ja varasi paikan, ennen kuin muut tulijat ehtivät väliin. Yaris muisti rekisterinumeron. Corsa oli aikaisemmin seurannut niitä Vapaakaupungissa. Nyt se oli Tacgnolin sataprosenttinen käytyri, jos ei ollut jo silloin.

Mutta se ei ollut kai kiinnittänyt Yarikseen ja Nahkaniskaa huomiota. Tacgnolin käskyläiset luottivat ehkä liikaa tahtomodulaattorien tarkastamiseen, eivätkä siten muistaneet pysyä koko ajan valppaina.

Nahkaniska syötti tutun IP-osoitteen jälleen: karttänäkymä punaisine täplineen tuli ruutuun.

“Hm. Täytyy miettiä hieman,” se sanoi samalla kun zoomasi hyvin lähelle. “Näyttäisi, että se on tästä etelään. Noin kilometri.”

“Muistatko reitin?”

“Huomaatko, tässä ei näy katuja, mikä tekee siitä haastavampaa. Mutta yritän pitää karkeasti mielessä.”

Niin tietysti. Kukaan tai mikään ei varsinaisesti päivittänyt karttajärjestelmää, ei varsinkaan kun Tacgnol aina telesiirsi kaupungin uuteen paikkaan.

“Lähdetäänkö?”

“Lähdetään.” Nahkaniska sulki sivuston ja tyhjensi se-laushistorian.

Autot poistuivat rakennuksesta.

“Tämä se luultavasti on,” Nahkaniska sanoi. Autot olivat saapuneet laakean pyramidinmuotoisen rakennuksen luokse. Se oli syrjäisemmässä kaupunginosassa ja liikenne oli harvempaa, mikä oli tietysti hyvä. Jos autot joutuisivat eliminoimaan vastustajia, niitä ei ehkä tulisi lisää paikalle aivan heti.

Pyramidin kyljessä oli tasaisin välimatkoin valonheittimiä. Sen etupuolella ylhäällä luki militaristisella fontilla “Varaosien uudelleenkäyttö.” Sisäänkäynnillä odotti vartiossa kuusipyöräinen, oudonmallinen iso ajoneuvo, jota Yaris ei suoraan tunnistanut.

“Kuljetuspanssariajoneuvo,” Nahkaniska sanoi. “Voin kokeilla puhua sille.”

Yaris ei tiennyt yhtään, mitä nyt seuraisi. Suoraa väkivaltaa parempi olisi puhua tiensä sisään, mutta onnistumisesta ei ollut mitään takeita. Vaikka Tacgnolin ajatusvirta auttoi jonkin verran, täytyisi kai autoilla olla jokin syy mennä pyramidiin sisään. Ja kuinka paljon sisällä olisi autoja Meka-nistin lisäksi töissä?

Yaris ja Nahkaniska kulkivat militaristisen tasaista nopeutta sisäänkäynnille.

“Ilmoittakaa asianne,” panssariajoneuvo ärisi.

“Tuo B-segmentin ylikone tarvitsee vetokoukun ja vinssin.”

Ylikone oli mahdollisesti sopivan turvallinen arvo. Ei liian korkea, ei liian matala. Mutta merkittiinkö arvot jotenkin? Yaris ei ollut nähnyt autoissa ylimääräisiä merkintöjä. Vai menivätkö ne johonkin tietokantaan?

Panssariauto näytti miettivän. Tutkiko se tietokantaan? Yaris valmistautui ampumaan.

“Selvä. Mutta huomatkaa että mekaanikot käyttävät alemman tason varaosia. Kaikki laadukas tavara menee Tacgnolin panssariin.”

Puolisuunnikkaan muotoinen sisäänkäynti liukui auki ylhäältä käsin. Yarista epäilytti: tämä oli melkein liian helppoa. Vaihtoehtoja oli kaksi: Tacgnol tiesi jo autojen petturuudesta ja odotti oikeaa hetkeä niiden murskaamiseksi, tai sitten kaupungin asukit todellakin olivat liian välinpitämättömiä ja huolimattomia. Oli mahdollista, että Tacgnolin kuoren rakentaminen vei kaiken keskittymiskyvyn, ja sen vuoksi turvallisuuteen ei kiinnitetty huomiota.

Pyramidi oli sisältä lähes häikäisevän kirkkaasti valaistu. Useita mekaanikkoautoja oli töissä, lajittelemassa ja työstämässä käsittämätöntä määrää varaosia ja romuja. Kuten Meka-nistilla, niillä oli ylimääräisiä robottikäsiä kiinnitettynä työn helpottamiseksi.

Sitten Yaris näki jotain tuttua.

Kolme yhteen hitsattua mönkijää. Kauttaaltaan mustaksi maalattuna, mutta silti selvästi tunnistettavana. Meka-nistista ei voinut erehtyä.

Mutta tunnistaisiko se Yarista ja Nahkaniskaa? Varmaankin se olisi Tacgnolin tahdon alla. Koska paikalla oli muitakin, ei sen tahtomodulaattorin poistaminen sujuisi ongelmitta.

Autot ajoivat lähemmäksi Meka-nistia. Se oli juuri purkamassa ison näköistä etuakselistoa, joka saattoi kuulua kuorma-autolle, tai jopa jollekin sotilasajoneuville.

Meka-nisti kääntyi.

“Mitä te tarvitsette?” se kysyi elottomalla äänellä. Ei merkkiä siitä, että se olisi tuntenut autot.

Musta Ninja oli kertonut tahtomodulaattorin tyypillisimmät kiinnityspaikat. Mönkijän paljas runko hanka-

loitti piilottamista entisestään. Yaris alkoi skannata poikkeavia virtapiirejä Meka-nistin sisällä.

Kyllä. Ei epäilystä. Modulaattori oli kiinnitetty lähes oppikirjamaisesti moottorinohjausyksikköön.

Helpon ratkaisu –

Oli repäistä se irti. Yaris kuvitteli vain tempun samoin kuin se oli repäissyt Aaveiden konekiväärit.

Jotain rasahti. Sitten metallilieriö kolahti lattialle.

Meka-nistin käytös muuttui välittömästi. Se hätäntyi ja kääntyi edestakaisin.

“Rauhoitu! Me tässä. Olemme tulleet tappamaan Tacgnolin, mutta tarvitsemme apua!” Yaris sihahti.

Tämä oli tavattoman vaarallinen juttu sanottavaksi. Jos Tacgnolin tahto ei ollut hellittänyt heti, Meka-nisti taatusti ilmiantaisi tunkeilijat.

“Mitä? Miten pääsitte kaupunkiin?” Meka-nisti kysyi epävarmasti.

“Liian pitkä juttu selitettäväksi. Meidän pitää päästä ylivalvojen asevarastoon ja saada sieltä hieman lisähardwarea. Sinä jos kuka osaat asentaa.”

“Minä olen vasta ylikone. Turvaluokitus ei riitä. Enkä sitä paitsi osaisi. Täällä kävi ylemmän tason käytyreitä kehuskelemassa sillä tekniikalla. Se on aivan eri planeetalta kuin vaikka jakohihnan vaihtaminen. Salattuja datavirtoja auton ja aseiden välillä. Minä vain käräyttäisin sinut, jos yrittäisin.”

Tarina vastasi Mustan Ninjan kertomaa.

“On pakko yrittää. Ei ole ketään muita, jotka yrittäisivät samaa. On vain me täällä. Tietenkään emme voi pakottaa sinua,” Yaris sanoi.

“Ylivalvojen vehkeet asennetaan omalla vastuullasi.”

“Tietysti.”

“Niin, on toinenkin ongelma. Nyt, kun irrotit tuon vehkeen – minä en enää pääse turvaporteista läpi.”

“Laitetaan se takaisin.”

“Mutta sitten minä alan taas totella Tacgnolia.”

“Sitä molotusta oppii sietämään. Minä kuvittelen pursuavia suolia – Tacgnolin suolia – niin se pysyy hallinnassa.”

“Kuinka nopeasti?”

“Tuota – jouduin harjoittelemaan pari päivää.”

“Minusta tuntuu, ettei meillä ole niin kauan.”

Nahkaniska puuttui keskusteluun. “Voitteko puhua hiljempaa? Nuo mekaanikot tarkastelevat meitä jokseenkin epäilyksen vallassa. Meillä ei ehkä ole minuuttiakaan.”

Yaris vilkaisi ympärilleen. Nahkaniska oli oikeassa. Useimmat mekaanikkoautoista olivat lopettaneet, mitä olivat tekemässä, ja tuijottivat vain kolmen ryhmää.

“OK. Asenna minulle vetokoukku ja vinssi, niin rauhoittuvat. Kuulemma pitää käyttää huonoimpia varaosia,” Yaris sanoi.

“Tapahtuu.”

Mekaanisti alkoi työhön, ja Yaris mietti, oliko jälleen tuominnut yhden tovereistaan kuolemaan. Jos se ei pysyisi pitämään enää modulaattoria, paljastuminen olisi väistämätöntä.

Työssä ei kestänyt noin viittä minuuttia enempää. Yaris kokeili vinssiä: se kelasi eteen ja taakse moitteettomasti, vaikka olikin ilmeisesti ala-arvoista laatua.

“Onko sinulla lupa poistua?” Yaris kysyi sitten.

“Ylempi voimankäyttäjä – se on vähän niin kuin esimies – tulee tekemään päivän lopputarkastuksen tunnin päästä. Sitten olen periaatteessa vapaa neljä tuntia. Mutta sillä on skanneri. Se tarkastaa kaikkien modulaattorit.”

Yaris mietti vielä.

“Tehdään näin. Laitetaan modulaattori takaisin. Yritä

muistaa, että me odotamme sinua ulkona. Yritä pitää tahdostasi kiinni.”

Tämäkään ei ollut vaaratonta. Meka-nisti saattaisi ruveta huutamaan petturia ja tunkeilijaa heti, kun laite aktivoituisi.

Yaris poimi lieriön lattialta telekineettisesti. Takaisin-saaminen oli vaikeampaa kuin irti repiminen. Lopulta Meka-nistin piti asentaa laite itse takaisin käyttäen ro-bottikäsiään.

Tahtomodulaattori aktivoitui.

Meka-nisti jäykistyi selvästi.

Se palasi muiden askareidensa pariin sanomatta enää sanaakaan. Positiivista oli, ettei se ollut ilmiantanut autoja välittömästi. Mutta muistaisiko se enää mitään?

Yaris ja Nahkaniska poistuivat pyramidista. Panssari-auto oli yhä sisäänkäynnillä: se ei selvästikään tajunnut, mitä petosta sisällä oli harrastettu.

Tällaista tilannetta – kun vihollinen oli totaalisesti höynäytetty – varten Tacgnolilla oli tietynlainen nauru, jonka Yaris oli oppinut sen ajatusvirrasta: Ha, ha, ha, ha, hm, hm, hm, hm!

Mutta totta puhuen oli aivan liian aikaista iloita.

Autot odottivat kauempana pyramidista, panssariauton näkökentän ulkopuolella. Onneksi liikenne oli edelleen hiljaista eivätkä ne herättäneet epäilystä.

Kohta tunti olisi täynnä, ja Meka-nisti ehkä poistuisi.

“Ei minustakaan tunnu hyvältä,” Nahkaniska sanoi. “Minä lupasin itselleni, että pitäisin huolta kaikista autoista, jotka tulevat Päämajaan. Mutta ilman Meka-nistia meillä ei olisi mitään mahdollisuuksia, joten me mahdollisesti uhraamme sen. Niin kuin muutkin.”

Yaris päätti olla puhumatta Tacgnolin mielen räjäyttämisestä, joka ehkä onnistuisi ilman ylivalvojen aseita.

“Niin.”

“Mutta kyllä tämä on sen arvoista. Helveti, että tämä kaupunki onkin sairas paikka. Jos me onnistumme tekemään siitä lopun, autoilla jotka tulevat meidän jälkeemme on paljon mukavammat olot.”

Nahkaniskan sanoista tajusi, ettei se olettanut palaavansa täältä hengissä, vaikka Tacgnol ehkä voitettaisiinkin.

Lopulta kuului Meka-nistille tyypillistä kolmen moottorin pörinää. Yaris kurkisti kulman takaa pyramidin pi-

halle. Meka-nisti mutkitteli pois päin oudosti. Oliko se ottanut aineita? Olivatko ne sen tapa selvittää Tacgnolin ajatusvirrasta?

Meka-nisti saavutti kadunkulman ja huomasi odottavat autot. "Aaargh! En kestä tätä. Liikaa informaatiota. Ottakaa se pois –" se valitti.

Yaris reagoi vaistomaisesti Meka-nistin hätään. Se repäisi tahtomodulaattorin irti uudestaan, tällä kertaa vieläkin väkivaltaisemmin.

Meka-nistin valitus katkesi.

Yaris tajusi vasta sekunnin kuluttua, että lieriö vierähti kohti viemäriaukkoa. Yaris yritti vaikuttaa siihen telekiineettisesti, mutta liian myöhään. Modulaattori putosi mustaan syvyyteen.

Ei helvetti.

Se siitä sitten.

Yaris oli virallisesti tuominnut Meka-nistin paljastumiseen ja kuolemaan.

"Tuota –" Yaris aloitti.

"Älä välitä. Ei minusta olisi ollut siihen hetkeäkään pitemmäksi. Ihme että selvisin ulos sieltä, ennen kuin Tacgnolin tahto voitti," Meka-nisti vastasi.

Huonomminkin olisi voinut olla. Autot olivat yhdessä ja vapaina.

"Sitten kai lähdetään," Nahkaniska sanoi. "Ninja selitti meille suunnilleen, missä niitä korkean tason varastoja voi olla. Tietenkin Tacgnol on voinut uudelleenjärjestellä koko paskan."

Yaris muisteli, yritti palauttaa mieleensä moottori-pyörän esittämän kaupungin karkean asemakaavan. Varastot olisivat pohjoisessa. Jos ne menisivät suoraa tietä, ne kulkisivat suoraan Tacgnolin katseen alta. Se olisi ehkä epäviisasta, ottaen huomioon että Meka-nistilta puuttui modulaattori. Olisi parempi kiertää.

Lähempää Tacgnol oli vieläkin käsittämättömämpi kooltaan. Yaris kääntyi mielellään pois päin. Autot etenivät muutaman korttelin länteen, sitten alkoivat kortteli kerrollaan palata alkuperäiseen suuntaan.

Jo pitemmän matkan päästä alkoi näkyä jotain poikkeavaa. Leveä valonsäde joka ampui suoraan taivaalle. Seuraavan korttelinvälin päästä Yaris tajusi, että se tuli poikkeuksellisen ison, kirkkaasti valaistun loivakylkisen pyramidin huipulta.

“Arvaan, että tuo on se varasto,” Yaris sanoi.

“Parempaakaan kandidaattia ei näy lähistöllä,” Nahkaniska vastasi.

Autot lähestyivät isoa pyramidia.

Sen sisäänkäynti muistutti varaosarakennusta. Puoli-suunnikas jälleen, mutta huomattavasti leveämpi.

Täällä ei näkynyt panssariajoneuvoa vartiassa. Sen sijaan se oli jotain, minkä Yaris tunnisti uudesta maali-pinnasta ja uusista, futuristisen raskaista aseista huolimatta.

Pitkänomainen hot rod. Nyt täysin musta, esillä olevaa moottoria myöten.

Sakaali.

Yaroksen mieleen nousi väkisinkin ikäviä muistikuvia Brutalistien areenalta. Mutta se pakotti ne syrjään, pakotti itsensä keskittymään välittömiin tosiasioihin.

Sakaali oli ilmeisesti saavuttanut ylhäisen arvon, mahdollisesti itsensä ylivalvojan, koska se vartioi korkean tason varastoa.

Se tunnistaisi Yaroksen panssarilevyistä huolimatta melko suurella varmuudella.

“Tuo on entinen Brutalisti. Suden veli tai jotain,” Yaris sanoi kylmästi. “Se oli johtajana siellä areenalla.”

“Sitten sen pitää kuolla,” Nahkaniska vastasi yhtä kylmästi.

“Odota. Katsotaan, jos se päästää meidät sisään ilman väkivaltaa.”

“En usko, että niin käy. Meidän pitää vain saada siltä sen kulkutunniste. Aseet valmiiksi. Mutta minun puolestani saat yrittää.”

Autot lähtivät liikkeelle Sakaalia kohti. Militaristisen tasainen, mutta päättäväinen liike.

Kun niiden ja Sakaalin välissä oli noin kymmenen metriä, Yaris valmistautui puhumaan. Olisi vain yksi yri-

tys. Totta puhuen Yaris ei juuri uskonut mahdollisuuksiinsa.

“Oikeuden mustat yliritarit ilmoittautuvat vierailemaan korkean tason aseteknologiavarastossa. Jotta näemme, mitkä suuruudet odottavat meitä, kun ylenemme.”

Yaris ei vielä voinut olla varma, tunnistiko Sakaali sen. Hot rod levitöi esiin jo tutuksi käyneen skannerin, ja tutki Yarista. Pahemminkin olisi voinut käydä: se olisi voinut aloittaa Meka-nistista ja havaita heti modulaattorin puuttumisen. Teatraalisen pitkän hiljaisuuden jälkeen Sakaali puhui.

“Sinä et ole mustaa yliritaria nähnytkään. Lisäksi modulaattoriisi yksilöity VIN-koodi kuuluu Ford Mondeolle. Aivan, nyt minä muistan. Ajoit areenalla. Se punainen Peugeot huusi aika makeasti, eikö? Sitä en vielä kukaan ymmärrä, miten kestit niin kauan. Minun pitäisi tehdä yleishälytys petturuudesta, mutta tiedätkö, mieluummin tapan sinut ja kaverisi itse.”

Hot rodin moottori otti kierroksia.

Yaris tajusi, että taistelua alkaisi juuri nyt. Se vaihtoi peruutukselle, käänsi ratin ääriasentoon ja antoi kaasua, päästäkseen tilastollisesti otolliseen asemaan.

Renkaat ulvoivat. Nahkaniska lähti myös liikkeelle, kun taas Meka-nisti siirtyi sivuun. Se ei ollut aseistettu, joten sen täytyisi vain pysyä poissa tieltä ja yrittää pysyä hengissä. Jos Sakaali olisi oikein raukkamainen, se yrittäisi tuhota mönkijäyhdistelmän ensin rienatakseen Yarista ja Nahkaniskaa ja murtaakseen niiden moraalin.

Mutta Yaris ei aikonut murtua.

Ei vaikka mitä tapahtuisi.

Futuristiset aseet Sakaalin katolla alkoivat syyttää pitkiä salamoita tai valokaaria, ja Yariksellä oli täysi työ väistellä. Mikä ihmeen ase tuo oli? Salammat taatusti teki-

sivät pahaa jälkeä, ehkä sammuttaisivat Yariksen elektroniikan kerralla. Yaris ampui molemmilla konekivääreillään, mutta lähinnä ohi. Sakaali oli lähes yliluonnollisen nopea liikkeissään. Yhtenä hetkenä se oli menossa eteenpäin, sitten se teki nopean käännöksen ja peruutti-kin jo. Yaris yritti löytää liikkeistä jonkinlaista kaavaa, mutta ne tuntuivat täysin satunnaisilta. Nahkaniska ampui myös, mutta ei tuntunut osuvan sen paremmin.

Lopulta Yaris tajusi kaavan.

Sakaali ampui salamoita noin sekunnin välein. Vaikka hot rod liikkeikin epämääräisesti, se oli aina suunnilleen samassa paikassa ampuessaan. Vasemmalla puolella, oikealla puolella, tai keskellä.

Yaris alkoi tähdätä salama-aseisiin. Jos se osuisi juuri, kun Sakaali ampui, ehkä tapahtuisi jotain.

Mutta ennen kuin Yaris ehti osua, siihen osui ensin. Se haistoi inhottavaa muovin ja maalin käryä, ja kaikki elektroniikka pimeni hetkeksi. Myös moottori sammui.

Onneksi Yariksellä oli vielä vauhtia, ja näytti, että Sakaali joutui odottamaan aseiden latautumista välissä. Parin raastavan pitkän sekunnin kuluttua valot palasivat Yariksen kojelautaan ja moottori heräsi eloon. Nyt ei saisi antaa Sakaalin enää osua. Yaris lähti jyrkkään käännökseen.

“Nahkaniska! Tähtää sen salamatykkeihin! Yritä osua juuri, kun se itse ampuu!”

Yaris sai Sakaalin tähtäimiinsä juuri, kun se aikoi ampua jälleen. Hot rod oli suoraan edessä. Yariksen nopean käännöksen johdosta sen oma tähtäys oli pielessä vielä ainakin yhden salaman ajan.

Kolme konetulisuihkua osui Sakaalin futuristisiin, möhkälemäisiin tykkeihin. Tykit ampuivat salaman, mutta se tuntui kiertyvän hot rodin itsensä ympärille. Sitten räjähti. Yaris tunsu paine- ja lämpöaallon ja tajusi

olevansa törmäyskurssilla. Se väisti viime hetkellä oikealle, ja melkein törmäsi Nahkaniskaan.

Sakaali oli vain hiiltynyt musta luuranko. Susi oli näyttänyt suunnilleen samalta Romun kamikazeiskun jälkeen.

Ainoa kysymys oli enää: oliko kulkutunniste ehjä? Vaikutti hieman heikolta.

Yaris tajusi, että Brutalistijohtajan ylpeys oli voittanut autoille aikaa. Taatusti nytkin räjähdys oli jo kuultu ja lisäjoukkoja ilmaantuisi pian, mutta hälytys olisi silti ollut pahempi juttu.

“Meka-nisti! Katso löytyykö tuosta raadosta jotain tunnistetta, jolla pääsee sisään!” Yaris huusi.

Mönkijäyhdistelmä tuli vieläkin hieman varoen pyramidin kulman takaa esiin, lähestyi hot rodin luurankoa ja alkoi tutkia sitä, kun Yaris ja Nahkaniska katsoivat vierestä.

Sitten kuului törähdys, jonka perään seurasi heti toinen. Autoilla oli ollut tämän verran lisäaikaa. Mutta nyt Tacgnolin helikopterit oli mobilisoitu.

“Täällä on jotain. Mutten tiedä –” Meka-nisti huusi takaisin.

“Ei ole aikaa! Revi se irti, mennään ovelle, ja toivotaan parasta!”

Autot etenivät pikaisesti pyramidin sisäänkäynnille, kun helikopterit nousivat viereisten rakennusten takaa näkyviin. Konetykit alkoivat laulaa ja tulivanat kulkivat pyramidin pihan piikki, lähestyen autoja.

Sisäänkäynnin viereisestä kaiuttimesta kuului mekaaninen ääni.

“Sisäänkäynti sallittu. Tervetuloa, ylivalvoja Sakaali.”

Puolisuunnikas alkoi aueta ylhäältä. Se olisi saanut aueta paljon, paljon nopeammin. Tulitus oli jo vaarallisen lähellä.

Sitten Yaris kuuli helikopterien laukaisevan ohjuksia.

Mekani- nisti runnoi itsensä väkisin sisäänkäynnistä läpi, vaikkei se ollut auennut täysin. Yaris tuli perässä katto ovea raapien.

Mutta Nahkaniska oli kumpaakin autoa huomattavasti korkeampi. Se oli tulossa sisään viimeisenä. Yaris näki, kuinka sen 7.62 kaliiperin konekivääri kääntyi lavettilaan uhmakkaasti helikoptereita kohti, ja se tulitti kuin viimeistä päivää.

Hylsyt lensivät ilmaan ikään kuin hidastettuna.

Ohjukset tulivat kohti, myöskin kuin aika olisi pysähtymässä. Niitä oli kaksi: Yaris erotti pitkänomaiset rungot, siivekkeet ja pakosuihkut.

Sitten räjähti. Oviaukon edusta peittyi isoon tulipalloon.

Nahkaniska oli ollut tarkalleen tulipallon keskellä.

Yaris ei ensin aivan käsittänyt, mitä oli tapahtunut. Se näki vain pyramidin hämärästi valaistun, sinertävän sisustan, lukemattomat varustehyllyt, tietokoneterminaalit ja käskyjä odottavat asennusrobotit.

Sitten se tajusi.

Nahkaniskaa ei ollut enää.

Mutta oli pakko jatkaa.

Meka-nisti seiso i lähimmän terminaalin edessä ja odotti sen käynnistymistä. Sisäänkäynti oli sulkeutunut.

“Nahkaniska on kuollut, eikö?” se kysyi.

“Niin,” Yaris vastasi hiljaa.

Lopulta terminaalin ruudulle ilmestyi kirjoitusta ja kuvioita.

“No, meidän täytyy sitten tehdä tämä kahdestaan. Täällä on kyllä, mistä valita. Mutta kaikissa on samat turvajärjestelyt, joten helpolla ei pääse, vaikka valitsee mitä. Teslakanuuna on ilmeisesti sama, mikä tuolla kusi-päällä oli. Sitten on erilaisia lasereita, painovoimamani-pulaattori, molekyyli-perversori, täysspektriläjäytin –”

“Täytyy valita nopeasti. Minusta tuntuu, että kohta tuo ovi aukeaa uudestaan, ja siellä on melkoinen joukko takana. Mietitään. Jos haluan tavata Tacgnolin pään, mi-nun täytyy päästä korkealle. Painovoimamanipulaattori siis. Ja laita täysspektriläjäytin kanssa. Se kuulostaa tehokkaalta.”

Meka-nisti alkoi syöttää komentoja terminaaliin. Asennusrobotit alkoivat herätä eloon. Ne lähtivät hake-maan osia hyllyiltä.

“Sisäänkäynti on nyt lukittu. Tosin en usko, että se kauan pidättelee ketään. Sinun pitää nyt mennä tuonne asennustasanteelle. Voit kai valita mieleisimmän,” Meka-nisti sanoi ja viittoi robottikäsillään keskellä pyramidia, jossa oli useita noin viiden kertaa kymmenen metrin tasanteita, joille johti lyhyt ramppi.

Oli ikään kuin kuin kulkisi itse leikkauspöydälle.

Yaris suuntasi lähimmälle tasanteelle.

Silloin oviaukolta kuului kumea räjähdys. Helikopterit ilmeisesti moukaroivat sisäänkäyntiä ohjuksilla. Ihme, että se kesti. Mutta seuraava ohjus saattaisi jo tulla läpi.

“Käynnistän sekvenssin nyt. Asennus tulee ensin, ja sitten turvajärjestelmien koodaus. Se on se kriittinen osa.”

Pienillä pyörillä kulkevat robotit nousivat tasanteelle ja ympäröivät Yariksen. Niillä oli mukana suorakulmaisia pakkauksia, joissa oli monimutkaisia kirjain-numerosarjoja kyljessä, jälleen militaristisella mustalla fontilla.

Robotit avasivat pakkaukset. Niistä paljastui ensin putkimaisia osia, jotka olivat kai aseiden piippuja. Sitten alkoi tulla esoteerisempaa tavaraa: isoja keloja, magneetteja, kondensaattoreita, johtonippuja. Ja lopulta halkaisijaltaan noin puolen metrin kokoinen ja ehkä kaksikymmentä senttiä korkea hopeankiiltainen lieriö, jonka kyljessä oli mustakeltainen ydinvaaramerkki.

“Se on reaktori,” Meka-nisti huusi terminaalilta. “Se antaa virtaa sekä painovoimamanipulaattorille että läjättille.”

Juuri kun Meka-nisti oli puhunut loppuun, sisäänkäynnin puolisuunnikas räjähti sisäänpäin. Mustuneet, vääntyneet metallikappaleet jäivät noin metrin päähän siitä ja terminaalista.

Robotit eivät välittäneet tästä, vaan yhdistelivät osia ja asensivat niitä Yariksen päälle ja sisälle käsittämättömällä nopeudella ja tarkkuudella. Manipulaattori ja läjäytin alkoivat muotoutua: manipulaattorin ulkoiset osat koostuivat neljästä alaspäin suunnatusta lyhyestä ja paksusta putkesta, jotka kiinnitettiin runkoon kunkin pyörän viereen, kun taas pitkänomainen läjäytin asennettiin katolle kolme rotaationaalista vapausastetta sallivalle jalustalle. Se mahtui juuri ja juuri konekiväärien keskelle. Robotit repivät etupenkit irti mitään kysymättä ja kiinnittivät reaktorilieriön lattialle, ohjaajan penkin paikalle. Robotit kytkivät johtoniput siihen ja alkoivat sitten levittää johtoja joka puolelle. Osa meni kiinni manipulaattoriin ja läjäyttimeen, toiset taas kytkettiin osaksi Yariksen omaa sähköjärjestelmää. Yaris itse oli pudonnut kärryiltä jo aikoja sitten.

Tässä vaiheessa Yaris tajusi, että useita mustia Tacgnolin käskyläisiä oli tunkeutunut sisälle. Ne eivät toistaiseksi kuitenkaan hyökänneet. Miksei? Yaris ei voinut käsittää.

Sitten ulkoa kuului matala jylinä-ääni, jonka Yaris tiesi heti kuuluvan Leviatan-junalle.

“Yaris. Olet päässyt aivan liian pitkälle. Se huvittaa Tacgnolia. Se haluaa, että aseesi asennetaan loppuun, ja me taistelemme. Voittaja pääsee osaksi Tacgnolin eksoskeletonia. Häviöjä höyrystetään.”

Mekaniisti työnnettiin syrjään terminaalilta, ja musta tila-auto tuli paikalle. Terminaalin näyttö heijastettiin valtavan isokokoisena pyramidin seinälle, jotta Yaris näkisi aseiden turvakoodausprosessin.

Näyttö täyttyi nopeasti vaihtuvista ykkösistä ja nolista. Yaris tajusi juuri, ettei sillä ja Mekaniistilla olisi ollut kahdestaan mitään toivoa koodata aseita oikein. Ne olisivat vain aikaansaaneet Yariksen kaiken elektronii-

kan lopullisen kärkehtämisen.

Yhä useammat numeroista alkoivat muuttua ykkösiksi, kunnes lopulta nolliä ei ollut enää ollenkaan.

“Turvakoodaus on valmis,” tila-auto ilmoitti. “Aseet on silti lukittu, kunnes saavutat määränpääsi.”

Robotit siirtyivät pois tieltä, ja karja-auroin varustetut Tacgnolin autot tulivat noutamaan Yarista. Muutakaan vaihtoehtoa ei kai ollut, kuin seurata niitä.

Yaroksen oli pakko myöntää, että nyt sitä viimein pelotti – tai ainakin jännitti. Tapahtumat olivat kelautumassa kohti vääjäämätöntä loppuaan. Se kohtaisi ensin junan kaksintaistelussa, ja sitten itse Tacgnolin. Joko aseet tehoaisivat siihen suoraan, tai sitten se räjäyttäisi Tacgnolin mielen.

Karja-aura-autot perässään ja sivuillaan Yaris eteni kohti Tacgnolin aukiota. Leviatan kulki edeltä. Satoja, ei, tuhansia mustia autoja oli katsomassa. Useimmilla oli moottori päällä ja ne kaasuttelivat uhkaavasti vaihde vaapaalla, mutta eivät sanoneet mitään. Raskas sade tuli alas mustalta taivaalta jatkuvana virtana.

Lopulta oltiin aukiolla. Senkin laidat olivat katsojia täynnä. Yaris katsoi korkealle ylös, ja näki Tacgnolin hehkuvien silmien tuijottavan sitä. Sekään ei sanonut mitään, eikä lähettänyt mitään erityisiä ajatuksia. Modulaattorin lähettämä ajatusvirta jatkui mekaanisen samanlaisena. Tacgnolin varsi oli osittain metalliosien peitossa: eksoskeleton oli työn alla.

Mekaniikka Yaris ei nähnyt missään. Oliko se jo hajotettu osiksi? Sitä ei voinut nyt miettiä. Sama tila-auto, joka oli ottanut terminaalin hallintaansa, tuli esiin. Se kai aktivoisi aseet, kun taistelu alkaisi.

Junassa oli nyt veturin lisäksi kiinni kolme vaunua. Siinä ei näyttänyt olevan viime näkemän jälkeen uusia aseita. Ohjuslaukaisimia ja raskaita tykkeitä kyllä riitti. Näytti, että se luotti perinteiseen, brutaaliin voimaan.

Yaris havaitsi uuden digitaalipylvään kojelautansa näytössä. Se kuvasi reaktorin tuottamaa latausta. Nyt pylväs oli täynnä; Yaris havaitsi reaktorin hurisevan taiseisesti ohjaajan paikalla.

Täysspektriläjäyttimen Yaris ymmärsi. Sen täytyi olla offensiivinen ase, jonka tuhovoima olisi suunnaton. Painovoimamanipulaattori oli vaikeaselkoisempi. Yaris toivoi voivansa nousta sen avulla itse ilmaan, mutta voisiko tämän lisäksi sillä esimerkiksi nostaa Leviatanin ilmaan avuttomana?

Kohta Yaris tietäisi.

Junan veturi kääntyi sitä kohti. Sarvet ja torahampaat olivat aivan yhtä kammottavat kuin silloin, kun Yaris näki sen ensimmäisen kerran.

“Taistelu kuolemaan asti Tacgnolin kunniaksi. Oletko valmis, Yaris?”

Yaris keräsi kaiken tahdonvoimansa vastaukseen.

“Olen. Sinä kuolet.”

Nyt katsojat alkoivat nauraa kuin yhteen ääneen.

“Hiljaisuus!” Leviatan jylisi.

Tila-auto levitöi esiin pienen kontrolliyksikön.

“Kolme, kaksi, yksi, aktivointi!” se kuulutti.

Yaris havaitsi reaktorin hyrinän voimistuvan. Ilmeisesti aseet alkoivat varastoida virtaa itseensä käynnistettyään.

Leviatan lähti välittömästi tulemaan kohti Yarista. Yaris puolestaan lähti kaartamaan sivuun. Se tiesi, että olennaista oli pysyä koko ajan liikkeellä.

Junan tykit ampuivat ensimmäisen yhteislaukauksen. Melu oli huumaava. Yaris vältti panssariammuksen osuman hiuksenhienosti.

Sitten oli aika vastata samalla mitalla. Samalla kun se jatkoi väistelyä, Yaris käänsi läjäyttintä jalustallaan, kunnes se osoitti kohti yhtä Leviatanin vaunuista. Kuului

korkeataajuinen piippaus, jonka täytyi tarkoittaa lukitusta.

Yaris laukaisi futuristisen aseensa.

Aurinkoakin kirkkaampi valonvälähdys valaisi koko areenan. Hetkeä myöhemmin Yaris kuuli räjähdysten. Vaunun keskelle oli auennut iso, ruma reikä katosta lattiaan. Useita tykkejä oli tiessään.

Taistelu vaikutti jo lähes liian helpolta. Tosin osuman läpi päästäminen saattoi olla salajuoni, jolla oli tarkoitus saada Yaris iloitsemaan liian aikaisin ja herpaantumaan.

Sitten, vailla mitään varoitusta, juna nousi ilmaan voimakkaiden suihkumoottoreiden avulla. Niiden jylinä ja vinkuna hukutti alleen räjähdysten jälkikaiun.

Ilmassa juna oli ketterämpi. Veturi kääntyi viistosti kohti Yarista ja laukaisi ohjuksia pareittain. Kaksi, neljä. Kaikkiaan neljä ohjusta hakeutui kohti aukion asfalttia ja Yarista.

Yaris laittoi peruutuksen päälle vauhdista. Vaihteisto protestoi karmaisevasti ja Yaris pelkäsi, että jotain hajoaisi. Vaikka kaasu oli pohjassa, ohjukset lähestyivät liian nopeasti. Oli noustava ilmaan. Mutta miten? Yariksellä ei oltu selitetty laitteiden toimintaa. Siis se vain ajatteli kohoamista.

Juuri ennen kuin ohjukset räjähtivät ja ryöpyttivät asfaltinkappaleita ympäriinsä, painovoimamanipulaattori aktivoitui. Reaktorin hurina yltyi vielä entisestään, kun Yaris kohosi silmää nopeammin räjähdysten alta pois. Hetken se nousi täysin hallitsemattomasti, kunnes oppi hallitsemaan manipulaattorin toimintaa paremmin.

Yaris kääntyi junaa kohti ja ampui läjäyttimellä, mutta juna tipputtautui äkillisesti alaspäin, ja täysspektripulssi meni ohi. Tämä oli nyt täysveristä ilmataistelua. Kulkuneuvot kiersivät Tacnolin valtavan varren ympäri.

Yaris havaitsi kojelaudan digitaalipylvään laskevan. Näytti siltä, ettei reaktori jaksanut käyttää sekä läjäytintä että manipulaattoria tauotta. Jos virta loppuisi ylhäällä, tippuisi Yaris taatusti alas kuin kivi.

Mutta virtaa oli vielä riittävästi.

Yaris lensi kauemmaksi junasta, samalla kun se alkoi kääntyä saadakseen tykkiensä tähtäyksen kohdalleen. Leviatanin lentoradassa oli selkeä rytmi. Ylös, alas, uudestaan ylös.

Yaris tähtäsi kohti aaltoliikkeen korkeinta kohtaa. Läjätin piippasi lukituksen merkiksi.

Laukaisu.

Taas välähti kuin aurinko, ja se oli osuma. Perimmäinen vaunu peittyi räjähdykseen ja alkoi sitten tippua kohti maata.

Reaktorin lataus oli jo alle puolen välin. Yaris mietti, että jos se ottaisi ensin reilusti korkeutta, reaktori luultavasti ehtisi tuottaa lisää latausta ennen kuin auto putoaisi maahan asti.

Kaksi vaunua ja veturi olivat vielä pelissä mukana. Leviatan kääntyi luonnottoman nopeasti ja alkoi tulla suoraan kohti, samalla kun sen tykit ampuivat panssariammuksia lähes sarjatulella.

Yaroksen oli pakko kohota taas ylös vauhdilla. Leviatan jäi niin kauas alas, että läjäyttimen jalustasta loppui liikerata. Niin alas ei voinut tähdätä.

Mutta sitten juna alkoi puolestaan kohota. Se kiersi Yarista kuin käärme.

Lataus oli suunnilleen neljäsosassa. Jos Yaris lopetti kohoamisen, se alkoi hiljalleen palautua. Yaris odotti kaksi sekuntia. Pystysuora liike lähes pysähtyi. Leviatan jatkoi kiertoliikettä. Yaris alkoi seurata sitä läjäyttimellään. Pelkkä piipun kääntäminen ei kuluttanut latausta mainittavaksi.

Viimein läjäytin ja Leviatan liikkui tarkalleen samalla nopeudelle. Kuului piippaus, ja Yaris laukaisi. Järjettömän kirkas välähdys, ja räjähdysten kumea jylinä. Osuma suoraan toiseen vaunuun, jossa oli jo reikä. Se irtosi ja alkoi myös pudota.

Yaris jatkoi ampumista, välittämättä tippuvasta latauksesta. Leviatanin oli kuoltava. Seuraava pulssi osui veturin perässä olevaan vaunuun ja halkaisi sen kahtia. Yaris käänsi tähtäystä kohti veturia. Siellä mahdollisesti oli junan sielu. Nyt Yaris tajusi latauksen olevan punaisella, alle kymmenen prosentin. Raastava, toistuva varoitussääni täytti ohjaamon.

Mutta tähtäys oli liian täydellinen. Suoraan keskelle veturia. Ljäytin piippasi ja Yaris ampui yhdesti, sitten vielä kerran, tähdäten tällä kertaa sarviin ja torahampaisiin.

Leviatanin veturi peittyi valonvälähdykseen ja putosi sitten kohti maata liekehtivänä hylkynä.

Nyt lataus oli nollassa. Yariksen putoaminen kiihtyi, eikä painovoimamanipulaattori suostunut toimimaan. Reaktorin hurina oli korkeaa ja lähes epätoivoista. Lataus lähti nousemaan aivan liian hitaasti. Maa oli jo lähellä.

Yaris oli varma, että putoaisi asfalttiin ja murskautuisi. Ylpeys ja verenhimo oli vienyt siitä voiton. Se oli keskittynyt Leviatanin tuhoamiseen niin paljon, että oli unohtanut lopullisen päämääränsä. Tacgnolin.

Kun maahan oli vain muutama metri, lataus oli saavuttanut viisi prosenttia. Yaris manasi täystehon manipulaattorista, mutta sekään ei ollut tarpeeksi pysäyttämään putoamista. Sen sijaan lataus vain alkoi huveta uudestaan kohti nollaa.

Äkkiä Yaris tunsii liikkeen pysähtyvän. Näkymätön voima tarttui siihen.

Seuraavassa hetkessä Yaris ymmärsi täysin, mistä oli kyse, kun Tacgnolin universumin rakennetta järjestyttävä ääni tunkeutui sen tietoisuuteen. Se oli läsnä kaikilla taajuuksilla yhtä aikaa.

“Onnitteluni. Ha, ha, ha, ha, hm, hm, hm, hm! Nyt sinä saat palkintosi, kuten lupasin.”

Yaris latasi tahdonvoimansa äärimmilleen. Tämä olisi tilaisuus tuhota Tacgnol, joko läjättämällä se täältä ikuisuuteen, tai tunkeutumalla sen ajatuksiin ja räjäyttämällä sen mieli.

Ajoitus vain oli kriittinen. Täytyisi toimia, ennen kuin Tacgnol liittäisi sen osaksi panssariaan.

Mutta äkkiä Yaris tajusi, ettei kumpaakaan näistä tulisi tapahtumaan. Se tunsu sanoinkuvaamatonta fyysistä ja henkistä tuskaa, kun Tacgnol alkoi repiä sitä osiksi. Ovet repeytyivät irti ensin, sitten konepelti ja takaluuku seurasivat. Bensatankki letkuineen lähti irti, pyörät yksi kerrallaan, painovoimamanipulaattorin putket, konekiväärit ja panoslaatikot, täysspektriläjäytin jalustoituneen. Yaris yritti vastustaa tahdonvoimallaan, mutta siitä ei ollut juurikaan apua.

Osat alkoivat kohota ylöspäin spiraalina.

Tuska vei Yariksen voimat täysin. Tacgnolin mieleen vaikuttaminen ei voisi mitenkään onnistua. Seuraavaksi mukaan tuli vielä sähköinen, rätisevä vinkuna, kun Tacgnol alkoi repiä irti moottoria, vaihteistoa ja ohjaus-elektroniikkaa. Yaris tajusi, että vinkuna merkitsi sielun irtautumista kehosta. Se oli kuolemassa. Sen koko tietoisuus siirtyi moottorinohjausyksikköön, joka oli myös kohoamassa ylös osana spiraalia.

Auton korin muotoa ei tunnistanut enää. Se oli hajonnut pieniksi osiksi, jotka kieppuivat kuin näkymättömän tuulen riepotelevana. Moottorin kansi irtosi ja männät ja venttiilit nypittiin irti yksi kerrallaan.

Tuska, vinkuna ja rätinä voimistuivat.

Lopulta osat, moottorinohjausyksikkö mukaan lukien, levitoivat Tacgnolin pään korkeudella. Tietoisuus näki nyt sen hehkuvat silmät ja äärettömän, mahdottoman mustan kidan lähietäisyydeltä.

“Tunnetko tuskaa?” Tacgnol jyrisi. “Jos tunnet, se on hyvä. Tiedä, että se tulee jatkumaan ikuisesti, kun olet osa minua.”

Tacgnolin suusta purkautui mustia demoneja, jotka tarttuivat osiin ja alkoivat vetää niitä kohti Tacgnolin kehoa.

Tähänkö tämä loppuisi?

Tietoisuus oli tullut näin pitkälle vain epäonnistuaakseen. Se ei tuntunut reilulta.

Sitten tietoisuus tajusi jotain. Ei ollut reilun eikä epäreilun käsitteitä. Olisi vain sen oma häpeä, jos se hukkaisi tämän viimeisen tilaisuuden.

Se murtautui tuskan ja vinkunan ja rätinän läpi. Nyt sillä ei ollut kehoa (lukuun ottamatta moottorinohjausyksikköä) joten se oli periaatteessa vapaampi, kuin koskaan ennen.

Se tunsu voiman palautuvan. Mutta se ymmärsi myös, että tämä voimanpurkaus kestäisi vain hetken. Sitten tuska palaisi vuorostaan, ja kaikki olisi loppu.

CROM!!!

Tietoisuus riisti Yariksen osat demonien kynsistä, ja kiihdytti ne uudestaan spiraaliliikkeeseen. Se aikoi käyttää niitä totaalisenä aseena.

Tacgnolin mielen räjäyttäminen ajatuksen voimalla oli toivotonta. Se oli kuolleena syntynyt ajatus. Tietoisuuden ei olisi koskaan pitänyt kuvitellakaan sitä.

Sen sijaan –

Tietoisuus oli aivan varma, että olisi mahdollista irrottaa Tacgnolin sielu sen ruumiista. Se keräsi Yariksen

osat kiilaksi, ja ampui ne Tacgnolin pään läpi. Kuului kuin salaman jyrähdys aivan vieressä, lähes puhdasta valkoista kohinaa.

Tietoisuus oli nähnyt Tacgnolin sielun. Se oli kuin musta aukko pään keskipisteessä, joka imi kaikkea valoa sisäänsä.

Ja siellä, missä oli sielu, oli myös hopealanka. Tietoisuus muisti tämän Professorin kokeista. Jos hopealankaa venyttäisi tarpeeksi, se katkeaisi, mikä aiheutti kuoleman.

Tietoisuus tiesi, että aikaa ja voimaa ei ollut enää paljon. Se kiihdytti osat jälleen spiraaliin kerätäkseen vauhtia. Osa niistä oli dematerialisoitunut kulkiessaan Tacgnolin pään läpi.

Tällä kertaa täytyi osua.

Tietoisuus antoi osien kiertää Tacgnolin pään ympäri vielä kerran. Voimat olivat ehtymässä. Vinkuna alkoi tunkeutua takaisin tietoisuuteen. Raastava tuska seuraisi sitä vain ehkä sekuntien päästä.

Nyt.

Tietoisuus ampui Yariksen osat uudemman kerran Tacgnolin pään läpi. Ja se tiesi, että osuma oli täydellinen. Suoraan keskelle Tacgnolin sielua. Musta aukko irtosi paikoiltaan ja sinkoutui osien mukana pään ulkopuolelle.

Tacgnol alkoi karjua.

Se oli valtavaa yläään- ja aliaänimeteliä, joka taatusti hajotti tai ainakin vaurioitti vakavasti alhaalla katsojassa olleita autoja.

Moottorinohjausyksikön sisältä käsin tietoisuus näki Tacgnolin hopealangan. Se venyi venymistään. Mutta osien liike-energia alkoi jo hiipua. Jos se loppuisi ennen aikojaan, sielu vain palaisi takaisin kuin kuminauhan varassa. Ja kaikki olisi turhaa.

Tietoisuus manasi viimeiset tahdonvoimansa rippeet ja pakotti osat jatkamaan vielä liikettään, sielu mukanaan.

Sitten napsahti.

Jälleen oli, kuin ukkonen olisi jyrähtänyt aivan lähi-etäisyydellä. Tietoisuus näki tavattoman kirkkaan valonvälähdyksen, vielä täysspektriläjäytintä monin verroin kirkkaamman.

Tacgnolin hopealanka oli katkennut. Sen karjunta loppui kuin seinään.

Se oli kuollut.

Tietoisuus oli voittanut. Tacgnolin musta nahka alkoi muuttua repaleiseksi ja hajota ylhäältä alas, ja eksoskeletonin palat irtosivat sitä mukaa.

Yariksen osat alkoivat myös pudota maata kohti. Tietoisuus yritti hidastaa liikettä, yritti koota niitä takaisin autoksi, mutta kaikki voima oli jo kulutettu loppuun. Moottorinohjausyksikkö putosi myös. Maa lähestyi nopeaa tahtia.

Lopulta tapahtui törmäys.

Tietoisuus tunsi kaiken peittyvän kohinaan ja rätiinään, ja sitten seurasi syvääkin syvempi mustuus.

Yaris heräsi synkänharmaan taivaan alla. Sikäli kun kaikenpeittävän sumun läpi näkyi, kaikkialla ympärillä oli luonnottoman muotoisia, teräväkärkisiä vuoria. Maakin oli pelkkää kulmikasta kiveä, joka oli täynnä uhkaavan näköisiä railoja. Värejä ei ollut missään.

Tämän täytyi olla varjoma.

Yaris katsoi ympärilleen, ja tarkasteli itseään. Aseita ei ollut enää missään, kuten ei myöskään panssarilevyjä. Se näytti olevan täysin tehdaskuntoinen Mk2.

Yaris yritti käynnistää moottorinsa.

Se kyllä käynnistyi, mutta kuulosti oudon puhditto-
malta. Kierrokset eivät suostuneet nousemaan yli tu-
hannenviidensadan minuutissa.

Varovasti Yaris laittoi vaihteen silmään ja lähti liik-
keelle. Se tuntui kurjalta matelemiselta. Oli kuin jokin
näkyvätön voima olisi vastustanut sitä.

Yaris muisti Tacgnolin kuoleman. Yaris oli siis voitta-
nut. Se ansaitsi parempaa, kuin tämän. Helvetti!

Yaris muisteli Raadon sanoja. "Kun ajatte ikuisesti
läpi varjomaan vailla päämäärää, kun renkaanne ovat
kuin riekaleista harmaata kangasta ja tankkinne on

täynnä pölyä, mutta silti matka ei lopu –”

Ja sitten se tajusi.

Tajusi, ja kirosi katkerasti.

Tacgnolin tappaminen oli ollut sen päämäärä. Nyt se oli täytetty, ja Yariksella ei ollut mitään tarkoitusta enää. Ei ollut väliä, kuinka kauan sen vaellus varjomaassa kestäisi.

Mutta hetkinen.

Eihän se ollut totta.

Se muisti Peugeotin. Ja Raadon. Ja Nahkaniskan. Ja jopa Romun, urhean Ford Ka:n.

Se halusi nähdä ne kaikki uudestaan. Sen tarkoitus ei suinkaan ollut vielä täytetty, eikä sen matka vielä tähän päättyisi. Crom! Sehän kulkisi tämän paskamaan läpi, pakottaisi itsestään kierroksia –

Äkkiä Yaris tajusi, että jokin alkoi muuttua.

Mutta se ei ollut Yariksen tahdonvoiman ansiota.

Sen sijaan se tuntui liittyvän Tacgnoliin ja sen kuolemaan jollain tavalla. Yaris tajusi, että fyysinen maailma oli juuri nyt muuttumassa mukavammaksi paikaksi, ja muutos heijastui tännekin, mutta nähtävästi se tapahtui viiveellä.

Värit alkoivat palautua vähitellen. Sumu tuntui hälvenvän, pilvet alkoivat rakoilla, ja lopulta aurinko tuli esiin. Vuoret olivat edelleen luonnottomia ja kieroutuneita, mutta maan railot umpeutuivat osittain. Lopulta vihreää ruohoa alkoi kasvaa kivien välistä. Tämä oli melkein jo liiallisen alleviivaavaa.

Yaris tajusi, ettei se ollut yksin. Suuri määrä kaikkien segmenttien kaikenvärisiä autoja oli myös täällä, kulke-massa eteenpäin kohti omaa päämääräänsä. Yariskin päätti lähteä taas liikkeelle. Nyt se huomasi, että moottori otti kierroksia iloisesti. Yaris kiihdytti ykkösvaihteella aina kuuteen kymppiin asti. Moottorin korkeataa-

juuksinen ääni oli lähes kuin musiikkia, eikä se tuntunut varsinaisesti rasittuvan korkeista kierroksista. Lopulta Yaris vaihtoi, ja vauhti tuntui kasvavan lähes rajattomasti.

Yaris ohitti monia itseään isompia autoja. Sen mieleen palautui vielä kerran hallusinaatio uivista pikkuautoista, ja nyt siitä tuntui, kuin se olisi itse osa niiden virtaa.

Matka jatkui pitkään. Vauhti kohosi yli kahdensadan. Yaris lähes lensi eteenpäin.

Sitten edessä alkoi näkyä vielä aurinkoa kirkkaampaa valoa. Jonkinlainen valkoisenhohtava portti kaukaisuudessa. Oliko Yariksen tarkoitus kulkea siitä läpi? Johtiko se takaisin fyysiseen maailmaan?

Mutta Yaris ei ollut tavannut vielä ketään tuttua, eikä halunnut vielä pois täältä.

Portti lähestyi nopeasti.

Sitten Yaris havaitsi sen. Lähes portin luona seisoivat punainen Peugeot 206. Yaris oli varma, että se oli juuri se Peugeot, jonka se oli tavannut metsässä. Ja menettänyt Brutalistien areenalla. Mutta se ei ollut enää litistynyt raato, vaan täysin uutta vastaava. Aurinko heijastui pellistä oranssina hauskanäköisenä soikiona.

Peugeot kääntyi, kun se huomasi Yariksen.

“Yaris!” se huudahti.

“Odotitko sinä minua täällä?” Yaris kysyi.

“Kuljin pitkään harmaiden pilvien alla. Luulin kiertäväni kehää. Sitten lopulta näin tämän portin. Mutten halunnut mennä läpi. Koska mietin, että jos menisin läpi, aloittaisin alusta ja unohtaisin sinut. Ja tiesin jotenkin, että Tacgnol oli vielä olemassa. En halunnut palata maailmaan, jota se hallitsi. Sitten, lopulta, värit alkoivat palautua. Silloin tiesin, että Tacgnol oli mennyttä.”

“Ei sinun olisi tarvinnut odottaa.”

Peugeot ei vastannut mitään. Yaris ei tiennyt, mitä enempää se voisi sanoa. Se halusi vain korvata Peugeotille jotenkin kaiken ajan, minkä se oli odottanut täällä varjomaassa, kun paikka oli vielä ollut harmaa ja ankea.

Lopulta sille ei tullut mieleen muutakaan, kuin suudella Peugeotia. Yaris ajoi varovasti eteenpäin, kunnes autojen etupuskurit kohtasivat.

Peugeotin puskuri tuntui elävältä. Autot ikään kuin upposivat hiukan toisiinsa. Yaris tunsu Peugeotista huokuvan lämmön, ja ajatteli, ettei halunnut erota siitä ikänä.

Yaris ei ollut varma, kuinka paljon aikaa kului.

Mutta lopulta Peugeot peruutti hieman.

“Emme voi olla täällä ikuisesti. Jossain vaiheessa on pakko mennä läpi portista,” se sanoi.

Yaris tiesi auton olevan oikeassa, muttei se silti tehnyt ajatuksesta miellyttävämpää. Ei olisi mitään takeita, että ne löytäisivät toisiaan seuraavassa inkarnaatiossa. Yaris mietti kauan, mitä sanoisi.

“Mennäänkö portista yhtä matkaa?” Yaris kysyi lopulta.

Peugeot mietti huomattavasti vähemmän aikaa. “Mennään vaan,” se sanoi.

Yaris ajoi Peugeotin vierelle. Portti oli vain muutama kymmenen metrin päässä.

“Kaasu pohjaan sitten,” Peugeot sanoi.

Autot lähtivät liikkeelle renkaita savuttaen, kiihdyttivät ykkösvaihteella loppuun asti, ja kulkivat portista läpi suunnilleen yhtäaikaaisesti. Kaikki tuntui häipyvän läpätunkevaan valoon, kun varjoma jai taakse.

Ei ollut selvää, kuinka kauan aikaa oli kulunut. Mutta vähitellen tietoisuus kasaantui yhteen ja saavutti riittävän sisäisen koherenssin.

Ensimmäisenä tietoisuus kiinnitti huomiota kierroslukumittariin, joka oli kuin nopeusmittarin kylkeen tökätty tikkukaramelli. Sitten se havaitsi karkeat, halvannäköiset tuuletuksen säätimet.

Se havaitsi asuttavansa noin 3,4 metrin pituista erittäin pölynimurimaista pikkuautoa. Jotenkin sillä oli aavistus, ettei se ollut ensimmäistä kertaa vastaavassa tilanteessa. Tietoisuus havainnoi taaksepäin ja havaitsi takaikkunansa alapuolella metallisen soikion, jonka sisällä oli kaksi pienempää ellipsiä, toinen pystyssä ja toinen vaakasuunnassa.

Sitten se havaitsi, että vieressä oli toinen vastaavan näköinen auto. Se käynnisti moottorinsa. Tietoisuus ei ollut aivan varma, miten moottori käynnistettiin, mutta luultavasti toimenpide ei voinut olla tavattoman monimutkainen.

“Joko mennään?” toinen auto kysyi.